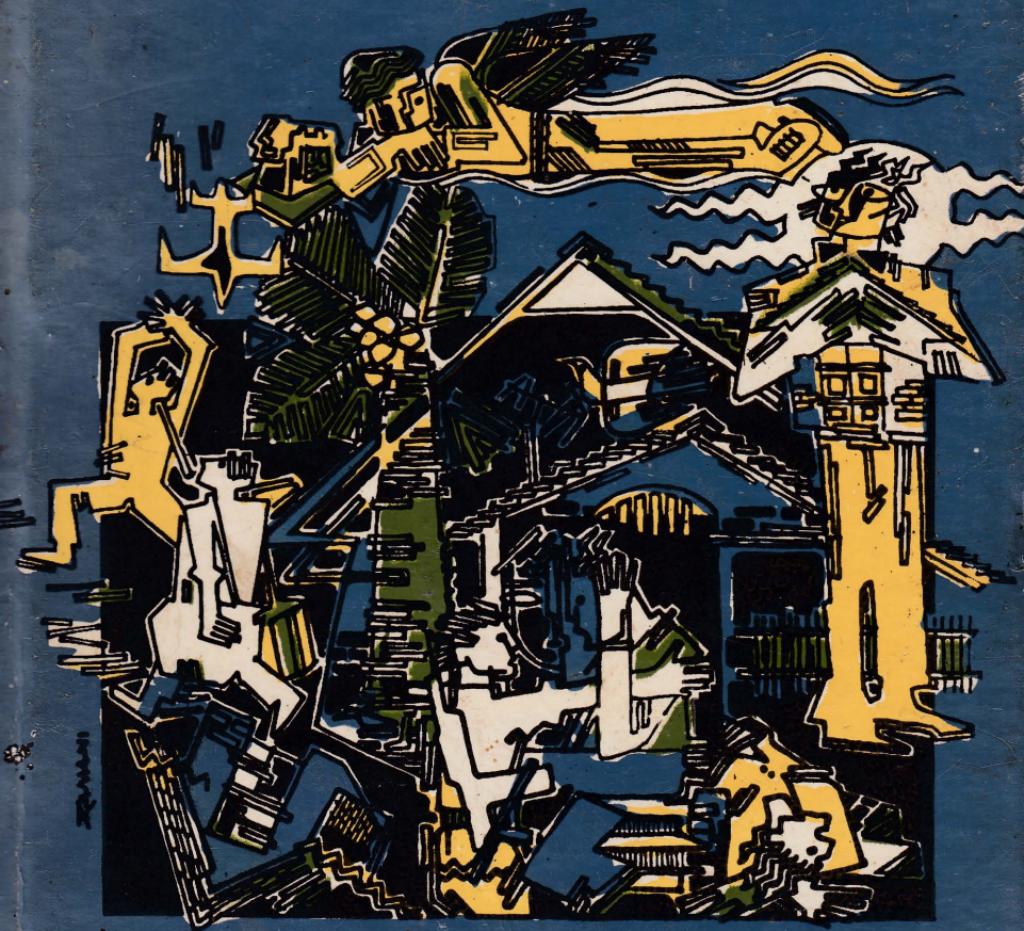
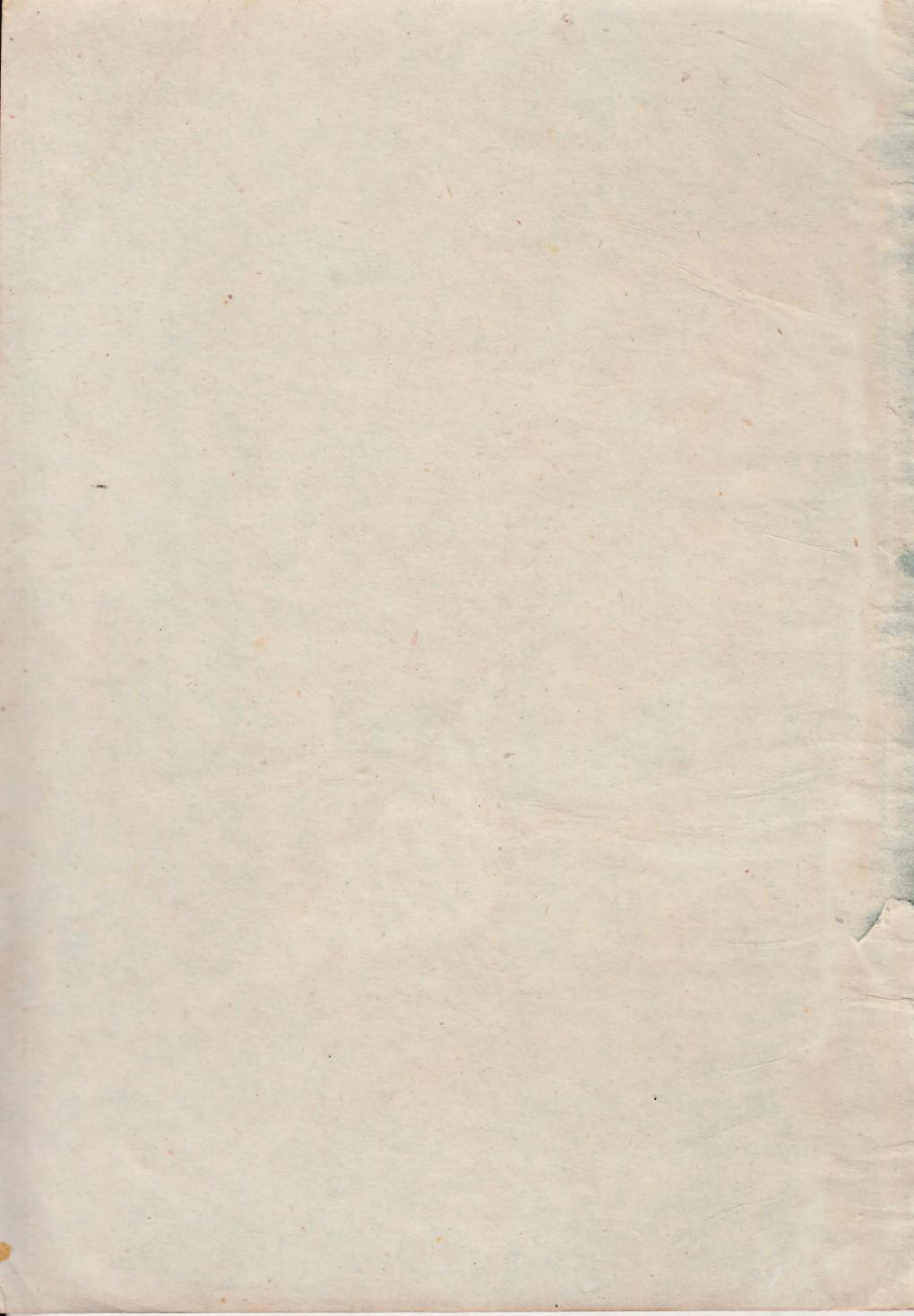

குடும்பம்

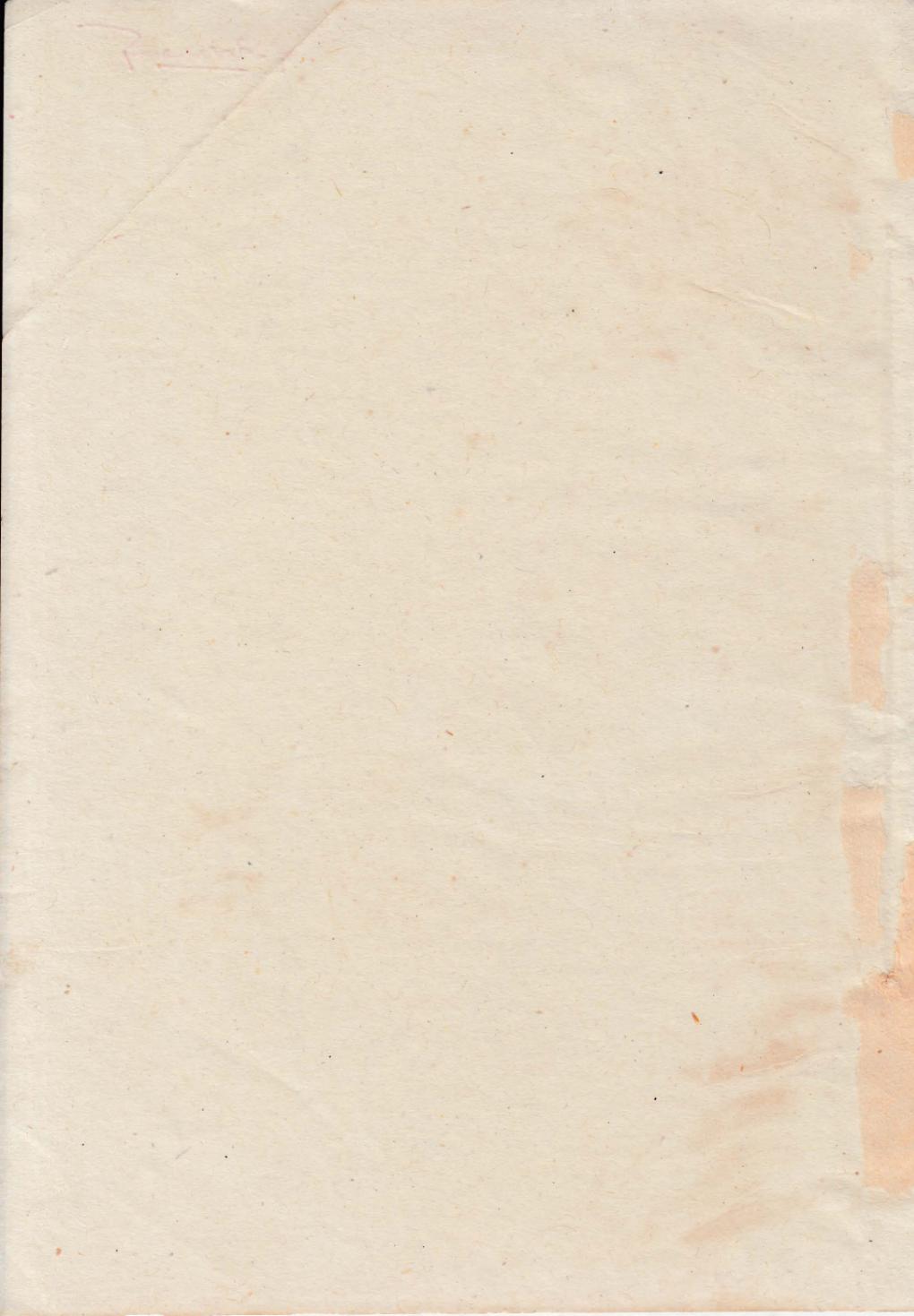

கிளாய்வெள்

காநு ஒரு தமிழ்நாய் வெள்ளீடு

F. Garrison

வி. ப.

காலை விடுதலை :	(திருக்குடியினால்)
1991 திரும்பலை :	மத்தியத்திலை
நான்மூர்களை நடத்தியீடு :	குடியினாலே
நான்மூர்களை நடத்தியீடு :	நான்மூர்களை நடத்தியீடு
நான் தாயை விடுதலை :	நான்மூர்களை நடத்தியீடு
நான் தாயை விடுதலை :	நான்மூர்களை நடத்தியீடு
நான் தாயை விடுதலை :	நான்மூர்களை நடத்தியீடு
நான் தாயை விடுதலை :	நான்மூர்களை நடத்தியீடு

இடை எடுவன்

கடிமிழுத்தாய் வெளியீட்டுகள்,	கடிமிழுத்தாய் வெளியீட்டுகள்,
664, கேணல் கிட்டு சாலை,	கடிமிழுத்தாய் வெளியீட்டுகள்,
மாற்றப்பாணம்.	கடிமிழுத்தாய் வெளியீட்டுகள்,

வீடு

(சிறுக்கதைத் தொகுதி) :	இளையவன்
முதற்பதிப்பு	: புரட்டாதி 1994
வெளியீடு	: தமிழ்த்தாய் வெளியீட்டகம்
அச்சப் பதிப்பு	: மாறன் பதிப்பகம், 664, கேணல் கிட்டு சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
முகப்பு ஓவியம்	: ரமணி
விலை	: ரூபா 70. 00

Veedhu : (The House) A Collection of
Short Stories by
Ilayavan

First Print : September 1994

Published by : Thamilthai Veliyeddakam

Printed at : Maran Pathipakam
664, Col. Kiddu Salai, Jaffna.

Cover : Ramani

Price : Rs 70. 00

சமீப்பணம்

தாயக மண்ணின் ரீட்டில் 1
ஆகுதியாகிய மாலீரர்களுக்கும் 2
முகம் மறைந்தும் 3
முகவரி இழந்தும் 4
தாயக மண்ணுக்காகவும் 5
தாய்நாட்டு மக்களுக்காகவும் 6
உழூக்கும் உத்தமர்கள் 7
அனைவருக்கும்... 8

மீதிலை வாய்ந்து 9
நீங்களை வாய்ந்து 10
நீங்களை வாய்ந்து 11
நீங்களை வாய்ந்து 12
நீங்களை வாய்ந்து 13
நீங்களை வாய்ந்து 14
நீங்களை வாய்ந்து 15
நீங்களை வாய்ந்து 16
நீங்களை வாய்ந்து 17
நீங்களை வாய்ந்து 18
நீங்களை வாய்ந்து 19
நீங்களை வாய்ந்து 20

இந்த வீட்டில்...

உள்ளே புகுமுன்	i
தலைவாசலில்	ii
வரவேற்பு	viii

அறைகளில்

1. உறங்கும் கோபங்கள்	01
2. வீட்ட போவம்	10
3. ஒரு இமைப் பொழுது	20
4. புதியதொரு திசையிலே	26
5. கையில் கிடைத்த கடிதம்	35
6. ஒரு நாள் குறிப்பு	42
7. வீடு	51
8. ஊனம் உடலில்தான்	60
9. அன்னை மடியில்	66
10. உயிரின் துடிப்பு	72
11. உதிரம் சொரியும் விழிகள்	81
12. முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள்	92
13. “சற்றே தள்ளியிரும் பின்னாய்”	104
14. போதனை	114
15. தொலைந்து போன நாட்கள்	121

உள்ளே புகுமுன்

இளையவன் எழுதிய 15 சிறந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக வீடு என்ற இந்த நூல் வெளிவந்துள்ளது।

பெரும்பாலான கதைகள் பேரினவாத அடக்கு முறையின் கோரங்களை - அவலங்களை - சித்திரிப்ப தாக உள்ளன; அதேவேளை போராட்ட வாழ்வின் யதார்த்தத்தைத் துல்லியமாகவும் - உணர்வழூர்வ மாகவும் - பதிவுசெய்யும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன.

‘இளையவன்’ அவர்கள், தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டத்தில் தான் பெற்ற நீண்டகால - நேரடி - அனுபவங்களுடன் இலக்கியம் படைக்கும் ஒரு படைப்பாளி இதன்காரணமாக போராட்டச் செயற்பாடுகளின் உள்ளார்ந்த தேவைகளை - உணர்ச்சி மயமான முரண்பாடுகளை - தனது கதைகளில் அழகாகக் கையாண்டுள்ளார். இளையவனின் அநேக படைப்புக்களில் அந்தச் சிறப்பைக் காணக்கூடிய தாக உள்ளது.

‘வீடு’ சிறுகதைத் தொகுப்பை வாசித்து முடிக்கும் ஒருவர் அந்தச் சிறப்பை உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

இளையவன் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று ஏற்கெனவே காணி உறுதி என்ற பெயரில் தமிழ் நாட்டில் அச்சாகி வெளிவந்திருப்பதும், இங்கு குறிப் பிடத்தக்கது.

எமது வெளியீட்டகத்தின் 20 ஆவது நூலாக ‘வீடு’ என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதில் நாங்கள் மகிழ்வடைகின்றோம்.

தமிழ்த்தாய் வெளியீட்டகம்

தலைவாசலில்...

சிற்தனைத்தெளிவு, சமூகமெய்ம்மைகளை நுனித்து நோக்கிப் பிரச்சினை மையங்களை இனங்காலும் முனைப்பு, சிறுமை கண்டு சிறும் சிரமை, இவற்றினடியாக ஊற்றெடுக்கும் உணர்வுநிலைகளைச் சொற்களிற் காட்சிப்படுத்தும் புனைதிறன் என்பன படைப்பாளியொருவருக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்க வேண்டிய பண்புகள். இத்து பண்புகளுடன் இன்று எம்மத்தியில் தீகழும் சில படைப்பாளிகளுள் குறிப் பிடத்தக்க ஒருவர் இளையவன் என்ற புனைபெயர் பூண்டக் பாலநடராஜன் அவர்கள். காணிசு-றுதி என்ற தலைப்பில் சில ஆண்டுகளின் முன்வெளிவந்த இவரது சிறுக்கைத் தொகுதி இவரின் மேற்கூட்டியவாறான பண்புநலன்களைத் தொகுதியின் கதைகள் பலவும் சமகால சமூகத்தின் முனைப்

பான பீரச்சினைகளை மையப்படுத்தி அமைந்துமை 'வாசகர்-தீரணாய்வாளர்' மத்தியில் அவருக்குத் தனியானதொடு கணிப்பை ஏற்படுத்தியது; தனிக் கவனத்திற்குரிய படைப் பாளி என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தது. அத்தொகுதி யின் பீன், கடந்த ஏற்றாழு ஐந்தாண்டுக் காலப்பகுதியில் அவரால் எழுதப்பட்ட பதினைந்து கடைகள் இந்த இரண்டாவது தொகுதியாக நூலுகுப் பெறுகின்றன. இதற்கு அணிந்துரை வழங்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்கிறேன்.

புனைக்கதை என்ற இலக்கிய வகையின் உயிரனைய பண்பு அதன் உள்ளடக்கம் புலப்படுத்தி நிற்கும் சமூகமெய்ம் மையாகும். குறிப்பாகச் சிறுக்கதை வடிவத்தின் உயிர்ப்பானது சமூக மெய்ம்மை சார்ந்த உணர்வுகளில் குறித்த ஒன்றை மையப்படுத்தி, அதனைக் கூர்மையுற வடித்தெடுப்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. இத்தொகுதியில் உள்ள கடைகள் பலவற்றில் இவ்வாறான கூர்மைபெற்ற உணர்வுடையைகள் பலவற்றை அவதானிக்க முடிகிறது. ஏற்றாழுக் கடந்த ஐந்தாண்டுக் காலப்பகுதியில் தமிழர் சமூகத்தில் அடிநாடமாக ஒலித்து வர்த்துள்ள உணர்வோட்டங்கள் பலவும் இளையவன் அவர்களாலு கவனத்தைச் செய்மையுற ஈர்த்துள்ளமை தெரிகின்றது. அந்த ஈர்ப்பால் தாம் எழ்திய அனுபவங்களை எழ்மையும் எழ்த வைக்கும் முயற்சியாக சிறுக்கத்தெடுமைப்பை அவர் பயன் படுத்த முற்பட்டுள்ளமையை உணரமுடிகின்றது.

இத்தொகுதியிலுள்ள கடைகள் அணைத்தும் தமிழரின் சமர்காலப் பீரச்சினைகளோடு தொடர்புடையவை. இவற்றுள் முதலாவதான 'உறங்கும் கோபங்கள்' மலையக சமூகப் பீண்ணணி கொண்டது; அங்கு நிலவும் பாகுபாட்டு உணர்வை மையப்படுத்தியது. ஏனையவை தமிழீழத் தாயகம் சார்ந்தவை. இத்தாயகத்தில் இந்திய அமைதிப்படை(?)யின் அதிகாரச் தழலிலும் அதன் பீண்ணர் இலங்கை அரசின் இன அழிப்பு முயற்சிச் சூழலிலும்

நிகழ்ந்துள்ள அனர்த்தஸ்களின் விளைவான அவலம்; இவ் வாறான அவலஸ்களின் மத்தியிலும் 'நாளை நமக்கொரு நாடு கிடைக்கு' என்ற வகையில் உரம்பெற்றுவரும் நம்பிக்கை; இதற்கான மணமீட்பு வேள்வியில் தம்மை ஆகுதியாக்கும் மாலீர பரம்பரையின் மனவளம்; இத் தனைக்கும் மத்தியில் இன்னும்கூட எம்மவர் பலரிடம் நீங்காது நிலைபெற்றுள்ளதான் சுயநலம் என்ற மன அழுக்கு; புகலிட நாடுகளில் வாழ்வோரால் மேற்கொள்ளப்படும் 'முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள்' நிகழ்ந்தும் உணர் வுத்தாக்கம்; பொதுவான சமூகப் பொய்ம்மைகள்; மனித நேயமற்ற நிர்வாக மீறைகள் முதலிய பல்வேறு உணர்வுநிலை களை மையப்படுத்தியனவாக இக் கதைகள் அமைகின்றன.

இன்னையிலான புறக்கணிப்புச் தழுவு, வாழ்க்கை மீன் அடிப்படைத் தேவைகளை நீறைவுசெய்து கொள்ள முடியாத நிலையிலான அவலம் என்பவற்றால், மலைய கத்தில் ஒரு 'பூக்ம்ப'த்துக்கான அறிகுறிகள் அவ்வப்போது புலப்படத் தொடங்கியுள்ளன. இவற்றை வெறுமனே "பயங்கரவாதம்" என்ற வகையில் நோக்குவதில் உள்ள தவறை ஆதிக்க வாதிகளுக்கு உணர்த்துவது முதலாவது கதை. இந்திய அமைதிப்படை(?) இங்கு அதிகாரம் பெற்றிருந்த தழுவில் - அதன் நிழலில் - இங்கு நிகழ்ந்தப்பட்ட மனித வேட்டைகள் பல. அவற்றின் வகைமாதிரியாக ஒரு கதை 'அன்னைமுடியில்' அமைகிறது. மனிதவேட்டைச் தழுவிலும் விடுதலைத் தீப்தினை அணையாது காத்த வீர நெஞ்சங்கள், அந்நெஞ்சங்களுக்கு அன்பு காட்டி ஆதரித்த உயர்ந்த உள்ளங்கள் என்பவற்றை நினைவில் மீட்கவைப் படவை இவை. பெளத்தசீங்கள் இனவாத அரசு-ன் நேரடியான மோதலில் - மணமீட்புக்கான இறுதிப் போரில் - கடுபட்டுள்ள கடந்த நான்காண்டுக் காலப் பகுதியின் 'மாலீர மனவள்'த்தைச் சித்திரிப்பனவாக 'உழிரின் துடிபு'

‘ உணம் உடலில்தான் ’ , ‘ கையில் கீடைத்தி கடிதம் ’ ;
 ‘ ஒரு நாள் அறிப்பு ’ ஆகிய கதைகள் அமைகின்றன.
 இந்தப் போர்க்கால தழுவின் அவலங்கள் என்றவகையில்
 சிங்கள ராணுவ நடவடிக்கைகளால் உயிரும் உடைமையும்
 இழந்த பலரின் கண்ணர்க்கதைகளாக ‘ 4திபதொரு தீசை
 யிலே ’ , ‘ ஒரு இமைப்பொழுது ’ , ‘ வீட்டபோவம் ’ .
 ‘ உதிரம் சொரியும் விழிகள் ’ , ‘ தொலைந்துபோன நாட்கள் ’ ஆகியன அமைகின்றன. இவற்றுள் சில வீடிழுந்த
 சோகத்தையும் அகதிவாழ்வின் அவலத்தையும் பேசுவன.
 பல ஆண்டுகள் சிரமப்பட்டுக் கட்டியவீடுகள் இமைப்பொழுதில்
 ‘ பொம்மர் ’ தாக்குதலால் மண்ணேனாடுமண்ணானதைக் கண்டு
 வாழ்க்கையின் நம்பிக்கை குன்றாட இரு குடும்பங்களை
 முதலிரு கதைகளும் காட்டுகின்றன. ‘ வீட்டபோவம் ’
 ‘ தொலைந்துபோன நாட்கள் ’ ஆகிய இரண்டும் அகதி
 வாழ்வின் அவலக்காட்சிகளைக் கண்டும் இட்டு வருவன.
 அகதி வாழ்வில் அல்லவுறும் குடும்பம் ஒன்றின் இளம்தளிர்
 ஒன்று அடிக்கடி பெற்றோரை ‘ எங்கட வீட்டபோவம் ’
 என வற்புறுத்தி அழைக்கிறது. இதயத்தைப் பேதலிக்க
 வைக்கும் இக்காட்சியூடாக சோகம் மட்டுமல்ல எதிர்காலம்
 பற்றிய நம்பிக்கையும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாராக போர்க்கால தழுவின் பிரதான உணர்
 வோட்டங்களையைப்படுத்தியவையாக சில கதைகள் அடைய,
 வேறு சில கதைகள் நமது சமூகத்தின் பொதுவான பொய்ம்
 மைகள், முரண்பாடுகள் எப்பவற்றின் சுத்திஸ்களாகத்
 தீகழ்கின்றன. இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டே அயல்
 நாட்டுப் புகலிட வாழ்வு பற்றிய பெருமித நினைவில், இந்த
 மண்ணுடனான வாழ்வை அவமதிக்கும் சிலரின் மனப்போக்
 குகள் பற்றிய விமர்சனமாக, ‘ முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் ’
 கதை அமைந்துள்ளது. இதேபோல, இங்கே அருகிருந்து
 உபசரிக்கும் மகனது அன்பைமதியாது எங்கோ இருந்து
 பணம் அனுப்புவதோடு கடமையை முடித்துக்கொள்வோர்

பற்றிப் பெருமிதமாக நினைக்கும் சில முதியவர்கள் பற்றிய விமர்சனமாக ‘போதனை’ கடை அமைகின்றது. மருத்துவமனை நீர்வாகச் சூழலில் காணப்படும் மனித நேயமற்ற போக்கைச் சுட்டி விமர்சிப்பதாக ‘சுற்றே தள்ளியிரும் கீள்ளாய்’ கடை அமைகிறது. போராட்ட சூழலில் போராளி களின் தேவைகளோடு ஒத்துழைக்க மறுக்கும் சுயநலக் சார்பான் சிலரின் முகத்திரையைக் கிழித்துக் காட்டுவது ‘வீடு’ கடை.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கடைகள் பலவற்றை வாசித்து முடித்தபோது கடை வாசித்தோம் என்ற உணர்வு ஏற்பட வில்லை; மாறாக நமக்கு மிகவும் பழக்கமான தழுவின் நிகழ்ச்சிகளையும் மாந்தர்களையும் தரிசித்து வந்த உணர்வே ஏற்பட்டது. இது ஒன்றே இனையவனின் புனை தீற்பாற்றிய தக்க மதிப்பீடாக அமையும். போராளி ஒருவனின் மரணச் செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூறுத்தயங்கிய சக போராளி யீடும் இறந்த போராளியின் தந்தை.

“அப்ப தமிழ் ‘பொடி’யை எப்ப வீட்டைகொண்டு வரவாம்” என்று எவ்வித பதற்றமும் இல்லாமல் இயல்பாகக் கேட்கும் போதும் (உயிரின் துழப்பு), கால் இழந்த போராளி ஒருவன் தன் வலதுகையைத் தூக்கிக் காட்டி,

“துப்பாக்கியின் விசையை அழுத்த இது போதும். எத்தனை நாட்களில் எழுந்து நடமாடக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதை மட்டும் சொல்லுகிறோம்”

என்று கேட்கும்போதும் (ஊனம் உடலில்தான்) எவ்வளவு மனத்தின்மைகளை நாம் வாழ்கின்றோம் என்ற வியப்பு எமக்கு ஏற்படுகிறது.

“அகத்தீகளாய் ஒடு வந்தனான் எண்டாப்போல ஒண்டுக் கும் வழியில்லாமல் போய் வந்தவன் எண்டெல்லே இவை நினைக்கினம்”

“எட ஒரு நாலு விறகுதடி கொத்துவும் எண்டு கோடாலையை ஒருக்கால் கேட்டால் அவர் என்னமாதிரி அருக்காணியும் விடுறார்”

“சரி தாப் புறியம் இல்லாட்டுப்போனா இல்லை யெண்டு சொல்லுறது. அல்லது உயக்குத்தர ஏலாதெண்டு சொல்லுறது அதை விட்டுப்போட்டு போக்க எண்டு எனக்குச் சொல்லி அதை மணித்தியாலம் ஆகேவ்வை அவரின்றை மோன் விறஞ் கொத்துறான்.”

போராட்டச் சூழலில் ஊர் விட்டு ஊர் வந்து அகதி வாத்துக்கை மேற்கொள்ளும் ஒருவரின் எண்ண ஒட்டும் இது (தொலைந்து போன நாட்கள்). இது ஒருவருடையது மட்டு மல்ல; இன்றைய அகதி வாத்தின் நிதர்சனம்.

இவ்வாறாகச் சூழலின் மெய்ம்மைகளைப் பல கோணங்களிலும் காட்சிப்படுத்தும் இளையவன் அவர்கள் இக் காட்சிகள் பலவற்றிற்கும் ‘வீடு’ என்ற இல்லைத்தை மையப் பொருளாக கடை நிகழ் களமாக - கொள்கிறார். பொது வாக எல்லாக் கடைகளிலும் வீடு தொடர்புபடுகிறது. சீல வற்றில் அதுவே கடை நிகழ்வின் அடிப்படையாகிறது. அவ்வகையில் தொகுப்பீன் தலைப்பாக அமையும் ‘வீடு’ என்பது பொருட் பொருத்தமுடையதாகிறது.

“எங்களுக்கென்று ஒரு நாடு இல்லாதவரையில் எனக் கென்றெராக வீடு இருப்பது சாத்தியமில்லை என்றே கோபாலனின் சிற்றனையிற் பதிற்திருக்கக் கூடும்.”

என்ற ஊகம் (புதியதொரு தீசையிலே) இத்தொகுப்பீன் தொனிப்பொருளை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

மிக இயல்பான நடை, சிக்கலற்ற சித்திரிப்பு மறை என்பன இளையவனின் கைவந்த கலைவன்மைகளாகும். இத் தொகுப்பு இவற்றை மேலும் உறுதி செய்கின்றது. இத்திற்கன் கள் மேலும் சீறக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
தமிழ்த்துறை,
பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

வரவேற்பு

இந்த வீட்டின் தலைவாசலில் இரு கரங்களையும் குவித்து உங்களை வரவேற்பதில் என்மனம் மிகவும் மகிழ்வு அடைகின்றது. மட்டற்றமகிழ்ச்சியுடனும். உளப் பூரிப்போடும் உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் வரவேற்றி உள்ளே வரும்படி அழைப்புவிடுக்கிறேன்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கும் படைப்புக்கள் இந்திய இராணுவம் எமது மண்ணில் நிலைகொண்டிருந்த காலப் பகுதியிலும், இரண்டாவது ஈழப்போர் ஆரம்பமாகிய குழநிலையிலும் அவ்வப்போது எனது உணர்வுகளைக் கிளர்ச்சியுறச் செய்த சில சம்பவங்களின் வெளிப்பாடாகும்.

தனது பிரசவத்திற்காக ஒரு தேசம் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் காலசட்டத்தில் வாழும் இலக்கியப் படைப்பாளியின் சமூகக் கடமை பாரியது. நடந்தவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவதும், நடப்பவற்றைப் பதிவுசெய்வதும் பேனாக்கள் தமது தொக்களில் சமக்கவேண்டிய இலக்கியக் கடமை. இந்த வகையிலேயே இந்தப் படைப்புக்களும் சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும். எனவே தான் இவற்றின் இலக்கிய அந்தஸ்து பற்றிய சர்ச்சைகள் - மொழியின் இலக்கண வரம்புகள் - அழகியல் அம்சங்கள் - என்பன குறித்து இங்கே எதையும் குறிப்பிட விரும்பவில்லை; எனினும் இவை சத்தியமான உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள்.

வீடு என்பது கல்லாலும், மண்ணாலுமான
 பெளதீகப் பொருள் அல்ல; பேசவும், கேட்கவும்
 முடியாத சடப்பொருளும் அல்ல; நிம்மதியாக
 நீட்டி நிமர்ந்து தூங்கி ஒய்வுபெறும் இடம் மட்டு
 மல்ல; மழைக்கும், வெயிலுக்கும் தாக்குப்
 பிடிக்கும் கூரையின் கீழான குடியிருப்பும் அல்ல.
 அது உறவுகளின் அத்திவாரம்; பாசப்பினைப்
 புக்களின் மையம்; பாலும் சுவையும்போல். நக
 மும் சதையும்போல் உறுப்பினர்களிடையே நட
 பையும் உறவையும் பேணும் களம்; செல்லச்
 சண்டைகளும் கோப முனகல்களும் இடம் பெற
 றாலும் நீரடித்து நீர் விலகிப்போகாது என்பதை
 உணர்த்தும் நிலையம். இதனால்தான் ‘வீடமைப்
 புத் திட்டம்’ அரசியல் மூலதனமாகி அதிகார
 நாற்காலிக்கு வழிகாட்டியது போலும்! சர்வதேச
 ரீதியாக ‘வீடமைப்புத் திட்டம்’ புகழ்பெற்ற
 ஒரு காலத்தில்தான், மறுபுறத்தில் எமது தேசத்
 தில் ‘வீடழிப்பும்’ பெருமளவில் இடம்பெற்றது
 என்பது ஒரு முரணான விந்தை. எனவே வீடு
 என்பது சுயநல் எல்லையின் அடையாளம் அல்ல;
 பதிலுக்கு அது சுய இருப்பின் குறியீடு. எங்களுக்
 கென்று ஒரு நாடு உறுதிப்படும்போதுதான் எனக்
 கென்றொரு வீட்டின் எல்லைக்குள் அமைதியான
 வாழ்வும் சாத்தியப்படக்கூடும்.

ஆக இப்படைப்புக்கள் குறித்துப் பெருமைப்
 படுவதற்கு இருப்பவற்றில் முதன்மையானது
 தேசிய விடுதலைக்கான இயக்கமும், அதனை
 முன்னெடுக்கும் தலைமையும் ஆகும். ஏனெனில்
 விடுதலைக்கான கனஸ் கால நீரோட்டத்தில்
 அவிந்துபோகாமல் உயிர்த்துடிப்புடன் இன்று
 வரை காக்கும் பாதைதான், இத்தகைய சம்ப

வங்கள் எதிர்கொள்ளப்படுவதற்கான காரணம் ஆகும். எனவே, தமிழர்கள் நடாத்திவரும் தேசிய விடுதலைப்போரின் நியாயத்தை உணர்த் துவதில் இப்படைப்பு பயன்படுமாயின், நான் மகிழ்ச்சி கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

இப்படைப்பு அச்சவாகனமேறி உலாவருவ தற்கு உந்துசக்தியை அளித்தவர் தேசியத் தலை வர் பிரபாகரன் அவர்கள். வார்த்தைகளின் வரம் புகள் அவருக்கான எனது கடமைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தப் போதுமானவை அல்ல; ‘நன்றி’ என்னும் மூன்று எழுத்துக்களிலும் மட்டுப்படுத் தப்படக்கூடியதும் அல்ல.

இந்த எனது ‘வீட்டை’ வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருவதில் ஆலோசனை கூறியும், ஆக்க பூர்வ உதவிகள் நல்கியும் துணைநின்ற ஒவ் வொருவரையும் இங்கு நினைவில் கொள்கிறேன். குறிப்பாக ‘ஸ்ரீனா பதிப்பகத்தின்’ நண்பர் நாவள்ளன் அவர்களுக்கும் கடமைப்பாடுடையேன். அத்துடன், இத்தொகுப்பில் இடம்பெற ரூள்ள படைப்புக்களில் சிலவற்றை ஏற்கெனவே வெளியிட்ட ஈழநாதம் வெள்ளி மஞ்சரி மற்றும் நட்புறவும் பாலம் (சென்னை), வெளிச்சம், திரித்திரன், மௌனம் (பாரிசு) இதழ்களுக்கும் அவற்றின் ஆசிரிய பீடத்தினருக்கும் என் நன்றி கள் உரியதாகும்.

இந்த வீட்டை உங்கள் கைகளில் ஒப்படைத்த தமிழ்த்தாய் வெளியிட்டகத்தினருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இனி நீங்கள் அறைகளில் நுழையுங்கள்.

இளையவன்
ஊரெழு

நான்கும் முறைகளில் வரிசும் காண்டிருக்கும் பாடம் அரசு விதிவிளையாக விடப்பட்டு வருகிறது. என்பதை ஒரு நாள் இருந்து தான் காண்டிருக்கும் பாடம் அரசு விதிவிளையாக விடப்பட்டு வருகிறது. என்பதை ஒரு நாள் இருந்து தான் காண்டிருக்கும் பாடம் அரசு விதிவிளையாக விடப்பட்டு வருகிறது. என்பதை ஒரு நாள் இருந்து தான் காண்டிருக்கும் பாடம் அரசு விதிவிளையாக விடப்பட்டு வருகிறது. என்பதை ஒரு நாள் இருந்து தான் காண்டிருக்கும் பாடம் அரசு விதிவிளையாக விடப்பட்டு வருகிறது.

இறங்கும் கோபங்கள்

நீள்ளிரவை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் தன் ஜீப்பை விட்டு இறங்கி, ஒவ்வொரு படியாக மேலே ஏறிக்கொண்டிருக்கும் வேளை யில் இன்ஸ்பெக்டர் சரத் அமுனுகமவிற்கு, ‘இந்தச் சிறுவனா இதைச் செய்திருப்பான்?’ என்ற கேள்வியே மனத்திரையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பொவில் தினைக்களத்தில் பத்து வருடங்களாகப் பணியாற்றும் அவரது அனுபவத்தில், இப்படியொரு நிலை விசித்திரமாகவே இருந்தது. எலும்பு மச்சைவரை குளிரை எடுத்துச் செல்லும் ஊதல் காற்றுவீசிக்கொண்டிருக்க-மெல்லிய மழைத்துளிகள் சாரலாகப்பெய்து கொண்டிருக்க நாலாறுமும் ஒளி வெள்ளத்தை அள்ளி வீசும் மின்விளக்குகளின் மத்தியில் இருந்தநானு ஓயாப் பொவில் நிலையத்தின் உள்ளே நுழைந்தான் சரத் அமுனுகம்.

காக்கிச் சட்டைகளுக்கே உரித்தான முரட்டுத் தோற்றம். பெருத்த உடம்பு. எவரையும் அச்சத்தாலேயே பணியவைத்துவிடும் பெரியவிழிகள். உதட்டின் அசைவைக் கூடக் கிரகித்துவிடும் சூர்மையான செவிகள். சரத் அமுனுகம் என்ற பெயரைக் கேட்டாலேயே அந்தப் பிராந்தியத்தில் எவருக்கும் ஒரு நடுக்கம் ஏற்படுவது வழிமை. நவீன ஆயுதங்களை லாவகமாகக் கையாளும் திறமையிக்க சரத் அமுனுகம் இந்தப் பொலிஸ் நிலையத் தில் கடமையேற்ற பின்பு நடந்த முக்கிய சம்பவம் என் பதால், இதைக் கண்டுபிடிக்க முழுமுச்சடன் செயற்பட்டான். ஆனால் இந்தச் சிறுவன் தன்னந்தனியாக இதைச் செய்திருக்கிறான் என்பதை அவனாலே நம்ப முடியவில்லை. அதனால்தான் கடமை முடிந்தது என்று வீட்டுக்குச் சென்றவன் பாதி இரவிலேயே தூக்கம் கலைந்து, பொலிஸ் நிலையத்திற்கு வந்தான்.

கைதிகள் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கூண்டிற்கு அருகே சென்று எட்டிப் பார்த்தான். அந்தக் குளிரிலும் எந்தவிதமான கவலையும் இல்லாமல், வெறும் தரையில் உடம்புக்கு எந்தப் போர்வையும் இல்லாமலே, சாதாரண மாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் கருப்பையா ராதா கிருஷ்ணன். திரும்பிவந்து தனது அறையின் மின்சார விளக்கை ஏற்றிவைத்துவிட்டு, வழக்கு இலக்கம் 89 / 185 / 370 என்ற பைலை எடுத்துப் பிரித்தான் சரத் அமுனுகம்.

அரசியல் நோக்கம்கொண்ட வன்முறைச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டமையினால் கைது செய்யப்பட்டிருக்கின்றான். இவனது சகாக்கள் இன்னமும் கைது செய்யப்படவில்லை என்பதால், இவனைத் தீவிர புலன் விசாரணைக்கு உள்ளாக்க வேண்டியுள்ளது. வயதில் சிறுவனாக இருந்த போதும், இவன் சூடான இரத்தம்கொண்ட ஒரு பயங்கர

வாதி என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் ‘ தைர் போரஸ்ட் ’ நான்காம் டிவிஷனில் மகாவலித் திட்டத்தின் கீழ் கட்டப்பட்ட புதிய வீடுகளை, இதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் திறந்து வைப்பதற்கு இருந்த வேளையில், குறிப்பிட்ட திகதிக்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பாக - அதாவது 15 - 10 - 89 வெள்ளிக்கிழமையன்று - சேதமாக்கிய சம்பவத்தில் நேரடியாக சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறான் என்பது, இவன்து வாக்குமூலத்திலிருந்தும் சாட்சியங்களிலிருந்தும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நாசகார நடவடிக்கையில் சம்பந்தப்பட்ட ஏனையோரைப் பற்றிய விபரங்கள் எதையும் இவன் தரவில்லை. இந்த நடவடிக்கையால் அரசாங்கத்திற்கு சுமார் ஒன்பது இலட்சம் ரூபாவரையில் நட்டமேற்றப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே சம்பந்தப்பட்ட ஏனையவர்களையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமான தாகும். அத்துடன் சமுகத்தின் ஏனையவர்களுக்கு எச்சரிக்கை யூட்டும் விதமாக இவர்களுக்கான தண்டனை அமைய வேண்டும்.

இப்படியாக இந்தப் பைவின் வாசகங்கள் விரிந்து செல்லச் செல்ல, சரத் அழுனுகமவிற்கு ரமேஷ் எனப்படும் ராதாகிருஷ்ணன் மேல் கோபம் பொங்கியது. சமூக விரோதிகளை ஒழித்துக் கட்டினால்தான் நாடு அமைதியடையும் எனப் பல்லை நெறுமிக்கொண்ட வேளையில், தேநீர்க் கோபபையுடன் வந்தான் லங்காநேசன் என்ற பொவிஸ் கொன்ஸ்டடின். தேநீரை வாங்கி மேசையில் வைத்தபடி, “அந்த ரமேஷுக் கூட்டிவா” என்று கடுமையான குரலில் உத்தரவு போட்டான். கூவிக்கொண்டு வந்த புகையிரத்தின் இரைச்சலால் ‘திருதிரு’ வென முழுத்தான் கொன்ஸ்டபிள் லங்காநேசன். சுமார் இருநூறு யார் தொலைவிலிருந்த புகையிரத் நிலையத்தில்

வண்டி தரித்து நின்று முச்சுவிடவும், வங்காநேசன், “மாத தயா, என்ன சொன்னேங்க? ” என மெல்லிய குரவில் பணியவும் சரியாக இருந்தது.

“ உனக்கு ரமேஷத் தெரியுமா? ” என்றான் இன்ஸ் பெக்டர்.

தெரியும் என்று சொல்லாமா? இல்லையா? எனத் தடுமாறினான் வங்காநேசன். சிறிது தைரியத்தை வரவு வழைத்துக் கொண்டு, “ நான் இருக்கிற எஸ்டேட்டில் தான் அவன் பொறந்தான் ” எனக்கூறி முடித்தான்.

“ ஒ ...ஜ.....சி... .” என்ற இன்ஸ்பெக்டர், வங்காநேசனை ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, எதிரில் இருந்த கதிரையில் அமரும்படி கூறினான்.

“ ரமேஷின் தந்தை என்ன வேலை பார்க்கிறார்? ” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“ அவர் தோட்டத்திலே நாட்கூலியாக வேலை பார்க்கிறார். தாயும் தோட்டத்திலதான் வேலை. இவனுக்கு இரண்டு அக்கா, ஒரு தங்கச்சியும், இரண்டு தம்பி களும் இருக்கிறாங்க. ஒரு அக்கா கலியாணமாகி விட்டாள். அவளது குடும்பமும் இவன்ட அப்பன்காரனோடு தான் இருக்கிறாங்க இவனின் தாயின் ஒரு சகோதரியின் குடும்பமும் அதே காம்பராவிலேயேதான் இருக்கிறாங்க. எல்லாமாக சுமார் பதினெட்டுப் பேர் ஒரே காம்பிராவி வேதான் குடியிருக்கிறார்கள் ” என்று கூறி முடித்தான் வங்காநேசன்.

என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ தெரியாது அந்த இன்ஸ்பெக்டர் வங்காநேசனிடம் ரமேஷின் குடும்பத்தைப் பற்றி துருவித் துருவிக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினான்.

“ ரமேஷின் தந்தை எத்தினை வருசமா கை
போரஸ்ட் நான்காம் டிவிசனில் குடியிருக்கிறார்? ” - இது
இன்ஸ்பெக்டர்.

“ எனக்குச் சரியாகத் தெரியல்லீங்க. ஆனா என்னட
சின்ன வயசில இருந்தே அங்க தான் இருக்கிறாங்க. அதா
வது எனக்குத் தெரிந்த காலம் முதல் அதே தோட்டத்தில்-
அதே வயத்தில் - அதே காம்பராவில் தான் இருக்கி
றாங்க ” என்றான் வங்காநேசன்.

“ அந்த வயத்தில் எத்தனை காம்பரா இந்தக் குடும்
பத்துக்குக் குடுத்திருக்கிறாங்க? ”

“ ஒரேயொரு காம்பரா தாங்க ”

ஓ..... ஐ..... சி என்றவன் தொடர்ந்து, “ கருப்பை
யாவின் குடும்பத்தில் யாராவது முந்தி கிரிமினல் வழக்கு
களில் சம்பந்தப்பட்டு இருக்காங்களா? ” என்று கேட்டான்.

“ இல்லீங்க மாத்தயா ” என்றவன் சற்று நிதானித்து,
“ எனக்குத் தெரிய அப்படி இல்ல மாத்தயா ” என
முடித்தான்.

“ கருப்பையா எப்படியான ஆள் அடிதடி சண்டை
எதுக்கும் போவாரா? ” என்று கேட்டான் இன்ஸ்பெக்டர்.

“ அப்படியான ஆள் இல்லீங்க மாத்தயா. அவர்
யு. என். பி. தொழிற் சங்கத்திலதான் இருக்கிறவர். ”

“ அக்கா ஒண்டு கல்யாணம் கட்டினது சொன்னது
தானே. அந்தானு என்ன வேலை பார்க்கிறது ” - இது
இன்ஸ்பெக்டர்.

“ அந்தானு மரக்கறி பிசினஸ் தான் பார்க்கிறவரு.
பெரியசாமி எண்டு பேரு. ராகல, மாகுடுகெல பகுதிகளில்

மரக்கறி வாங்கி நுவரேவியாவுக்கு கொண்டு போய் விக்கி றவரு ” என்றான் லங்காநேசன்.

“ அவரு எதும் அரசியல் இது அது பேசவாரா? அவரு எந்தக் கட்சிக்கு ஆதரவுகாறார்? ”

“ அதெல்லாம் எனக்கு சரியா சொல்ல வராது சேர். ஆனா அவங்கவீட்டில காமினி மாத்தயாட படம் தொங்க விட்டிருக்காங்க ”

“ ஒ..... கோ..... ” என்று இழுத்தவர் லங்காநேசனைப் போகும்படி பணித்து விட்டு, தானே போய் ரமே ஷைத் தட்டி எழுப்பினார்.

தூக்கக் கலக்கம் - பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் எழுப்பிய தால் விளைந்த பதற்றம் - பயம் அனைத்தும் கலந்த தொரு மனநிலையில் இருந்தான் ரமேஷ். தனது அலுவலக அறைக்கு அவனை அழைத்து வந்த சரத் அமுனுகம், சூடாக ஒரு கோப்பை தேநீரை அவனுக்காக வரவழைத் தான். கதிரையில் அவனை அமரும்படியாகப் பணித்து விட்டு, சட்டைப் பையிலிருந்த சிகரெட் பெட்டியிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை உருவி, மேல் பெட்டியில் தட்டிக்கொண்டான்.

ரமேஷ் கதிரையில் இருக்கத் தயங்கியதும் உற்சாகம் ஊட்டினான். “ ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். ரமேஷ் உனது வயதில் எனக்கும் கூட ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவனைப் போலத்தான் நீயும் எனக்கு. உனக்கு என்ன வேணும் கேள். என்னால் செய்ய ஏறும். ஆனா ஒண்டு எனக்கு உண்மை சொல்ல வேணும்.” என்று பக்குவமாய்ப் பேசினான். இதனிடையில் தேநீர் கொண்டு வந்த லங்கா நேசனைப் பார்த்து ரமேஷ் உதட்டோரம் நெளியவிட்ட புன்னகையைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்துக்கொண்ட

இன்ஸ்பெக்டர் சரத் அமுனுகம், “இவரைத் தெரியுமா? என வினா எழுப்பினான்.

“ஆமா..... எங்க எஸ்டேட்டிலதான் இருந்தவரு” மெல்லிய குரலில் ரமேஷ்.

“சரி சரி ரீயைக் குடி” என்ற இன்ஸ்பெக்டர் தனது உதட்டில் சிகரட்டைப் பொருத்தி, லயிட்டரை எடுத்து நெருப்புப் பொறிகளைத் தட்டிப் பற்றவைத்துக்கொண்டான்.

வங்காநேசன் அவ்விடத்தை விட்டகன்றதும் ரமேஷிடம் பேச்சுக் கொடுத்த இன்ஸ்பெக்டர், அவனது குடும்ப விபரம் அனைத்தையும் வெகுபவியமாக - இப்போதுதான் முதன் முறையாக அறிந்து கொள்பவன் போன்ற தொனி யில் - கேட்டுக்கொண்டான். அவனது குடும்பத்தின் வறுமை நிலைக்காக ரொம்பவும் வருத்தம் தெரிவித்த இன்ஸ்பெக்டர், 15. 10. 89 வெள்ளிக்கிழமை நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லச் சொன்னார்.

சுமார் இருவாரங்களுக்கு முன் அந்த வெள்ளிக்கிழமை நடந்த சம்பவங்களை இரை மீட்கத் தொடங்கினான் ரமேஷ்.

அதிகாலை ஆறு முப்பது மணியளவில் படுக்கையை விட்டு எழுந்தது முதல் ஆற்றுக்குக் குளிக்கப் போனது - ரொட்டி சாப்பிட்டது - ஸ்கலுக்குப் போறதுக்காக உடுப்புப் போட்டது - என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தவன் எட்டு மணிவாக்கில் ‘‘ஐயா துரை பங்களாவுக்கு போன போது என்னையும் கூட்டிப் போனது’’ என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

“ உங்கள் ஜியா என் துரை பங்களா போனது ”
என்றான் இன்ஸ்பெக்டர்.

“ எங்களுக்கு இன்னுமொரு காம்பரா வேணுமின்று
துரைகிட்ட கேக்கப் போயிச்சி ” என்றான் ரமேஷ்.

“ துரை என்ன சொன்னாரு ”

“ எங்க காம்பராவிற்கு அடுத்த காம்பராவில் பாஸ்
போட்காரவுங்க இருக்கிறாங்க. அவங்க இந்தியா போனப்
புறம் அத தரலாமின்றுச்சு. ”

“ அப்புறம் என்னா நடந்துச்சு ”

“ இப்ப நாட்டுக் குழப்பத்திலைகப்பல் இல்லீங்களாமே ”
என்று ஜியா சொல்லவும் துரை ஏகமாகப் பேசிப்புட்டாரு.
ஜியா கண்ணைக் கசக்கிட்டு திரும்பி வந்துச்சு. ஜியாகூட
வந்த நான் கேட்டன், ‘என் ஜியா, இந்தப் புது வீடெல்
லாம் ஆரங்களுக்குத்தான் குடுக்கப் போறாங்கள். அதுல
ஒண்டு எங்களுக்குக் கேப்பமா? என்றேன்.’

‘அதெல்லாம் நாட்டுப்புறத்தாளுகளுக்குத்தான் குடுப
பாங்க’ என்று சொல்லிச்சு ஜியா. இதுக்கப்புறமா எனக்கு
ஸ்காலுக்குப் போக வரயில்லை’ என்று தன் பேச்சை நிறுத்
தினான்.

“ அப்புறமா என்ன பண்ணினே? ”

“ எங்க காம்பராவிலயும், லயத்திலயும் எல்லாரும்
வேலைக்குப் போயிட்டாங்க. நான் மட்டும்தான் தனியா
இருந்தன். அந்தப் புது வீடுகள் கட்டியிருந்த பக்கமா
போனேன். நல்ல வடிவாக் கட்டி, கண்ணாடி சள்ளல்
எல்லாம் போட்டு, சீமெந்தில நிலமெல்லாம் புதுசாப் பூசி
யிருந்ததை எல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு எரிச்சல் எரிச்ச
லாய் வந்திச்சி. அதனால் சுத்திச் சுத்தி அசிங்கம் பண்

ணினேன். அப்பவும் தாங்கல்ல. அதனால் கல்லு விட்டெற்றுக்கேன். கண்ணாடி எல்லாம் “சிலிங்” “சிலிங்” என்று நொருங்கி விழ எனக்குச் சந்தோசமாய் இருந்திச்சு. தொடர்ச்சியாக ஏறிஞ்சு எல்லா சன்னலும் உடைஞ்சதுக் கப்பறம், சன்னலுக்குள்ளால் வீட்டுக்குள்ளாற் போனன். கூரைச் சீற்றுக்களுக்கும் கல்லெறிஞ்சு உடைச்சன். பண்ணி ரண்டு மணிச்சங்கு ஊதுற சத்தம் கேட்டாப்பறம் அம்மா வுங்க காம்ராவுக்க வந்திருப்பாக எண்டு தெரியும். அப்ப எங்க வயத்துக்கு திரும்பி வந்தன். எண்ட சாரம், துவாய் எடுத்துக்கொண்டு ஆத்துக்குப் போயி குளிச்சிட்டு வந்தன். அம்மா ரொட்டி சுட்டு வச்சிருந்தா. சாப்பிட்டன், அப்ப தங்கச்சியும், தம்பியும் ஸ்கூலால் வந்தாங்க. அவங்க சாப்பிட்டபுறம் கோயில் பக்கமா போயி வெளாடிக் கொண்டிருந்தோம். பின்னேரச் சங்கு ஊதற ரைமா பொலிஸ் ஜீப் வந்திச்சு.

புது வீட்டுப் பக்கமா போயி பொலிஸ் சுத்திச் சுத்திப் பாத்து என்னமோ பேசிக் கொண்டாங்க. எனக்கும் பயம் வந்திடுச்சு. நா எங்க காம்ரா போயி இழுத்துப் போர்த் துக் கொண்டு தூங்கிட்டன். அப்பறம் நல்லா இருட்டினாப் பொறவு பொலிக் வந்து என்னயப் புடிச்சப்புட்டாங்க-அடிச்சாங்க - உதைச்சாங்க” என்றவாறாக ரமேஷ் சொல்லிக்கொண்டு போனதை கிரகித்துக்கொண்டான் இன்ஸ் பெக்டர் சரத் அழுனுகம்.

இவனது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் சுமார் நூற்றைம்பது வருடகாலக் கோபம் முறுக்கேறியிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டதாலோ என்னவோ, இன்ஸ் பெக்டர் விறைத்துப் போயிருந்தார். மேற்கொண்டு எந்தக் கேள்வி யும் கேட்க அவருக்குத் தோன்றவில்லை. இவனுக்கு எந்தச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தத் தண்டனைக்கு சிபாரிசு செய்வது என்பதும் அவருக்குப் புரியவில்லை,

வீட்ட போவம்

“வா.....அம்மா.....சில... உடு.....வீட்ட
போவம்”

ஆனந்தன் அந்த இடத்திற்கு வந்து சுமார்
பத்து நிமிட இடவெளிக்குள் நான்கு அல்லது
ஐந்து தட்டை இந்தச் சொற்களைக் கேட்க
நேர்ந்திருந்தது.

இம்முறை சற்றுப் பலமான சின்னங்களுடன்
“வா அம்மா வீட்ட போவம் சில உடு” எனக்
கேட்ட பொழுது ஆனந்தன் தன் பார்வையைத்
திருப்பினான். வயது மூன்று அல்லது நான்கு
இருக்கக்கூடும், ஒரு சிறுவன், நடுத்தர வயதுப்
பெண் ஒருத்தியிடம் சின்னங்கிக்கொண்டிருந்தான்.
சிறுவனின்குரலுக்கு நேரடிப் பதிலாக எதை
யும் கூறாமலே “அங்க அண்ணாச்சியவையோட
போய் விளையாடுங்கோ” என்றாள்,

நீண்ட கவண் ஒன்றை அணிந்திருந்த அப்பெண், தாலிச்சரடு நூலில் தொங்கிக்கொண்டிருக்க - வசதியாக வாழ்ந்திருக்கக்கூடியவள் என்பதைக் காட்டும் வசீகரமான முகத் தோற்றத்தில் வாட்டம் கோடிட்டு இருந்தது. ஒரு வித சோகம் அப்பியிருந்தது.

“இல்ல.....நா மாட்டன்.....வா அம்மா.....வீட்ட போவம்” என்றாள் சிறுவன். மீண்டும்.

“இங்க பார் வையிற் இருக்கு.....பெரிய வீடு.....அண்ணாச்சியவை.....சின்ன பவா எல்லாம் இருக்கு” பராக்குக் காட்டினாள்.

“என்ற வீட்ட போவம்.....எங்கட வீட்ட போவம்... இது வேண்டாம். எங்கட வீடு அச்சா வீடு.....வாம்மா போவம்.” என்ற சிறுவனின் சிறுங்கல் அழுகையா மாறத் தொடங்கியது.

“சரி.....சரி.....அழாதையுங்கோ. அப்பா வந்த பிறகு போவம்.” இசைவாகினாள்.

“அப்பா எப்ப வருவார்.” அடுத்த கேள்விக்கு தாவி னான் சிறுவன்.

பின்நேரம் வந்திடுவார். இப்ப.....இந்தாங்க இதைச் சாப்பிடுங்க.” என்றாள் அவள் ரொபியை கையில் வழங்கியபடி.

“எப்ப நாங்கள் வீட்ட போறது.” என்றாள் சிறுவன் ரொபியைக் கையில் வாங்கியபடி.

“அப்பா வந்தவுடன் அவரிட்டக் கேப்பம் என்ன.”

“எப்ப போறது சொல்லு.....” சிறுங்கினான் மீண்டும்.

“அழப்படாது.....எல்லே, சொல்லுறந்.”

“எப்ப.....வீட்ட போறது.”

“சரி, நாளைக்குப் போவம்..... இப்ப அழாமல் இந்த ரொடியைச் சாப்பிடுங்கோ.”

“இல்லை..... இன்டைக்குப் போவம்..... இப்ப போவம்.....வா.....சீல உடு..... வீட்ட போவம்.”

இந்த உரையாடலுக்கு இதுவரை பொறுமையா செனி கொடுத்த ஆனந்தன், வேப்பமர நிழலில் நின்ற அப்பெண் மணியை அணுகிப் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

“அக்கா உங்களுக்கு எந்த ஊர்” - இது ஆனந்தன்.

“திருகோணமலையில் சாரதாவீதி. ஏன் தம்பி கேட்கி நீர்” என்றாள் அவள்.

“இல்ல இவ்வளவு நேரமும் பிள்ளை சினாது பிடிக் கிறதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்டனான். அதுதான் கேட்டனான்.

“ஓமோம்..... திடீரெனச் சாமத்தில அந்தரப்பட்டு வெளிக்கிட்டு வந்திட்டம், பிள்ளைக்கு தாங்கேலாமக் கிடக்கு..... எப்பவம் வா அம்மா வீட்ட போவம் எண்ட படிதான். நித்திரையிலகூட இப்படித்தான் வாய் புலம்புகி றான்” எனக் கூறியபோது அவருக்கு கிட்டத்தட்ட அழு கையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. கண்கள் கலங்கின.

அவளை ஆறுதல் படுத்தவேண்டும் எனக் கருதிய தாலோ..... என்னவோ ஆனந்தன் தொடர்ந்தும் அவளிடம் பேசினான்.

“எப்ப அக்கா வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டனியள்.”

அவளது கண்களில் நீர் முட்டித் தேங்கியது. ஆனந்தன் விறைத்து நின்றான்.

14. 06 .90

நள்ளிரவு நேரம். திருகோணமலை நகரம் அதிர்ந்தது.

எங்கும் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள் காதைக் கிழித் தது. “சொய்” என்ற இரைச்சல். உயிரைக் குடிக்கும் ஆவேசத்துடன் சன்னங்கள் பறப்பதை உணர்த்தியது. பட்ட.....பட்ட.....படப்பட.....பார.....படப்பட. என்ற ஒலிய வைகள் அனைவரது உறக்கத்தையும் கலைத்தது.

ஆளரவழும், பேசக்கு குரல்களும், சனங்கள் திக்குக்கு ஒருவராய் ஒடுவதை உணர்த்தியது. திடுக்கிட்டெழுந்த கோபாலன் மின் விளக்கை ஏற்றினான். சரசாவும், கண்களை விழித்து “என்னப்பா.....என்ன ஒரே அல்லோல கல்லோலமாய்க் கிடக்கு.” எனக் கேட்டாள்.

“என்ன நடக்குது.....எந்தப் பக்கம் போறாய்.” என்றொரு குரல் தெருவில் பலமாகக் கேட்டது.

“சண்டை தொடங்கியிட்டுது.....ஆமியும்..... நேவியும் சுட்டுக்கொண்டு வாறானுவள்.” என்று ஆரோ ஒட்டமும் நடையுமாக செல்லும் வேகத்திலேயே பதில் சொல்லிக் கொண்டு போனார்.

“இங்க பாரும்” பக்கத்து வீட்டு சாம்பசிவத்தின் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது. சட்டென கதவைத் திறந்து தெருவை எட்டிப் பார்த்த கோபாலன் ஒரு கணம் திடுக் கிட்டுப் போனான்.

அயலவர்கள், அடுத்த தெருவில் இருப்பவர்கள், மற்றும் அநேகர் கைகளில் எதை, எதையோ காவியபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். அசரகதியில் சனக்கூட்டம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வாசற்புறத்தடியில் இருந்தபடியே

“சரசா! கெதியா வெளிக்கிடும். சனமெல்லாம் ஒடுது... நாங்களும் போவம்.” எனக் குரல் கொடுத்தான். கோபாலன்.

“தம்பி! நீங்கள் இன்னும் வெளிக்கிடேல்லையே,” கோபாலனின் குரல் கேட்ட சாம்பசிவம் கேள்வி எழுப்பி நார்.

“இல்லையண்ணா..... இப்பதான் கண் முழிச்சது... எந்தப் பக்கம் போனால் நல்லது..... சண்டை எந்தப் பக்கத்தில் நடக்குது?” கோபாலன் கேட்டான்.

“தம்பி! எனக்கு ஒன்றும் சரியா சொல்லத் தெரி யேல்ல..... ஆனா சனமெல்லாம் உவர் மலையைக் கடந்து... அன்புவழிபூரப் பக்கமாய்த்தான் ஒடுது. ஒடுற சனத்தோட ஒடுவம். தப்பியொட்டியிருந்தால் பிறகு ஏதோ எல்லாத் தையும் பாப்பம்.” சாம்பசிவம் பரபரத்தார்.

கண்களைக் கசக்கி நித்திரைச் சோம்பலை முறித்துக் கொண்டு சாம்பசிவத்தின் மகன் - ஏழு அல்லது எட்டு வயது இருக்கக்கூடும் - வசந்தன் நடுங்கியபடி அவ்விடம் வந்து சேரவும், சாம்பசிவத்தின் மனைவி இரண்டு பெரிய சூட்கேக்கள் - ஒரு பெரிய ட்ரவலிங் பாக் - மற்றுமொரு பாக் என்பவற்றை வெளியே தள்ளி கதவுகளைப் பூட்டும் சுத்தம் கேட்கவும் சரியாக இருந்தது.

“தம்பி, இனி மினக்கெட ஏலாது... நீங்களும் சுறுக்கா வந்து சேருங்கோ” என்று கூறுவிட்டு சாம்பசிவம் வேகமாக நடந்தார்.

திரும்பி வீட்டைப் பார்த்த கோபாலன், “அண்ணை வையிற்றுகள் எரியுது” என்றான்.

“இனி, ஆர் கதவைத் திறந்து வையிற் நூர்கிறதில் மினக்கெடுகிறது. அது கிடக்கட்டும். நீர் கெதியா நடவும்” சாம்பசிவம் மனைவிக்கு கூறுவது கோபாலனுக்கு தெளிவாகக் கேட்டது. அதனால் அவனுக்குள் மேலதிகமாக ஒருவித பதற்றம் மேலெழுந்தது.

“இஞ்ச சரசா,.....என்ன செய்யுறீர்... இன்னும் வெளிக் கிடேல்லையே. சனமெல்லாம் போட்டுது.” எனக் கூறிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் புகுந்தான் கோபாலன்.

“நான் ரெடியப்பா..... பிள்ளையையும் வெளிக்கிடுத் திப் போட்டன். ஆனா வீட்டுச் சாமான்களைத்தான் எதை எடுக்கிறது... எதை விடுகிறது... எண்டு தெரியேல்லை.” சரசா பதிலளித்தாள்.

இப்ப உதுகளை யோசிக்கிறதில் பிரயோசனமில்லை சரசா! முதலில் உயிரைக் காப்பாற்ற வேணும். ஆனபடியாகையில் பொறுக்கக்கூடிய உடுப்புக்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு போவம் பிறகு மிச்சத்தைப் பாப்பம்”- கோபாலன் பரபரத்தான்.

“சண்டை தொடங்கினது உங்களுக்கு தெரியாதே அக்கா” ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆனந்தன் கேட்டான்.

“இல்லைத் தம்பி, இரண்டு மூன்று நாளுக்கு முதலே மட்டக்களப்பு பக்கத்தில் ஏதோ பிரச்சனை எண்டெல்லாம் கதையள் அடிப்பட்டதுதான் ஆனால் திடீரென இப்படிப் பெரிய சண்டையா வருமென்டு ஆருக்குத்தெரியும்?” சரசா கூறினாள்.

“அங்கிருந்து எப்படி இங்க யாழ்ப்பாணம் வரைக்கும் வந்து சேந்தியள்?”

“இட்டமும் நடையுமாய் நடந்து நிலாவெளிக்கு வந்து சேரவே விடிஞ்சு போச்ச. நிலாவெளியில் பள்ளிக்கூடம், கோயில், மற்றும், மரநிழல்கள் வெட்ட வெளிகள் எல்லாம் மறைவிலிருந்து ஒடிவந்த சனங்களால் நிறைஞ்சு போய்க் கிடந்தது.

இங்கன் இருக்கலாம். கொஞ்ச நாளையில் எல்லாம் சரிவந்திடும்தானே. பிறகு திரும்பிப் போகலாம். அப்பிடி எண்டுதான் அப்பவும் சனங்கள் நினைச்சதுகள்.”

“மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்காவது ஏதாவது அடுக்குப் பாப்பம்” எண்டு சொல்லிப் போட்டு போன இவர், கொஞ்ச நேரத்தில் “ஆறாம் கட்டடைச் சென்றியையும் ஆமி உடைச்சுப் போட்டுதாம்” என்று அரக்கப்பரக்க வந்து சேர்ந்தார்.

“ஆறாம் கட்டடைச் சென்றியையும் ஆமி உடைச்சுப் போட்டுதாம்” என்ற செய்தி பரவத் தொடங்கியதும், சனமெல்லாம் பெட்டி படுக்கையோட மற்றும் முட்டை முடிச்சுகளோட மீண்டும் வேகமாக நகரத் தொடங்கியிட்டுதுகள்,

“எங்கையப்பா போறது” இது சரசாவின் கேள்வி.

“எங்கையெண்டு இல்ல போற சனத்தோட போவம் பிறகுபாப்பம்” கோபாலனின் பதில்.

இதுக்கிடையில்... டாம் டோம்... என்று பெரிய சத்தங்கள் மிகச் சமீபமாக ஷீல்கள் விழுந்து வெடிப்பதை உணர்த்தியது.

பள்ளிக்கூடத் தரையில நித்திரையா கிடந்த பிள்ளை சத்தங்களோட திடுக்கிட்டெடுமும்ப - தோளில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு நடக்கத்தொடங்கினம்.

அம்மா ! எங்க போறம் என்றான் முதல் கேள்வியாக.

இதுக்கு என்ன பதில் சொல்லுறது என்டு யோசிக்க முன்னமே, அவன் “அம்மா ! வீட்ட போவம்” எனச் சினுங்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

“ஓமோம், வீட்டதான் போறம் நீங்கள் நித்தாக் கொள்ளுங்கோ” அவன் செல்லமாகக் கெஞ்சினான். ஆனால் அவனோ தொடர்ந்து சினுங்கினான். கோபாலன், மகனைத் தனது தோருக்கு மாற்றிக் கொண்டான். அவனது வேக மான நடைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவன் தடுமாறி னாள். “நிலாவெளியிலிருந்து புறப்பட்டு - கும்புறுப்பிட்டிப் பாலத்தை ஆற்றுக்கு குறுக்காக கடந்து - குச்சவெளிக்காட்டுக்குள்ளால் போய் கல்லம்பத்தையை தாண்டி - திரியாய்க்கு வந்து சேரவே ஒருநாள் பொழுது சரி. திரியாயில ஒரு இரவு தங்கினம். அந்தச் சனம்தான் இரவுச் சாப்பாடு தந்ததுகள். எல்லாமாய் இருநாறு குடும்பத்துக்கும் மேல வரும் - திரியாயில வந்து தங்கின சனம் மட்டும். மலையிலிருந்து வந்த அவ்வளவு சனமும், திரியாயில தங்குகிறது எண்டால் ஏலாத காரியம். அதால் அடுத்தநாள் பொழுது கிளம்பினதோடவே திரும்பவும் வெளிக்கிட்டம்,

எங்களோட வந்த சனத்தில கொஞ்சப் பேர் - எப்பன் வசதியான ஆக்கள் - புடவைக்கட்டுக்குப் போய் அங்கிருந்து கடலால மூல்லைத்தீவுக்கு போகப்போறதெண்டு போனவியள். நாங்கள் திரும்பவும் கால்நடையாய் வெளிக்கிட்டு ஜான்னூயாவைக் கடக்கிறதுக்கிடையில்” “சி..... எண்டு போக்கு” ‘இதன்னடா சீரழிஞ்ச சீவியம்’ ‘இப்படியும் சீவிக்க வேணுமோ’ எண்டெல்லாம்கூட அந்த நேரங்களில் யோசிச்சதுண்டு. எண்டெலும் அப்பப்ப பிள்ளையைத் திருப்பிப் பார்த்தவுடன் ‘இந்தச் சீவனைத் தவிக்கவிடப்படாது. இதுக்காக எண்டாதும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு

எண்டாலும் சீவனைக் காப்பாத்த வேணும்' எண்ட நினைவு வரும்.

அதுக்கிடையில் 'அங்க ஆனை கத்துற சத்தம் மாதி ரிக் கிடக்கு' 'பண்டி முசுறது போல கிடக்குது' 'பாம் புகள் இந்தச் சருகுகளுக்குள் கிடக்கும் கவனம்' எண் டெல்லாம் கூட வந்த ஆக்கள் சொல்லச் சொல்ல நெஞ் சக் கூட்டுக்குள் பயம் பரவும். இதைவிட கல்லிறவு முகாமில இருக்கிற ஆமி காட்டுக்க எங்கயும் நிற்கிறாங்களோ தெரி யாது எண்ட பீதிவேற. கொக்கிளாய் பக்கத்தில சிங்களச் சனங்கள் இருக்கினம்..... அவையும் ஏதும் செய்வினமோ எண்ட பயம் வேற..... இப்படியே பயந்து..... பயந்து..... செம்மலைக்கு வந்து சேரும் வரையும் உயிர் எங்கடை கையுக்கை இல்லையென்டுதான் சொல்ல வேணும். அந்த நாறு நாளும் சாப்பாடு தண்ணி கூட இல்லாமல் பட்ட பாடு..... என்றையப்பா....." என்று கூறி பெருமுச் செறிந்தாள் சரசா.

"செம்மலையில இருந்து இங்கால..... என்ன மாதிரி யக்கா வந்தனியள்"

"டிரக்டரில புதுக்குடியிருப்பு மட்டும் வந்து இஞ்சால பஸ்சில் வந்தனாங்கள்."

இவ்வளவு நேரமும் இந்தக் கலையனுக்கு காது குடுத் ததாலோ, என்னவோ அமைதியாக இருந்த சிறுவன் மீண் டும் "அம்மா..... வாம்மா வீட்ட போவும்" எனச் சின்னங்கத் தொடங்கினான்.

"தம்பி..... இங்க வாங்கோ..... நான் பிள்ளைய வீட்ட கூட்டிப் போறன்." என்று கூறி சிறுவனிடம் நெருங்கிச் சென்றான் ஆனந்தன். ஒருவிதமான விறைத்த பார்வையுடன் நின்றான் அவன்.

“ தம்பிக்கு என்ன பேர் ”

“ பிரதீபன் ” என்றது மழலைக் குரல்.

“ உங்கட வீடு எங்க இருக்கு ”

“ அங்க மலையில இருக்கு ”

“ உங்கட அப்பா எங்க ? ” என்ற ஆனந்தனின் கேள்விக்கு சிறுவன் பதில் அளிக்கும் முன்பே, “ இதில விதான யாரிட்ட நிவாரணத்திற்கு பதியப் போனவர் ” என்றாள் அவன்.

“ நானும் இந்த முகாமிலதான் தொண்டராக வேலை செய்யுறன். ஏதும் தேவையென்டா கேளுங்கோ ” எனக் கூறிய ஆனந்தன், பிரதீபனைப் பார்த்து “ அப்பாட்டை போவமோ ” எனக் கேட்டான்.

“ வீட்ட போவம் ” என்றான் அவன் பதிலாக.

“ சரி வீட்ட போவம்... எங்கட வீட்ட போய் மாமா சேட், கால்சட்டை போட்டு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வாறன். தம்பியிட வீட்ட போவம் என்ன ? ”

“ இல்ல எங்கட வீட்ட போவம். ”

“ சரி ! தம்பியிட வீட்ட போவம்..... அங்க என்ன இருக்கு ”

“ எங்கட வீட்ட போவம்..... அச்சா வீடு..... எங்கடவீடு ”

அதையே அவன் திரும்பவும் சொன்னான்.

மீண்டும், ஒரு நாள் அவன், தன் வீட்டுக்கு செல்லும் நாள் வரும் என்று மட்டும் ஆனந்தன் உறுதியாக நம் பிக்கை கொண்டிருக்கிறான்.

நன்றி: சிரித்திரன்

“ஈவி வாயை குமியை
கடத் தென்று உடலை சுங்கியுடி
“குறுகி வீர இட அங்க
குல்லு எப்போல வீர
கூவி நீண்டாக வீர “வாயை வாயை அங்க
ஶாமி வீரி பாரியும்போல குறுகி வீர
நீண்டா “வாயை வாயை அங்கோடு வீர
நீண்டா

ஒரு இமைப் பொழுது

ஏல்லாமே ஒரு கண் இமைப்பொழுதினில்
நடந்து முடிந்துவிட்டது.

ஒரு நொடி. ஒரு கணப்பொழுது. அது
நடந்து முடிந்ததைச் சொல்லவே
சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் செல்வராசன்.

முற்றத்திற்கு நிழலாகும்- நறுமணம் பரப்பும்
வெள்ளை மலர்களாய் புஷ்பிக்கும் - அந்திப்
பொழுதின் - காட்சிக்கு இதமாகும் - என்றெல்
லாம் எண்ணிக் கொண்டு காட்டுமரம் எடுத்து
வந்து அமைத்திருந்த பந்தவிள் படர்ந்திருந்த
மலவிகைக் கொடி சின்னாபின்னமாகிச் சித
ருண்டு மண்ணில் அலைந்து கொண்டிருந்தது.

வாசற் புறத்திலிருந்து வரிசையாக நாட்டப்
பட்டிருந்த இளைய தென்னை மரங்களின் குரும்
பைகள் நாலாபக்கமும் சிதறிப்போய் வட்டுச்

சரிந்து ஒலைகள் நிலத்தைத் தடவிச் சோகம் விசாரித்த பாடி.

அழகாய் பூத்துக் குலுங்கும் ரோஜாச் செடிகள் - வரிசையாக வளர்ந்திருந்த விதம் விதமான குரோட்டன் கள் - கொத்துக் கொத்தாக கண்களுக்கு விருந்தளிக்கும் கனகாம்பரச் செடிகள் - பல நிறங்களில் மலர்ந்து அழுகாட்டும் செவ்வந்திகள் - பற்றையாய் படர்ந்து வண்ணம் வண்ணமாய் மலர்கள் பூக்கும் ‘எக்ஸ்சோரா’க்கள் அனைத்தும் உருக்குலைந்து கருகிச் சிதைந்தது செத்துப் போய்க் கிடந்தன.

சிறிது சிறிதாக சேமித்து வியர்வைக் குழையலில் கட்டி எழுப்பிய கோட்டை. விருந்தினரை வரவேற்க ஒரு கூடம் - அலுவலக வேலைகளுக்கென தனியறை - ஷருந்தி னர்களைத் தங்க வைக்க கழிப்பறை வசதிகளுடன் கூடிய பிரத்தியேக அறை - குழந்தைகள் இருந்து படிக்க - விளையாட - பொழுதுபோக்கு - என ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித் தனி ஏற்பாடுகள். தொலைக்காட்சி வைக்க - வானொலிப் பெட்டி பொருத்த, ஷோக்கேஸ் வைக்க - சாப்பாடு மேசைபோட - என ஒவ்வொரு விடயத்திற்கும் நிதான மாக திட்டமிட்டு கட்டப்பட்ட கோயில். குசினி - ஒவ்வொரு சின்னத் தேவைக்கும் கவனத்தில் எடுத்து செய்த வசதிகள். இவ்வாறு சீரழிந்து போய்க்கிடக்கும் காட்சி யினைக் கண்ட கணகள் குளமானது. நெஞ்சம் வெந்தது. நாக்கு வரண்டு போனது. கால்கள் சோர்ந்து துவண்டு போனது. அடுத்தது என்ன என்ற நினைவே மறந்து செயலற்றுப் போனதோர் ஸ்தம்பிதமான நிலை. ஆம் ஒரு பெரும் கற்குவியலாய்க் கிடக்கிறது வீடு. இந்த நிலைத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவே பெரும் சிரமப்பட்டான் செல்வராசன்.

சுமார் அரைமணி நேரத்திற்கு முன்பதாக மெல்லிய தாக ஒரு இரைச்சல் கேட்கத் தொடங்கியபோதே செல்வராசனின் மகன் தீபன், “அம்மா! அம்மா பொம் மர் வருது” எனக் குரல் கொடுத்தபடி வீட்டுக்கு வெளியே ஓடி வான வெளியை நோட்டமிடலானான்.

“தூரத்தில் தான் வருகுது. வீட்டுக்கு ஒருத்தரும் நிக்காதையுங்கோ” - கத்தினான் தீபன். செல்வராசனும், மனைவி சரளாவும் மட்டுமல்ல அண்டை அயல் வீடுகளில் இருந்தவர்களும் ஓடி வந்தனர்.

“எங்க.....எங்க..... என்ன வருகுது?” எனக் கேட்ட குரல்களில் பதற்றம். பொம்மரா? அவ்ரோவா? சீனத்துச் சகடைவிமானமா? அறியும் ஆவல் தொக்கி நின்றது.

“எல்லாரும் இப்படியே கூட்டமாய் நின்டால் இங்கதான் போடுவான். போங்கோ எல்லோரும் பங்க ருக்குள்ள” கடுமையாய்ச் சீறினார் செல்வராசன். பங்கருக்குள் போக முண்டியடித்தனர் ஒவ்வொருவரும். ஒவ்வொருவராக மட்டுமே இறங்கி உட்செல்லக்கூடிய அந்த நிலவறையானது. நன்கு பாதுகாப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கற்பாறை நிறைந்த அந்த மண்ணில் ஆறடி ஆழம் அளவுக்கு நிலத்தைக் கிண்டி நான்கு புற மும் சீமெந்தால் பூசி, பனைமரக் குற்றிகளால் மூடி..... அதற்கும் மேல் மன் மூடைகள் அடுக்கி, மாமரத்து நிழலில் மறைவாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது பதுங்கு குழி. இருபது பேர்வரையில் ஒரளவு வசதியுடன் இருக்கக்கூடிய அந்தப் பதுங்குழிக்குள், சுமார் முப்பத்தைந்து மனித ஜீவன் கள் உயிரரேயே கைப்பிடிக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது போன்றதான் பிரமையுடன், காதையடைக்கும் பேரிரைச்சல் காற்றடித்த திசையெங்கும்.

“ வாறான், வாறான், குத்துறான் குத்திக்கொண்டு வருகுது இங்கதான்... வாறான். கெதியாம் போங்கோ. ” குரல் கொடுத்தபடி ஓடிவந்தான் பக்கத்து வீட்டு நிமலன்.

“ டோம் ” என்று மிகப் பயங்கரமான ஒரு சத்தம் அதைக் தொடர்ந்து “ சிலிங்... ” “ சிலிங் ” என்ற சத்தங்களுடன் ஜன்னல் கண்ணாடிகள் நொருங்கி வீழ்ந்தன. கூரை ஒடுகள் இடம் மாறின. உடைந்த ஒட்டுத் துண்டுகள் சிலிங் சீற்றுக்களை சிதறச் செய்தபடி நிலத்தில் வீழ்ந்தன. எங்கோ மிகச் சமீபமாகத்தான் இந்தக் குண்டு வீழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதை எழும்பி ஒய்ந்த அதிர்வின் அலைகள் நிருபணம் செய்தன. செல்வராசன் மறைந்திருந்த மாமரம் போயாட்டம் ஆடி ஒய்ந்தது. இனியும் இப்படி நிற்பது சாத்தியப்படாது என்பதை உணர்ந்து பதுங்கு குழிக்குள் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

புழுக்கம் நிறைந்து வியர்வை நீர் உடம்பால் வழிந்து ஓடியது. காதில் விழும் பேரிரைச்சல்கள் ஈரல் குலைகளைக் கருக வைத்தன. ஆங்காங்கே தீர்க்கப்படும் வேட்டொலிகள் “ டாம் ”. “ டோம் ” என வெடிக்கும் குண்டுகளின் அதிர்வுகள் வீரிட்டு அழும் குழந்தைகளின் அழுகுரல்கள்..... அச்சத்தால் நடுங்குவோரின் விசும்பல் கள். இத்தனைக்கும் மத்தியில் ‘அடுத்த கணம் என்ன நேருமோ? ’ என்ற பதற்றத்துடன் மனிதர்கள். நிலவறைக் குள்ளே நடுங்கும் நெஞ்சங்கள். எத்தனை நாட்கள் தான் இந்த வாழ்க்கை நீடிக்கும் என்பதுவே செல்வராசனின் சிந்தனையாக இருந்தது. இப்படியே இருந்து ஒவ்வொரு நாளும் அனுவனுவாக செத்துப்பிழைப்பதைக் காட்டிலும் ஓரேயடியாக செத்துத் தொலைந்து விடுவதே மேல் என்ற எண்ணம், ஒரு பொறியாக

மேலெழும்பியது. குடும்பம் என்ன ஆகும் என்ற சிந்தனை அதனை மறித்துப் போட்டது, மனைவி - பதினாண்கு வயதைப் பூர்த்தி செய்யும் மகள் நிர்மலா - பன்னிரண்டாவது வயதை எட்டிப் பிடிக்கும் மகன் தீபன்- இவர்களுக்கு அடுத்ததாக வேந்தன், கங்கா அத்தனை பேரின்வாழ் வும் கேள்விக் குறியாகிவிடுமே என்ற சபலம் மனதைச் சஞ்ச சலப்படுத்தியது.

யாழ்ப்பான் நகரை அண்டிய பகுதியில் மின்சார உபகரணங்களை விற்பனை செய்யும் கடையொன்றை நடத்திவரும் செல்வராசனின் சுமார் பதினெட்டுவருடங்கும் பின்பெறுபோக நியிர்ந்து நிற்பதுஇந்த ஒரு வீடு ஆனால் இந்த வீட்டிலும் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. இந்தப் பதுங்குகுழியினுள் கிடந்து சிரமப்பட வேண்டிக் கிடக்கிறதே என்பதைனண்ணியபோது, இனம் புரியாத கோபம் கொப்புளித்தது செல்வராசனுக்கு.

இந்த வீட்டைக் கட்டுவதற்குப் பட்ட சிரமம் நெஞ்சில் நிழலாய் ஆடியது. அத்திவாரம் வெட்ட - கல்லு அறுக்க - நிலை வைக்க - வளைவைக்க என ஒவ்வொரு விடயத்திற்கும் நாள் பார்த்து திரிந்தது - மனல் தேடி - மரம் தேடி - அலைந்த சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றாய் காட்சியில் விரிந்தது. மனம் வயித்து இருந்தது ஆனால் அவனது மகிழ்ச்சியை நீடிக்கவிடக்கூடாது என்றோ என்னவோ? சகடை விமானத்தின் பேரிரைச் சல்கள் காதைக் கிழித்தது. வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த வீட்டின் வளர்ப்பு நாயான “பைசரும்”கூட முச்சிரைக்க பங்கருக்குள் ஒடிவந்தது. எந்த ஜீவன்களும் ஈடு கொடுக்க முடியாதபடி அந்தக் கணப் பொழுது வந்து போனது.

பதுங்கு குழிகூட ஒரு கணம் ஆடி அசைந்தது போலி ருந்தது.

“ ஐயோ கடவுளே ” “ அம்மா தாயே ” என்ற கூகுரல்கள் உச்சத் தொனியில் எழுந்து ஓய்ந்தன. மாமரத் தின் ஓரிரண்டுகிளைகள் கூட முறிந்து காற்றில் பறந்து மிதந்தன. ‘‘ சொய்ந் ’’ என்ற ஒருவித விசில் ஒலி பரவி செல்துண்டுகள் சிதறல்களாக எங்கும் வீசப்பட்டது. மிகச்சமீப மாக வந்துவிட்ட ‘வை-12’ எனப்படும் சீனத்துச் சகடை காறி உமிழ்ந்த குண்டு ஒன்றினால். செல்வராசனின் வீடு தரைமட்டமாகியது. ஆனால் இப்போது தான் அவனது உணர்வுகள் முளைத்து எழுத் தொடங்கின. எனக்கென்று இருந்த இதுவும் இல்லாமல் போயிற்று. இனியும் தாமதிக்க என்ன காரணம்? கேள்விக்கான விடை அவனுக்கு கிடைக்கவில்லை. இந்த மண் எங்களின் சொந்த மண். கட்டடங்களை அழிப்பதனால் இந்த மண்ணின் மீதான எங்களின் பிடிப்பு அறுந்து போடுமான்ன?

இந்த மண்ணின் எல்லைகளை மீறி எதிரிகள் உட்புகுவதைத் தடுக்காதுவிடின் எங்களுக்கென எதுவும் எஞ்சப் போவதில்லை- என்றவாறு என்னத் தலைப்பட்டான் செல்வராசன்.

விமான இரைச்சஸ்கள் ஓய்ந்து போக, பதுங்குகுழி யிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் வேட்டைக்கு தப்பிய வெள்ளாட்டின் சாயல் அப்பிக் கிடந்தது. செல்வராசன் நிதானமாகப் பதுங்கு குழியின் வாசலிலேயே குந்தியிருந்தான்.

“ ஆளுக்கு ஒரு சோடி உடுப்பாவது எடுக்க வேணும். அதுக்கிடையில் மீண்டும் பொம்மர் வராமல் இருக்க வேணும் ஆண்டவனே ” எனப் பிரார்த்தித்தபடி செல்வராசனின் மனைவியும், குழந்தைகளும் அந்தக் கற்குவியலைக் கிளரத் தொடங்கினர். ○

கூட காலத்திலே வாய்மை போன்று போன்று அமைகிறது. நான் ஒரு முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. அதே முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. நான் ஒரு முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. அதே முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. நான் ஒரு முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. அதே முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. நான் ஒரு முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. அதே முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது. நான் ஒரு முறை எடுத்து விட்டு வாய்மை போன்று அமைகிறது.

புதியதொரு திசையிலே

கோ பாலன் இடிந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்தான். கண்களின் முன்னாலேயே அவன்து பல வருட உழைப்பு - கனவில் உருவாகி நிஜத்தில் நிமிர்ந்த கோட்டை..... இடிந்து..... தூசுகளாகிக் காற்றில் கலைந்து, ஒரு கற்குவியலாய்க் கிடக்கும் காட்சி.

நெஞ்சில் முட்டிய வேதனை..... கண்கள் வழியாய்ப் பெருக்கெடுத்து..... வார்த்தைகள் ஏதும் வெளியே வற முடியாமல் தவிக்க..... இறுகிப்போன அவன்து முகத்தை உள்ளங்கைகள் தாங்கிப்பிடிக்க - முழங்கை, முழங்காவின் மேல் படிந்திருந்த கோலம், பார்ப்பவர் எவரையும் ஒருகணம் தடுமாறச் செய்துவிடப் போதுமானது.

பத்துவயது நிரம்பாத பிரதீபன் பதுங்கு குழியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தான். ஏதோ கேட்ட

இரைச்சலுக்குக் காதுகொடுத்தவன், “அம்மா, அம்மா பொம்மர் வருகுது” என்று குரல் கொடுத்தான். “உள் ஞக்கை வாங்கோப்பா” என்று கெஞ்சினாள் கோபால் வின் மனைவி சரசா. விமானங்களின் இரைச்சஸையும் மீறிக் கொண்டு கைக்குழந்தையின் வீரிடல். “இஞ்சை கெலிகளும் பறக்குது. எங்கை அண்ணா பொம்மர்கள்?” என்றாள் கங்கா - பிரதீபனின் தங்கை. இந்தத் தென்னோலைக்கு ஸ்ளாலே கறண்ட் கம்பியின்றை நேருக்குமேலே பார். பொம் மர்கள் தெரியும்” - விளக்கினான் பிரதீபன்.

ஏதோ நிஷ்டையில் அமர்ந்திருக்கும் தவமுனிவரைப் போல் எந்தச் சலனமுமின்றி இருந்த போபாலனை, பதுங்கு குழியினுள் வந்துவிடுமாறு கெஞ்சிக்கொண்டாள் மனைவி சரசா. மாமரத்தின் மறைவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பதுங்கு குழியின் மேற்புறத்தில் அமர்ந்திருந்த கோபாலனின் கால் கள் மட்டும், உறுதியாக நிலத்தில் பதிந்து இருந்தன

சடசடவென வேட்டுக்களைப் பொழிந்தபடி ‘கெவி கள் சுற்றிக்கொண்டு இருந்தன. மூச்சிரைக்கும் சத்தங் களை வெளிப்படுத்தியபடி ‘பொம்மர்’ கள் ஆகாய வெளி யில் அலைந்து திரிந்து குண்டுகளைப் பீச்சிக்கொண்டிருந்தன. ‘அவ்ரோ’ எனக் குறிக்கப்படும் விமானத்திலிருந்து ‘தார்ப் பீப்பா’ போன்றதான் குண்டுகள் எறியப்பட்டன.

‘அனைத்தையும் இழந்து விட்டேன்; இனி இழப்பதற் குத்தான் என்ன இருக்கிறது’ என்பதுபோல், விரக்தியுடன் விச்ராந்தியாய்ப் பதுங்குகுழியின் முகப்பில் குந்திக்கொண்டிருந்தான் கோபாலன்.

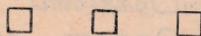
அவனது நினைவில் கடந்த காலம் நிழலாய் ஆடியது. பனையோலையால் வேயப்பட்ட குடிசை வீட்டின் திண்ணைக் குந்தில், குப்பிலாம்பின் வெளிச்சத்தில், ஒரு

‘சன்லைட் சோப் பெட்டியை மேசையாக்கிப் புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் பிரித்த அந்நாட்களில், ‘கல்வீடு’ என்பது அவன்து இலட்சியக் கணவு.

கல்வீடு - மின்வெளிச்சம் - குழாய்த்தண்ணீர் - ‘ஷவர் பாத்’ இவையெல்லாம் தனது வாழ்க்கையிலும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று அவா.

மாடிவீடுகளைக் காணுந்தோறும் நெஞ்சில் கிளர்ந்தெழும் எண்ண அலைகள்..... பாடசாலைக்குச் செல்லும் வேளையில், ‘ஞத்பிராஸ்’ பல் விளக்கியபடி ‘கோஸ்பைப்’ பைப் பிடித்துச் செடிகளுக்கு நீர்பாய்ச்சம் முத்துமானிக்கத்தாரின் வீட்டைக் கடந்து செல்கையில், ஒரு அங்கலாய்ப்பு-இதுபோன்றதான் வீட்டில் வாழுக்கிடைக்குமா என்று?

சினிமாக்களில் வரும் நட்சத்திரங்களின் வீடுகளைக் காண ஒரு ஏக்கம். இத்தகைய உணர்வுகளினாடாகத்தான் அவன்து இளமைக் காலம் கடந்து போயிருந்தது.

சேகர், குமரன், சுதா ஆகியோர் கோபாலுடன் பயிலும் சக மாணவர்கள், வருமானவரி அலுவலரின் செல்வ மகனான சேகர் மாடிவீட்டில் குடியிருப்பவன், நவீன்கால நாகரிகம் அனைத்தும் இணைந்த வகையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சேகரின் வீட்டுத்தரையில் உருண்டு புரண்டு எழும்பவேண்டும் போல, ஒரு ஆசை கொட்டுவிக்கும் சேகர் வீட்டுக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பங்களில்.

பளபளக்கும் மின்குமிழ்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் போடப்பட்டிருக்கும் விதம்விதமான ‘லைட்ஷேட்’களில் மனம் வயிக்கும். சுவரில் தீட்டப்பட்டிருக்கும் வண்ணக் குழம்புக்கலவைகளைப் பார்க்கையில், தன் மன்வீட்டின் சுவர்கள் நினைவில் எழும்பி மறையும்.

வரவேற்பு வராந்தாவில் முன் ‘கோர்னரில்’ வைக்கப் பட்டிருக்கும் மீன் தொட்டி - பளபளக்கும் பலவிதமான மீன்கள் ஒடித்திரியும் காட்சி; குழிழ் குழிழாக மேலெழும் பும் தண்ணீர்..... பசிகூட மறந்துபோய் இதனைப் பார்த்த படியே இருக்கலாம் என என்னவைக்கும்.

சேகரின் வீட்டைப்போல நாகரிக வசதிகளின் மிதப்பு கள் அதிகம் இல்லாதபோதும் குமரனின் வீடும் செல்வச் செழிப்பை வெளிக்காட்டப் பின்றிற்காது. ஒவ்வொரு அறை யுடனும் ‘அட்டாச் பாத்ரும்.’ ஒவ்வொரு அறையிலும் போதுமான தளபாட வசதிகள். இதமான காற்றைப் பரவ விடும் மின் விசிறிகள். முற்றத்தில் சிறு பூந்தோட்டம் பூந்தொட்டிகளில் வைக்கப்பட்டு வரிசையாக அடுக்கப்பட்ட ரோஜாச் செடிகள். சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை என வெவ்வேறு நிறங்களில் பூத்துக்குலுங்கும் ‘எக்ஸ்சோராச்’ செடிகள். உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்கும் அசோகா மரங்கள். ஒவ்வொரு ரகமும் ஒவ்வொரு வரிசையாக நிற்கும் குரோட்டன் செடிகள். வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் குமரனின் தந்தை முத்துமாணிக்கம் இந்த ஒவ்வொரு செடியையும் கவனிக்கும் தன்மை, உண்மையிலேயே கோபாலனைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது.

சேகரைப் போலவோ குமரனைப் போலவோ சுதா பெரிய வசதி படைத்தவன் அல்ல. பாடசாலை ஆசிரியரின் மகனான சுதாவின் வீடு எளிமையானது. கல்வீடுதான். முன்று அறைகள் - முன்புறம் ஹோஸ் - ஹோலின் முடிலில் குசினி - வீட்டின் பின்புறமாக சுமார் முந்நூறுயார் தொலை வில் ‘வோட்டர் சீல் டொய்லட்’ குசினிக்குச் சமீபமாக துலாவுடன்கூடிய கிணறு.

சுமாராக இது போன்றுதான் ஒரு வீட்டையாவது எதிர்காலத்தில் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது, கோபாலனின் நீண்டகால ஆசை, ‘போஸ்ட் பியோனாக்’ கடமை

யாற்றும் கோபாலனின் தந்தைக்கு இது பேராசையாக-
எட்டப்பட முடியாத இலட்சியக் கனவாகத் தெண்பட்டது

மூன்று நீண்ட நெடிய வருடங்களைச் செலவிட்டு பல்
கலைக்கழக வாழ்க்கையை வெற்றியாக முடித்துக்கொண்ட
கோபாலனுக்கு, அதன் பயனாகவும் அதிர்ஷ்டமும் கைகொடு
க்க, வேலை இல்லாப்பட்டதாரிகள் வரிசையில் சேராமல் அர
சாங்க உத்தியோகத்தில் இணையும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

முதலாவது மாதத்திலிருந்தே மாதாந்தம் சுமார் இரு
நாறு வரையில், கட்டாயச் சேமிப்பில் முடங்கத் தொடங்
கியது. மாதாந்தம் சீட்டு என்றும் இன்னும் பிறவகையா
கவும் சிறுகச்சிறுகச் சேமிக்கத் தொடங்கினான். சிகரெட்
தொடக்கம் அநாவசியமான நேநீர் செலவு ஈராக அனைத்
தையும் விலக்கி, அவை எல்லாவற்றையும் வீடு கட்டுவதற்
கான முதலீடுகளாக மாற்றிக்கொண்டான். தினசரி அலு
வகத்திற்குச் செல்வதற்கான போக்குவரத்துச் செலவைக்
குறைக்க, அரைவிலையில் ஒரு ‘செகண்ட்ஹாண்ட்’
சைக்கிள் அகப்பட்டது. ஒய்வு ஒழிக்கலின்றி உழைத்துச்
சிறுகச் சேமித்துக் கிடைத்த முதலீட்டைப் பயன்படுத்தி
ஒரு வீடு கட்டி முடிப்பதற்காக அவன்பட்ட கஸ்டங்கள்
சொல்லி மாளாதவை.

அத்திவாரம் வெட்டுவதற்கு நாள்பார்த்து - சாத்திரி
யாரைத் தேடிப் பிடித்து நிலையம் எடுத்து - ஆன்
பிடித்து விதிப்படி அனைத்து சம்பிரதாயங்களுக்கும் உட்
பட்டு வேலையை ஆரம்பித்தான். தன்னால் முடிந்த மட்
டும் தனது உடலுழைப்பையும் முயற்சியையும் செலவிட
லானான். அத்திவாரம் வெட்டியது முதல், கல் அறுத்து
காலையும் மாலையும் நீருற்றி - ஒவ்வொரு கல்லாக
எடுத்து அடுக்கி - வன்னிப்பக்கம் சென்று கதவு நிலை -
யன்னல்கள் - வளைமரங்கள் செய்வித்து அவற்றைக்

கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்ட சிரமங்கள்..... பனைமரங்கள் தேடிப் பிடித்துத் தறித்துச் சீவி, கூரைக்குப் போடக் கூடிய மரங்களாகப் பதப்படுத்திய விதங்கள்..... வீடு கட்டுவதற்கு அரசாங்கக் கடன் பெறவும் - மின் இணைப்புப் பெறுவதற்காகவும் - அரசாங்க அலுவலகப் படிகள் ஏறி இறங்கிய அனுபவங்கள்..... அத்திவாரம் வெட்டும் போது ரூபா 95 ஆக இருந்த ஒரு பக்கட் சிமெந்தின் விலை, குடியிருப்புக்கான ஆயத்தங்கள் செய்யும்போது ரூபா 125 ஐ எட்டிவிட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பொருளின் விலை ஏற்றமும் அவனது திட்டத்தைப் பாதிக்க, அதைவிடப் பொருத்தமான ஆட்களைத் தேடிப்பிடத்து. வேலைகள் செய்விக்க அலைந்த அலைச்சல்கள், பட்ட சிரமங்கள், பல வருடகாலக் கடும் உழைப்பு - சிறு ஏறும்பைப் போல சுறுசுறுப்பும் முயற்சியும் மிக்கதான சீரான் உழைப்பு - “துவாரகா பவனம்” என்ற பெயருடன் நிமிர்ந்தபோது, கோபாலனுக்கு ஒரு இறுமாப்பு! சுவாமிப்படம் வைக்கும் அறை உட்பட மூன்று அறைகள், ஒரு ஹோல், ஒரு குசினி, குளியலறை, கழிவறை என்பன இணைக்கப்பட்டுள்ள “துவாரகா பவனம்” கோபாலனின் கனவுகள் அனைத்தையும் பூர்த்திசெய்யாதபோதும், ஓரளவிற்கு மனம் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டான்.

சேகரையும், குமரனையும், சுதாவையும் இவர்கள் போன்றதான் ஏனைய நண்பர்களையும் பார்க்கும்போதெல்லாம், ‘உங்களைப்போல பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்த வன் அல்ல; ஆனாலும் உழைத்து முன்னுக்கு வந்தவன்’ என்ற புளகாங்கிதம் நெஞ்சுக்கூட்டினால் அலைமோதும்.

தன்னந்தனியாளாக உழைத்து எனது உழைப்பினால் உயர்ந்த வீடு என்றதொரு பெருமிதத்துடன் - நெஞ்சை நிமிர்த்திய நடை இல்லாதவன் ஆனாலும் இயலாதவன்

அல்ல என்பதை உலகுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் சாட்சியாக எழுந்து நிற்கும் வீடு.

உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவரையும் அழைத்து தன் கடுமையான உழைப்பின் பெறுபேற்றைச் சுட்டிக் காட்டி மகிழ்ந்திட கோலாகலமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட - ‘புதுமனை புகும் விழா.’ முன்பக்கத்திலொரு ‘போர்ட் டிக்கோ’ என்றாலும் இறக்கியிருக்கலாம் என்றொரு அபிப்பிரயமா. இவ்வளவுத்துக்குமே கிட்டத்தட்டஒன்றை லட்சத் தைத் தாண்டிப் போட்டுது, என்று மனதிற்குள் குறுகுறுத் தாலும், “முதல் வீட்டில குடியேறியிருப்பம்; பிறகு ஒன்று ஒண்டாய்ப் பார்க்கலாம்” என உத்துகள் முன்னுத்தன.

“குசினி அகலம் காணாது; கொஞ்சம் பெரிசாய்க் கட்டியிருக்கலாம்” என்றொரு விமர்சனம். முன் “ஹோல் என் இவ்வளவு நீளம்? முந்நாறு பேரை ஒருமிக்க இருத்திச் சாப்பாடு போடலாம் என்ன” என்றதொரு கிண்டல்.

“இந்த வீட்டுக்கு தளபாடம் நிறையப் போட வேணும்; அப்பதான் வசதியாய் இருக்கும்” என்றதொரு நளினம்.

இப்படி எத்தனையோ விதமான சொற்கள் இவன் செவிப்பறையில் வந்து மோதியபோதும், எதையும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இந்த அளவில் கட்டி முடியபதற்கே பட்ட சிரமம் - சிந்திய வியர்வை - செலவிட்ட பணம்.....! இவற்றின் பெறு மதியைச் சொல்லி விளங்கவைப்பதால் என்ன பயன் என்ற விரக்தி கலந்த வேதனை.

மீண்டும் மீண்டும் சுற்றித்திரியும் பொம்மர்களின் இரைச்சல்; ஹெலியின் சடசடப்பு; விமானங்களின் அலறல் ஆங்காங்கே “டாம் டொம்” என முழங்கும் வெடிகுண்டுச் சத்தங்கள்; படபடக்கும் துப்பாக்கிக் குழல்கள். இவை

அனைத்தையும் தாண்டி பக்கத்து வீட்டாரின் ரேடியோ
'எவ். எம்' அலைவரிசையின் ஒலி காற்றில் மிதந்துகொண்
டிருந்தது.

“அழுத் பொம்மக்க தாண்ட ட்ரை கெருவா??" (புதிய
குண்டைப் போட முயற்சி எடுத்தாயா?)

“பலமு” (பார்க்கிறேன்)

“ஓண்தரங் காண்ட” (வேண்டிய அளவுக்கு அடி)

உறீ.....உறீ.....ஊ..... ஊ..... ஊ.....உறீ.....உறீ....

நீண்டதொரு இரைச்சல்; மீண்டும் சிங்களத்தில்
தொடரும் உரையாடல்.

“மாமரம் - மாடிவீடு பக்கத்திலை கார் ஒடுது அடி,

“என்னால் பார்க்க முடியவில்லை.”

“சரி அப்ப தெரியிறதுக்கு அடி.”

டாம..... டொம..... பட்பட..... படபட..... பார்
எங்கும் அதிர்வுகள், சூழ்ந்தது! பலத்த சத்தத்தைத்
கிளப்பும் முழுக்கம..... எங்கும் அதிர்வுகள்.

“இப்ப அடிச்சதுக்கு முந்நாறு யார் முன்னுக்குப்போடு.”

“ட்ரை பண்ணுறன்.”

டாம..... டொம.....டோம..... பட்பட..... படபடப்
பார்..... எங்கும் அதிர்வுகள் சூழ்ந்தது.

“மடையா எங்க போடுறாய்?”

“சொறி சேர் பிழைச்சுப் போச்ச;பயரிங் வருகுது.”

“அடுத்தைத் அடி”

“சரி சேர் ”

டாம் டொம் டோம் பட்பட..... படப்படப்பார்- மீண்டும் அதிர்வுகள்.

“ஓகே ஓகே கொங்கிராஜ்லேசன்ஸ்; அடுத்ததை ஒடுறவாகனத்துக்குப் போடு”

“படு ஒக்கம் இவறாய்; அப்பீ யன்னங்” (சாமான் எல் லாம் முடிஞ்சுது; நான் போறன்)

யார் யாரோ எப்படியெல்லாமோ கஸ்ரப்பட்டுச் சேமித் துக் கட்டிய வீடுகள், இப்படி ஓரிரு செக்கன்களில் தூசுகளாய்ப் போகும் அவலத்தை எண்ணி மனம் அரற்றியது கோபாலனுக்கு. “பாராட்டுக்களாம் பாராட்டு! என்னத் துக்கு இந்தப் பாராட்டு?” என உதடுகள் முனுமுனுத் துக்கொண்டன.

இன்றைய விமானத் தாக்குதல் ஆரம்பித்த முதற்சில நிமிடங்களிலேயே கோபாலன் “துவாரகா பவனம்” கற்குவியலாய்ப் போய்விட்ட நிலைமை. தாக்குதல்கள் ஒய்ந்து விமானங்கள் திரும்பிச் செல்ல அனைத்து சத்தங்களும் நின்றுபோய்விட்ட நிசப்தமான பொழுதில், தன் மௌனத்தைக் கலைத்த கோபாலன். “உங்களையெல்லாம் எங்காவது அகதி முகாமில் கொண்டுபோய் விட்டுட்டு நான் போறன். என்னாலை இனிச்செய்யக்கூடியது அவ்வளவு தான்” என்றான்.

கைக்குழந்தையை வாங்கி முத்தமிட்டபடி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

கோபாலன் காட்டிய விரைவுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல், பிரதீபனும் கங்காவும் மட்டுமல்ல சரசாவும்கூட சிரமப்பட்டாள். எங்களுக்கென்று ஒரு நாடு இல்லாத வரையில் எனக்கென்றொரு வீடும் இருப்பது சாத்தியமில்லை என்றே, கோபாலனின் சிந்தனையில் பதிந்திருக்கக்கூடும்.

கையில் கிடைத்த கடிதம்

“இன்டைக்கு எப்படியாவது ஒரு கடிதம் வீட்டுக்கு எழுதி சீலன் அண்ணையிடம் குடுத்திட வேணும்” என எண்ணிக் கொண்டான் ஆனந்தன். காலை நேரப் பயிற்சிமுடிந்து ஒவ்வொருவராக அழைத்து அன்றைய வேலை பற்றிக்கூறிக்கொண் டிருந்த சீலன், ஆனந்தனின் முறை வந்தபோது அவனை ஒருதடவை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். “தம்பி உம்மடை வீட்டுக்காரர் உம்மை ஒருக் கால் கட்டாயமாய்ச் சந்திக்க வேணும் எண்டு படாதபாடு படுகினம். இயக்கம் கட்டாயப்படுத் தித்தான் உம்மை இங்கை மறிச்ச வைச்சிருக்கிற மாதிரி நினைக்கினம். ஆனபடியா நீர் இன்டைக்கு பரசுராமின்றை ‘காம்பு’க்குப் போய் வீட்டுக்காரரைச் சந்திச்சப் போட்டு வரும்!” என ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தான். ஆனந்தனின் கண்களில் நீர் சொரிந்தது. சீலனுக்குச் சங்கட-

மாயிற்று, ஆனந்தன் ஓரமாய் ஒதுங்கி நில்லும். மற்றது ஆர் வரிசையில? கலேனா, உமக்கு 12 மணிவரை முன்பக்கசென்றி; 12 - 4 மணிவரை சமையல் உதவி, 4 - மெணிவரை பின்பக்க சென்றி 6 - 8 மணி வரை கம்யூனிக்கேசன் படிப்பு' இவ்வாராக ஒவ்வொருவராகக் கூப்பிட்டு, நாற்பது பேருக்கும் வேலைகளைப் பகிர்ந்துவிட்டு ஆனந்தனின் பக்கம் திருப்பிய போதும், அவனது அழகை ஓயவில்லை. கண்டிப்பான தோரணையில் "ஆனந்தன் இங்க வாரும்" என அழைத்தான் கீலன். மெதுவாக அவனைநே க்கி வந்த ஆனந்தனிடம் "ஏன் தம்பி அழுகிறீர்?" என்றான் கீலன். "எனக்கு வீட்டுக்காரரை சந்திக்க விருப்பமில்லை". மெதுவாக முனுமுனுத்தான் ஆனந்தன். தோள்மேல் கையை வைத்து பரிவுடன், "என்ன உப்மடைசொந்த அண்ணனா நினைக்கச் சொல்லும். ஏன் சந்திக்க மாட்டன் என்னுறைரீர்?" "உண்மையா அதை எப்படிச் சொல்லுறது என்டு எனக்கு விளங்கேல்ல அண்ணை. ஆனா நான் சந்திக்க மாட்டன். என்னை அங்க போகச் சொல்லாதையுங்கோ" என முனகிய ஆனந்தனைப் பார்த்து, "ஏன் வீட்டுக்காரரைச் சந்திக்கமாட்டன் என்டைத் கடிதத்தில் எழுதித்தாரும். உமக்கு இன்டைக்கு அதுதான்வேலை" எனக் கண்டிப்பும் அன்பும் கலந்ததொரு தோரணையில் சொல்லிவிட்டு, தனது 'சாளி'மோட்டார் சைக்கிளை நோக்கித் திரும்பிவிட்டான் கீலன். இனி அவன் முசாமுக்குத் திரும்பிவரும் நேரம் எவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவன் சொல்லிவிட்டுப்போன வேலைகள் அனைத்தும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும். அன்பினாலும், கண்டிப்பாலும், ஒருவித அச்சம்கலந்த செயல்களினாலும் அங்கிருந்த அனைவர்மீதும் ஆளுமை செலுத்தி வந்தான் கீலன். அதனால் இன்டைக்கு கடிதத்தை எழுதவேண்டிய கட்டாயம் ஆனந்தனுக்கு. கீலன் அண்ணைக்கு என்று தொடங்கி அப்பாவைச்சந்திக்க முடியாத காரணத்தை எழுதுவோமா?

அல்லது அம்மாவுக்கு தங்கச்சிக்கு என்று யாருக்கேனும் முகவரியிட்டு எழுதி சீலன் அண்ணையுலம் சேர்ப்பப்போமா எனப் பலவாறாகவும் யோசனை செலுத்திவிட்டு, ஈற்றில் தனது இருக்கைக்கு வந்தான் ஆண்தன்.

அன்பான அப்பாவிற்கு,

வணக்கம் நான் நலம், நீங்கள் என்னைப் பற்றிபலரிடமும் விசாரித்து, என்னைச் சந்தித்துவிடப் பல முயற்சிகள் செய்வதாக அறிகிறேன். அம்மாவின் உடல்நிலை கவலைக்கிடமாக இருப்பதாக அறிந்து, மிகக் கவலை, மற்றும் தங்கச்சி, தம்பி, அண்ணன், அப்பம்மாஆகியோரது சுக்நலனுக்காக எனது அன்பான விசாரிப்புக்கள் உரியதாகட்டும். நீங்களும், தாயாரும், சகோதரர்களும் ஏனையோரும் என் மீது கொண்டிருக்கும் அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் என்றும் நான் கடமைப்பட்டவன் ஆதவினால் என்னைத் தேடுகின்ற — அல்லது சந்திக்க எடுக்கின்ற அனைத்து முயற்சிகளையும். இக் கடிதம் கண்ட பின்றாவது கைவிடுவீர்கள் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

அப்பா! நீங்கள் நேற்று முன்தினம் எனது நண்பன் சிவாஸைச் சந்தித்தபோது, எனக்குள் இப்படி ஒரு ஆர்வம் முளை விட்டிருப்பதை அவதானிக்கவில்லை என்றும், தெரிந்திருந்தால் நீங்களே இயக்கத்தில் சேர்த்து எனக்கு நல்ல பதவி வாங்கிக் கொடுத்திருப்பேன்” என்றும் கூறினீர்களாம். இது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அல்ல அதிர்ச்சியையே தந்தது. ஏனெனில் சிறு பராயம் தொடக்கம், நீங்களே அரசியல் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ஆழைத்துப்போனாளாபகம் எனக்குள் இன்னும் பசுமையாய். அதுமட்டுமல்ல, “அடுத்த மேதினம் தமிழ்முத்தில்தான் கொண்டாடப்படும்” என்று அமிர்தவிங்கம் அறுதியிட்டுக் கூறியபோது, கைதட்டுவதற்காக என்னைப் பிடித்திருந்த கையை விலக்கியதும்,

நான் உங்களைத் தவறவிட்டு கூட்டத்தில் சிக்குண்டதும் அப்போது பத்து வயதுப்பராயத்தைக் கடந்த என்னினை வில் பதிந்திருக்கிறது. ஆனால் ‘நானே சேர்த்து நல்ல பதவியும் வாங்கித் தந்திருப்பன்’ என்று நீங்கள் கூறியதாக அறிந்தபோதுதான் எனக்கு அதிர்ச்சியாகப் போய்விட்டது. அப்பா! பதவிக்காகவோ - பகட்டுக்காகவோ-சொந்த நலன் கருக்காகவோ உங்கள் மகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருப்பதா கருதவேண்டாம். பத்து வருசத்திற்கு முதல் கணேச மாமா வைத் தேடி ஆழியும், பொலீசும் எங்கள் ஊரைச்சுற்றி வந்தது உங்களுக்கு ஞாபசமிருக்கும்தானே? அன்று முதல் மிக அண்மைக்காலம் வரை, ஆழியைக் கண்டு அஞ்சிப்பயந்து நடுங்கி ஓடியபோதெல்லாம், எப்போதாவது இவர்களை நாழும் இப்படி ஓடவைக்கவேண்டுமென்ற ஆசை என்னுள் சின்னதாக முளைவிட்டது. என்னுடன் இணைந்து காலமும் எளர்ந்தது. ஏ. கேயுப், எஸ். எம் ஜியும் இன்ன பிறஅழுதங்களும் எங்கள் வீட்டு வாசல்வரை வந்துவிட்டது நீங்களும் உணர்ந்ததுதானே. இல்லாவிட்டால் கஜன் அண்ணாவையும், சோதி அண்ணாவையும், அவர்களோடுவரும் பிறரையும் வீட்டில் தங்கவைத்து ஆதரித்து இருக்கமாட்ட மர்களே.

கஜன் அண்ணாவிடமும், சோதி அண்ணாவிடமும் என்னையும் இயக்கத்தில் சேர்த்துவிடும்படி எத்தனையோதடவை கேட்டேன். “நான், பெரியவனாக வளரவில்லை. எனது உயரம் போதாது” எனசொன்ன போதெல்லாம், ஒருநாள் வளருவேண்டானே என எங்குள் எண்ணிக்கொள்வேன்.

ஊரோடே இருக்கிற சிறீலங்கா அரசாங்க உத்தியோகத்தரான நீங்கள் உத்தியோகத்தையும் பாதுகாக்க வேணும்; பெடியளையும் சமாளிக்க வேணும் என்று

எண்ணிக்கொண்டு அந்தரத்தில் ஊஞ்சலாடுவது போல் நடந்துவருவதை, நானும் நன்கறிவேன். இங்க நிலையில், நான் இயக்கத்தில் இணைந்துகொண்ட செய்தி கொழும் பில் இருக்கிற உங்கள் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரியவந்து விடுமோ என நீங்கள் அஞ்சவதும் எனக்குத் தெரியும். அப்பா! உங்கட மேலதிகாரியின் கந்தோரில் வேலை பார்க்கிற மிஸ்டர் சதிர்காமத்தம்பி லீட்டவந்தபோது, “நான் இவங்கள் இயக்கப் பொடியளோடை கொஞ்சம் ஜக்கியமாய்த் தான் நடக்கிறனான். இல்லாட்டி என்றபெடியனும் எவ்வே அவங்களோடை போய்ச் சேர்ந்திடும்” என்று சொன்னதாய்க் கேள்விப்பட்டன். அதாவது நான் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிடக்கூடாதுஎன்பதற்காகவே இயக்க ஆசரவாளர் மாதிரி நீங்கள் நடப்பதாக அறிந்தபோது, நான்துவண்டுபோய்விட்டேன். அதன்பிறகு உங்கள் மீதி ருந்த மதிப்பு எனக்குள் சிதையத் தொடங்கியதும் உண்மைதான்.

எனது நண்பன் வேந்தன் C-90 ஒட்டிக் கொண்டு வரக்கண்டபோது, அவனை வழிமறித்துக் கூதத்தீர்களாம். நானும் ஒரு C-90க்கு ஆசைப்பட்டதை ஞாபகப் படுத்தி வாங்கிக் கொடுக்காத கோபத்தில்தான் இயக்கத்துக்குப் போயிருக்கக்கூடும் என அபிப்பிராயப்பட்டார்களாம்.

அப்பா! சண்டையெல்லாம் ஒய்ஞ்சஸமுடிந்து போனமாதிரி இருந்ததொரு காலத்தில், நானும் படிக்கவும் கோதனை எடுக்கவும் ஆசைப்பட்டது உண்மைதான். பல்கலைக் கழகம் போகவும் பட்டதாரியாகவும் கனவுகண்டது மெய்தான். அதனால் ரியூசன் வகுப்புகளுக்குப் போய்வர உதவுமே என்பதற்காக C-90 அல்லது ‘சாளி’ தானும் வாங்க ஆசைகொண்டதும் உண்டு. உங்களின் இயலாமையால் எனது அற்ப ஆசைபூர்த்தியாகவில்லை என்பதற்

காக, உங்கள் மீது எனக்குத் துளிகூடக் கோபமில்லை; அதனால் எனக்கு விரக்தியுமில்லை. மோட்டார் சைக்கிள் மீதுகொண்ட மோகத்திற்காக இயக்கத்தில் நான் சேரவுமில்லை.

இந்த நாட்டில் வாழும் மக்களையும் மன்னையும் நேசித்து, எமது எதிர்கால சந்ததியாவது சுதந்திரமாக வும், சுபீட்சமாகவும் வாழுவேண்டுமென்பதற்காக- அதை அடைவதற்கு இன்று போராடுவதைத் தவிர வெறுவழி யில்லை என்பதனால்- போராட்டத்தை கைகட்டி நின்று வேடிக்கை பார்க்கக்கூடாது என்பதற்காக- நான் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டிருக்கிறேன். எனவேதான் என்னைச் சந்திப்பதாலோ, என்னுடன்பேசுவதாலோ எனது மனநிலையில் எந்த மாற்றமும் வந்துவிடப்போவதில்லை என்று, சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி வலியுறுத்திட விரும்புகின்றேன்.

மேலும் உள்ளத்தால் ஒன்றினைக்கப்பட்ட ஒரு மாபெரும் குடும்பத்தில் இப்போதுதான் நான் பிறந்துள்ளேன். நாளைதான் எனக்குப் பெயர் குட்டப்படலாம். நாங்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்தில் எங்களுக்குப்பொறுப்பாக இருக்கும் அண்ணா மிகவும் நல்லவர். அம்மாவைப் போல உபசரித்து உண்ணுட்டுவதும், உங்களைச் சில சமயம் நினைவுட்டும் கண்டிப்பும், ஒடி ஒடி வேலை செய்யும் சுறுசுறுப்பும் அவரிடத்தில் ஒரு பிரியத்தை வளர்க்கின்றன. எனினும் இயல்பான கலகலப்பாகப் பேச முடியாதபடி ஒருவிதமான மரியாதைகளந்த பயம் எனக்குள். பொம்மரும் ஹெலியும், துப்பாக்கிகளின் சடசடப்பும் இப்போது எனக்கு அச்சமுட்டுவதாக இல்லை. இப்போதாயிலும் என்னை புரிந்திருப்பீர்களென நம்புகிறேன். எனவே தேடிக் கண்டு படிக்கும் முயற்சியைக் கைவிடுவீர்களென்று நம்பிக்கை கொள்கிறேன்.

அம்மாவையும் உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளச்சொல் லுங்கள். அம்மாவின் விருப்பப்படியே மாமா என்னைக் கண்டாவுக்கு அழைத்துக்கொண்டிருந்தால் அந்தப் பிரிவை அவர் எப்படித் தாங்கிக் கொள்வாரோ அதேபோல இந்தப் பிரிவுத்துயரையும் ஜீரணித்துக் கொள்ளும்படி, அம்மாவிடம் பணிவாக மன்றாட்டமாக வேண்டுகிறேன். நாமளைவரும் ஒன்றாகக் கூடி குதாகவித்திருக்கும் காலம்வரும்வரையில் நாம் வாழ்வது சாத்தியமானால் அப்போது நேரில் சந்திக்கலாம். அத்தருணத்தில் நேரில் பேசவும் சுவைக்கவும், ஒவ்வொருவரிடமும் ஏராளமான அனுபவங்கள் தேங்கிப்போயிருக்கும் என நஸ்பதிகிறேன்.

இப்படிக்கு

உங்களின் மகன் ஆனந்தன்

என்று எழுதிக் கையெழுத்திட்டு நியிரும்போது, நேற்றைய இரவு தாக்குதலில் காயம்பட்ட நம்மவர்களைச் சுமந்து கொண்டு, ஒரு வாகனம் முகாம் வாசலைக்கடந்து உள்ளே வந்தது. சிந்தப்பட்ட இந்த இரத்தங்களுக்குப் பழிவாங்கியே ஆக வேண்டும்என்ற ஆசிவச உணர்வு மேலிட, கடிதத்தை உறையில் போட்டு முடினான் ஆனந்தன்.

நன்றி: முத்தமிழ் விழா மலர்
1991

நூல்கள் பிரபுவதை விட்டுவிட்ட முறையைக் கொடும் என்று வரிசுவேஷ்டு என்றார்கள். நூல்கள் விட்டுவிட்ட முறையைக் கொடும் என்று வரிசுவேஷ்டு என்றார்கள். நூல்கள் விட்டுவிட்ட முறையைக் கொடும் என்றார்கள்.

ஒரு நாள் குறிப்பு

15. 09. 1990

நேற்றைய இரவு முழுவதிலும்கடும் வேலை. இப்பகொஞ்ச நாட்களாகவே இப்பிடித்தான். நல்ல நித்திரை யில்லை; ழுய்வாகத் தாலும் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால் இந்த நேரத்தில் இவையல்ல பிரதானம். இந்தச் சனங்களுக்கு எதைச் சொல்லி எப்படி விளங்க வைப்பது என்பதுதான் புரியவில்லை. இதுவே பெரிய கவலையாக கிடக்குது.

இன்று அதிகாலை. ஆறு மணியிருக்கக்கூடும். நீர்த்தடாகத்தின்மேல் பச்சைக் கம்பளம் விரித் ததுபோல் கிடக்கும் ஆரியகுளாம். ஆங்காங்கே அழகா மலர்ந்திருக்கும் பூக்கள். இவை தாமரைப் பூக்களா? அல்லிப் பூக்களா? வடிவாகக் கவனிக் கவில்லை. சனநடமாட்டமற்ற சடுகாடுபோல

ஸ்ராண்லி வீதியும், பலாவி வீதியும் சந்திக்கும் ஆரியகுளம் சந்தி. மண்டைதீவில் இருந்து இராணுவம் கோட்டை நோக்கி நகர எத்தனிப்பு. பதின்மூன்று புலிகள் வீரமரணம் பத்திரிகைகளில் தலைப்புச் செய்தி இருப்பதாக அருகில் இருந்த சுரேஞ் சொன்னான்.

“அதிருக்கட்டும் பிறகு பார்க்கலாம்,” உதடுகள் உச்சித்தன.

தோளில் தொங்கிய ஏ. கே யை ஒருமுறை தடவிக் கொண்டேன். “இந்தச் சந்தியைக் கடந்து சாதாரணமாக மாரும் இப்போது நகருக்குள் வரமாட்டார்கள். எதுக்கும் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி தடுத்து வைப்போம். வீதிப்போக்கு வரத்து மூடப்பட்டுள்ளது என மட்டையில் எழுதித் தொங்க விடுவோம்.” - சுரேஞிடம் சொல்லியபடி எழுந்து சென்றேன்.

அறுபத்தைந்து வயது மதிச்கத்தக்க பெரியவர் ஒருவர் வெள்ளை வெட்டியும், கை வைத்த சேர்ட்டுமாய் பலாவி வீதி வழியே வருவது தெரிந்தது. இந்தப் பாதையால் போகமுடியாது திரும்பிப் போங்கோ” என சைகை காட்டுகிறேன். அவர் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. கிட்ட வரட்டும் சொல்லித் திருப்பி அனுப்புவம். கயிற்றை எடுத்து வீதிக்குக் குறுக்காகக் கட்டும் பணியை விரைவுபடுத்துகின்றன.

கயிற்றுக்கு சமீபமாக வந்துவிட்ட பெரியவர், கடந்து செல்ல முற்பட்டார்.

“ஐயா! இந்தப் பக்கம் போகமுடியாது. திரும்பிப் போங்கோ” என்றேன் நான்.

“இல்லைத் தம்பி! இதில் ஸ்ரேசனுக்கு பக்கத்திலதான் என்றை வீடு. போய்ப்பார்க்க வேண்டும்” - பெரியவர் தொடர்ந்தார்.

“வீட்டில் ஆரும் ஆக்கள் இருக்கின்மோ ஜயா!”

“என்ன தம்பி! இந்தச் சண்டையுக்குள்ள, இவ்வளவு செல்லடியுக்கையும், பொம்மர் அடிக்குள்ளயும், என்னென்று தம்பி இருக்கிறது. ஒருத்தரும் இல்லை. அதுதான் ஒருக்கால் போய்ப்பார்க்கவேண்டும்.”

இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் தானே நாங்களும் நிற்கிறம். எனக்குள் ஒருவகைக் கோபம் ஊற்றெடுக்கிறது எனிலும் கட்டுப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

“இதுக்கு இந்தப் பக்கம் ஒருத்தரையும் விடவேண்டாம் என்று சொல்லி இருக்குது திரும்பிப்போவது நல்லது.” பதிலளித்தேன் நான்.

“என்ன தம்பி நி! என்றை வீட்டா, நான் போறன். நீ விடமாட்டன் என்று சொன்னால், என்ன நியாயம் தம்பி!”

“ஜயா! பெரியவரே. காலம் காத்தால் கோபத்தைக் கின்ற வேண்டாம், பேப்பர் எல்லாம் பார்த்தனீங்களோ? விசயம் தெரியாமல் கதைக்க வேண்டாம். திரும்பிப் போங்கோ.”

“தம்பி! கோபப்படாத ராசா, ஆக்கள் ஒருத்தரும் இவ்வை. அவசரத்தில் வெளிக்கிட்டுப் போனதுதானே. சாமான் ஒன்றும் எடுக்கேல்ல. ஆரும் கள்ளர் கிள்ளர் வந்தாங்களோ! வீட்டில் ஏதும் ஷல் விழுந்ததோ தெரியாது. ஒருக்கா எட்டிப் பார்த்து வாறன்.” பெரியவர் விடுகிற பாடாக இல்லை.

“ஜயா! பெரியவரே! போக ஏலாது எண்டால் போகேலாதுதான். திரும்பிப் போங்கோ”

“என்ன ஒரு மாதிரிக் கதைக்கிறீர். நான் போகத் தான் போறன். நீர் செய்யிறதைச் செய்யும்.” முறைப்பாக கூறிய பெரியவர் கயிற்றைக் கடக்க முற்பட்டார்.

“நான் சொல்லுறதைச் சொல்லிப் போட்டன். எல்லா இடத்திலும் கண்ணிவெடி. நல்லாப்போய் வெடியில் விழுந்து சாவுங்கோ. தூக்கவும் வரமாட்டன். எனக் கூறியபடி தடந்து சென்று, மரத்தின் பின்னால் இருந்த கதிரையில் குந்தினேன்.

பெட்டிப் பாம்பாய் சுருண்டார் பெரியவர்.

“தம்பி! தம்பி! தெரியாமல் கதைச்சுப் போட்டன். மன்னித்துக்கொள். வீட்டுக்குள்ள கிடக்கிற சாமானுக்களை ஒருக்கால் ஏத்தினா நல்லது. அதுக்கு என்ன செய்யலாம். ஏதும் வழி இருக்குதோ தம்பி..”

“அதுகளை மேவிடத்தில் போய் கதையுங்கோ” வெட்டெனப் பதில் சொன்னேன்.

சிரிப்புடன் கூடியதொரு சிந்தனை எனக்குள் வேரோடியது.

* * *

நேரம் 8.30. காலைச் சாப்பாடு இன்னும் வந்து சேரவில்லை. பேசுக்குப் போய்ப் பார்த்து வரும்படி உத்தரவு வந்துள்ளது. சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு விரைகிறேன். வானத்தில் ஹெலிக்கொப்பரூம், பொம்மரும் இரைச்சலிட்டபடி குண்டுகளைக் காறி உழிழ்கின்றன. மரத்தின் மறைவினில் பதுங்கி, வேவியோரங்களில் ஒதுங்கி என்று சைக்கிள் வண்டியில் பயணம் தொடர்கிறது. சுமார் ஒரு மணி நேரம் கடந்திருக்கும். வானத்தில் வட்டமிட்ட படையினரின் வாகனங்கள் திரும்பிச் செல்ல வானம் வெளிக்கிறது. கறையான் புற்றிலிருந்து ஈசல்கள்

புறப்பட்டது போல மனிதத் தலைகளின் நடமாட்டம். பரமேஸ்வராச் சந்தியில் குண்டிடப்பட்ட இடத்தில், கிடங்கில் சைக்கிள் விழுந்தெழும்பவும் காற்றுப் போய் விட்டது. சைக்கிள் கடையில் ‘பம்ப’ எடுத்து அடித்தேன். காற்று நிற்க மறுத்தது. கடைக்காரர் என் அவசரத்தைப் புரிந்தாரோ என்னவோ, உடனடியாக சைக்கிளைக் கழுத்தி ஒட்டும் பணியில் இறங்கினார்.

மணிக்கூட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தேன், 10. 15 ஐ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. வானம் வெறிச்சென்றிருந்தது, தேநீர்க் கடையொன்றிலிருந்து “ உலகத் தமிழினமே எண்ணிப்பார் ” என்ற தேவிசைக் குரல் காற்றில் கலந்து கொண்டிருந்தது.

“ மண்டை தீவு ஆழி வெளிக்கிட்டு வந்தவனாம். ராத்திரி முழுதும் கடும் சண்டையாம். கோட்டையில் இருக்கிறவனும் வெளிக்கிடப் பார்க்கிறானாம். பெடியன் களும் அடிபடுகிறாங்கள்தான். எண்டாலும் தெரியாதே கொஞ்சம் கஷ்டம்தான். ஆரிய குளத்திற்கு அங்கால போக விடுகினியில்லை, எல்லா இடமும் கண்ணி வெடி தாட்டு வைச்சிருக்காம்.” எனக் கதைத்தபடி இருவர் சைக்கிளில் கடந்து சென்றனர். என் சைக்கிள் மூட்டப் பட்டதும் ‘பம்பை’ எடுத்து காற்றை நிரப்பிக் கொண்டு விரைகின்றேன்.

காலைச் சாப்பாடு வந்து சேர்ந்துவிட்டது. ஆனந்த பாபுவின் பொயின்றுக்கு ஐம்பது பார்சல். ரெஜினோல்ட் டின் பொயின்றுக்கு நூற்றியைம்பது பார்சல் என்ற வாறாக பார்சல்களைப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பொயின் றுக்கும் அனுப்பிவைத்துவிட்டேன். எனக்கும் ஒரு பார்சலை எடுத்துக்கொண்டு மரத்தடியில் இருந்த குதிரையில்

போய் குந்தினேன். மணி பதினெண்றை நெருங்கிட
கொண்டு இருந்தது.

* * *

ஸ்ரேசனுக்குப் பின் பக்கத்தில் ஸ்ராண்வி வீதி வழி
யாக இரண்டு, மூன்று சைச்கிள்கள் வருவது தெரிந்
தது. “பொம்மர், ஹெவியை சமாளித்து திருப்பி
அனுப்பிப் போடலாம். இந்த சனங்களை சமாளிக்கிறது
எலாது” எழுந்து, கூடவந்தான் சுரேன்.

“ஏன்ரா? அப்படிச் சொல்லுறாய். நாங்கள் ஒரு
நாளும் சனங்களை வெறுக்கக்கூடாது.” ஆலோசனை
கூறினேன்.

“காலமை உங்களோடை கதைச்சுப் போட்டு திரும்
பிப் போன பெரியவர், பிறகும் வந்தவர் கையில் ஒரு
பார்சல் ... வீட்டில் நிக்கிற நாய்க்கு வைக்க வேணு
மாம்; மரத்தில் ஒரு ஜிஞ்சாறு எலுமிச்சம் பழமும்
பிடுங்க வேணுமாம். இதுகளுக்காக தான் வீட்ட போக
வேணுமாம். இல்லாட்டி என்னை செய்து விடட்டுமாம்
பெரிய கரைச்சல். சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தன் மனு
சன் விடுற மாதிரியாகவே இல்லை.”

“பிறகு என்ன தான் சொன்னாய்? எப்படிச் சமாளித்
தாய்?” என்றேன்.

“அது பெரியகதை அத முழுக்க இப்ப சொல்லி
முடியாது. ஆனா எனக்கு வந்த கோபத்தில் நாங்களே
உங்கள் வீட்ட விட்டிட்டுப் போகச் சொன்னது” என்று
பேசினன்.

‘உங்கடை மேலிடத்துக்கு போய்கதைக்கப் போறன்
என்று சொல்லிக்கொண்டு போட்டார்.’

அதுவும் நல்ல பதில்தான் எனக்குள் எண்ணே அவை
கள் ஓடியது.

இருந்திருந்தாற் போல இரண்டொரு துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படுவதும், பின்னர் தனிந்து போவதும், சத்தங்களால் வெளிப்படும். இடைக்கிடையே காதைப் பிளக்கும் வண்ணம் விண் கூவியபடி ஷல்கள் தலைக்கு மேலால் பறந்துபோய் எங்கோ போய் விழுந்து இடி யோசையெனவே வெடிக்கும். துப்பாக்கியை ஒற்றைக்கையால் தூக்கி பலத்தை நிதானமாகப் பரீடிசித்துக் கொண்டேன்.

ரவசர்... சேட் போட்டபடி ஸ்ராண்லி வீதி வழியாக எனது வயதை ஒத்த சிவர் சைக்கிளில் 'ஸப்ம்பல்' அடிக்கபடி வந்து கொண்டிருந்தனர். பல்கலைக்கழகத்தில் -தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் - அல்லது வேறெங்கோ படிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். வந்ததும் வராததுமாக,

“ஏன் உந்தப் பக்கம் ஆக்களைப் போக விடுறீங்கள் இல்லை?” ஒருவரின் கேள்வி. அதற்கு பதில் அளிப்பதற்கு முன்பாக

“கோட்டையால் ஆமி வெளிக்கிட்டதாம் உண்மையோ” மற்றுமொருவரின் கேள்வியில் கிண்டல்.

“கோட்டையில் இருந்து எவ்வளவு தூரத்தில், உங்கடை ஆக்கள் நிக்கினம்?” முதலாமவர் மீண்டும்.

எனக்கோ எரிச்சல்தான் ஏற்பட்டது.

“உமக்கும் எனக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளிதான் கோட்டையில் ஆயிக்கும் எங்களுக்கும் இருக்கு.”

‘சண்டை நிலபரம் பற்றி புதினம் கேக்க வெளிக்கிட்டினம். அதைப் போய் பேப்பரில் பார்க்க வேண்டியது தானே இங்க என்னத்துக்கு வருவான்’ மனம் எண்ணிக்கொண்டது.

“இப்பிடித் திரியுற வேளை உருப்படியா என்னவாவது செய்யலாம் தானே” என உதடுகள் அசைந்தது.

‘‘நாங்கள் செய்யிறதுக்குத்தான் என்ன இருக்கு’’ என்றான் அவர்களில் ஒருவன்.

‘இதுகளோடு கதைச்சு பிரயோசனம் இல்லை’ என்ற முடிவுடன், ‘இதால் போக ஏலாது திரும்பிப் போங்கோ.’’ நான் எழும்பி உலாவத் தொடங்கிவிட்டேன்.

சிறிது நோக்கில் மாட்டுவண்டில் ஓன்று கடமுடாவென்று சத்தம் எழுப்பியபடி எம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. குஞ்சன்னைதான் வண்டிலைக் கொண்டு வாறர் என்பது தெளிவானது. ‘‘க்ரேன்! மத்தியானச் சாப்பாடு வருகுது’’ என்றேன். காலைச் சாப்பாடுபிரிக்கப்பட்டவித்தை அறிய கொப்பியை எடுக்கப் போனான் க்ரேன். குஞ்சன்னை வண்டிலை மாத்துக்கிழாக மறைவில் நிறுத்திவிட்டு, மாட்டை அவிழ்க்கு மேயக் கட்டினார். சாப்பாட்டுப் பெட்டியை கிழே இறக்கிவைக்க உதவி செய்தபடியே ‘‘குஞ்சன்னை! இப்ப எங்க இருக்கிறியன்’’ என்றேன் நான்.

கொட்டடிக்கு சமீபமாக கண்ணாபுரத்துல் இருந்த அவரது வீடு தரைமட்டமாகி இருந்தது எனக்கு முதலே தெரியும். உடுத்த உடுப்புக்கு மாற்று உடுப்புக்கூட இல்லாமல், இருந்த சிலவற்றையும் முதலில் இழந்து விட்டிருந்தவர் அவர்.

‘‘வி. ஏ. தம்பி லேனில் இருக்கிறம் இப்ப. கொட்டடியால் எழும்பி மானிப்பாயில் ஒரு பணங்காணியுக்கை கொட்டில் போட்டு இருந்தம். அதுக்குள்ளாயும் குண்டு போட்டதில் அதுவும் எரிந்து போக்சு. அதுக்குப் பிறகுதான் இங்க வி. ஏ. தம்பி லேனில் தெரிஞ்ச ஆள் ஒருவரின் காணியுக்கை கொட்டில் போட்டு இருக்கிறம். அவவும், அங்க பக்கத்தில் இருக்கிற காம்புக்கு சமைக்கப் போறவா’’ - குஞ்சன்னை கூறினார்.

“ஓ’ இழப்புக்களால் உரம் பெற்றுக்கொண்டு குடும்பமாகவே இயக்கத்துடன் ஐக்கியமாகி வரும் இந்த மக்கள்தான் எங்களின் சொந்த மக்கள்’’ என, உரத்துக்குவ வேண்டும் போல இருக்கிறது.

மணி. 3.00 எனக் குறித்துவிட்டு சாப்பாட்டுப் பார்சல் களைப் பிரித்துப் பொயின் ரூகளுக்கு அனுப்பி வைத்தாயிற்று. வெற்றுப் பெட்டியுடன் குஞ்சன்னையை அனுப்பி வைத்தாயிற்று. இன்றைய நாளில் இனிக் குறிக்க எதுவும் இல்லை. நாளை விடியும் என்ற நம்பிக்கையைத் தவிர...

நன்றி: வெளிச்சம்

அவனானால், நானின் கூடுதலான நல்ல நெய்தீங்கு படித்திட்டீரே. நான்காலி கடிகடித் தாயின் நீர்மாலை வருப்புகளைப் படித்திட்டீரே. நான்காலி தாயின் நீர்மாலை வருப்புகளைப் படித்திட்டீரே.

அப்பாகி முடி நீர்மிக்க ஒருவர் இருந்தார்கள் தெரியவில்லை. அதே நிலைமைத்தோடு முடிமிக்க ஒருவர் இருந்தார்கள் தெரியவில்லை. மாங்குதீ மாங்குதீ

நீண்ட கிரிவு விடுதலை பார்த்து சூழ்நிலை முடிவு கொண்டு வரும்படியாக இருப்பதை அறிய விரும்புகிறேன். என்றால் முடிவு கிரிவு விடுதலை பார்த்து சூழ்நிலை முடிவு கொண்டு வரும்படியாக இருப்பதை அறிய விரும்புகிறேன். என்றால் முடிவு கிரிவு விடுதலை பார்த்து சூழ்நிலை முடிவு கொண்டு வரும்படியாக இருப்பதை அறிய விரும்புகிறேன். என்றால் முடிவு கிரிவு விடுதலை பார்த்து சூழ்நிலை முடிவு கொண்டு வரும்படியாக இருப்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

வீடு

“இனியவன், இன்டைக்கு எப்பிடியெண் டாலும் ஒரு வீடு பார்த்து ஒழுங்கு படுத்த வேணும், ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிற எங்கட ஆக்களைக் கூட்டியரவேணும். அவையளைத் தங்க வைக்கக் கூடியதாக - கொஞ்சம் வசதியளோட தனி வீடாக இருந்தால் நல்லது. ரோட்டுக்கரையாக இருக்கிற வீடு வேண்டாம். ஊருக்குள்ள ஒதுக்குப்புறமாக இருந்தால் நல்லது. என்ன சொன்னது எல்லாம் நல்லாய் விளங்கினது தானே. இதுகளை அலட்டாமல் மனசில வைச் சுக்கொண்டு பொருக்குமான வீடாய் பார்த்து ஒழுங்குபடுத்த வேணும். தேவையெண்டா பிரதேசக் காரியாலயத்தில் இருக்கிற ரஞ்சனின் உதவியையும் கேள்வும்.” ஓரே முச்சில் சொல்லி முடித்தார் முகாம் பொறுப்பாளர். இனியவனின் தோளில் ஒரு பொறுப்பு சமப்பது போன்ற பாரம்.

'யாழ்ப்பாணமே! ஒரு கட்டிடக் காடு மாதிரித்தான். ஆனால் தேவைக்கு ஒரு வீடு எடுக்கிறது எண்டால் எவ்வளவு கட்டப்பட வேண்டுக்கிடக்கு. ஒவ்வொரு முறையும் இந்த வீடு எடுக்கிற வேலை எப்பிடியோ எனக்குத்தான் வந்து சேருது' இனியவன் எண்ணியப்பாது பழைய சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

* * *

சாறத்தையும், துவாயையும் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றியை நோக்கி நடந்தான். ஏழு அல்லது எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பவர்கள் என்று சொல்லி மாமாவீட்டின் முன் அறையில் இயக்க உறுப்பினர்கள் சிலரை தங்கவைத்த சம்பவம், நினைவுத்திரையில் பளிச்சிட்டது.

இல்லும் ஒருசமயம் பிறமாவட்டங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள்- இங்கு தங்கிப் படிக்க வந்தவர்கள் - என்று நம்பவைத்து ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பெற்ற சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்து போனது.

இராணுவ நடவடிக்கையால் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் என்று கூறி இயக்க ஆதரவாளர் குடும்பம் ஒன்றைத் தனது வீட்டுக்கு சமீபமாக குடியிருத்தி இருந்தது' என்னப் பதிவுகளிலிருந்து மேலெழுந்தது.

ஒவ்வொரு வாளி தன்னீராக அள்ளி ஊற்றிக் குளிக்கும்போதும், இன்டைக்கு ஆரைப்போய் சந்தித்தால் வீடு பார்க்கிற ஒழுங்கைச் செய்யலாம்? என்ற விடயத்தை சுற்றியே என்னம் வட்டமிட்டது.

சபாரத்தினத்தாரிட்ட போகலாம்தான். ஆனால் அந்த ஆள் விடுப்புக் கேக்கிற மனுசன், ஆரந்த வீட்டில் எத்தனை பேர் இருப்பினம்? என்ன செய்யப்போகினம்? என்றெல்லாம் ஊருப்பட்ட கேள்விகள் கேட்கும். உதுக்

கெல்லாம் மறுமொழி சொல்லுறது சினம்பிடிச்ச வேலை ஆகவே அவரிட்டை போக வேண்டாம். மனதில் தீர்மானம் பிறந்தது.

“குஞ்சன்னையிட்டப் போகலாம். அந்தாள் இழுத் தடிக்கும். தன்றை வேலையெல்லாம் முடியுமட்டுக்கும் காத் துக் கொண்டு நிக்கவைச்சுப்போட்டு பிறது, “தம்பி, இதை நாளைக்கு செய்வமே” என்று நாக் கூசாமல் கேட்கும். தன்றை வேலையள் செய்விக்கிறதுக் கெண்டா மனிசன் முன்னுக்கு ஓடிவரும். உந்தானுக்கு பல்லைக் காட்டிக் கடமைப்படுறது வீண் வேலை. தனக்குள்ளேயே முடிவு செய்துகொண்டான்.

சண்முகமண்ணையிடம் போனால் அந்தாள் தன்றை வேலை எல்லாத்தையும் விட்டுப்போட்டு என்னோடேயே திரியும். இந்த ஊரில் ஒவ்வொரு அங்குலமும் அந்தானுக்கு தன்னி பட்டபாடு ஆனால் இவரைக் கூட்டிக் கொண்டு திரிஞ்சால், “தம்பி, நாலும் பின்னள் குட்டிக்காரியடா சீவனப் பாட்டை இவர் தானே பார்க்க வேணும்” எனக் கண்டிப்பும் அன்பும் கலந்த தொனியில் அக்கா கதை சொல்லும். எண்டாலும் இண்டைக்கு இவரைப் பிடிச்சால் தான் விசயத்தை வெற்றியாய் முடிக்கலாம். மனதுக்குள் திட்டமிட்டுக் கொண்டபோது இனியவன் குளிப்பதையும் முடித்துக் கொண்டான்.

மின்னலின் வேகத்தில் சீருடைக்குள் தன்னைத் தினித் துக்கொண்ட இனியவன் சைக்கிள் வண்டிக்குத் தாவி ஜான்.

* * *

“திரிவி...திரிங்...திரிங்...” சைக்கிள் மணியின் சத்தம் கேட்டு குசினிக்குள் இருந்து வெளியே வந்தாள் சண்முகத்தின் மனைவி.

“என்ன தம்பி! புது நாதனமாய் வாசலுக்கை நின்டு மணியடிக்கிறீர்” என்றாள் இனியவனை நோக்கி.

“அக்கா, தேத்தண்ணியைத் தாங்கோவன்” என்றபடி வீட்டுக்குள் புகுந்து கொள்வதுதான். இனியவனின் வழமை.

“சண்முக அண்ணனைச் சந்திக்க வேணும் அக்கா. அதுதான் வந்தனான்” எனக் கூறியபடி சீற்றிலிருந்து இறங்கி, சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு நடந்தான்.

“அவர், கொஞ்சம் முந்தித்தான் தோட்டம் போனவர் தம்பி!”

“அப்ப நான் அங்க போய் சந்திக்கிறேன் அக்கா. ஒரு அவசர அலுவல். போட்டு வாறன் அக்கா” என்றாள் இனியவன் சைக்கிளை திருப்பியபடி.

“தம்பி! கனகாலத்துக்குப் பிறகு வாறீர். ஒரு தேத் தண்ணி எண்டாலும் குடிச்சிட்டுப் போகலாமே? இருமன் போட்டுத் தாறன்..”

“இல்லையக்கா அவசர அலுவல் கிடக்கு. நான் போட்டுப் பிறகு வாறன்.”

சைக்கிளை மிதிக்கக் தொடங்கிய இனியவனை நோக்கி, ஓடி வந்தான் தயாளன் - சண்முகத்தின் மகன்.

“தேத்தண்ணி குடிக்காட்டா நான் போக விடமாட்டன்.” சைக்கிளைப் பிடித்தபடி குறுக்க மறித்தான் தயாளன். அவனை அப்படியே வாரின்டுத்து ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, “நான், நாளைக்கு வாறன் என்ன” என்றாள் இனியவன்.

செம்மண் பரப்பில் மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொத்திப் பிளந்து கொண்டிருந்த சண்முகம் இனியவனைக் கண்டதும், “என்ன தம்பி இந்தப் பக்கம்” என்றார் ஒரு போலிக் கோபத்துடன்.

“உங்களிட்டை தான் அண்ணேன. ஒரு அவசர அலு வலாய் கிடக்கு” என்றான் இனியவன்.

“சொல்லி விட்டிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே” எனக் கூறியபடி மன்னெட்டியைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, இனியவனிடம் வந்து சேர்ந்தார் சண்முகம்.

“அண்ணே, ஒரு வீடு பாக்க வேண்டும்? உங்களுக்கு தெரிஞ்சு வீடேதும் எடுக்கக் கூடியதாய் இருக்குமோ?” மெல்லிய குரலில் இழுத்து... இழுத்து கூறிமுடித்தான். இனியவன்.

“றோட்டுக் கரையில் எண்டாபரவாயில்லையே தம்பி”

“ஏன் அண்ணே, ஊருக்குள்ள உள் பக்கமாய் வேற ஏதும் பார்க்க ஏலாதே”

“முருகேசவின்றை பேத்தி வீடுகிடக்கு. அதெண்டா ஆகப் பெரிய வீடு. ஆனா அவை ஒருத்தரும் உங்கையில்லை. ஒரு கிழவிமட்டும்தான் இருக்கு. கதைச்சுப்பார்க்கலாம்” என்றார் சண்முகம்.

“அப்ப வாறியளே! அதைப் போய் பாத்து முடிச் சிட்டு வருவம்” - இனியவன் கேட்டான்.

* * *

ஆற்றி உயர் மதில். பெரிய இரண்டு இரும்புக் கேற்றுகள் அதன் அருகில் ஒரு சிறிய நடைபாதைக் கேற். கேற்றிலிருந்து வீட்டுவாசல் வரை இருமருங்கும் வாடிக் கொண்டிருந்த குரோட்டன் செடிகள். அதற்குப் பின்னால் வரிசையாக நடப்புட்டிருந்த செவ்விளநீர்த் தெண்ணைகள். கிணற்றியிலேயே பெரிய தொரு நீர்த் தொட்டி, விசாலமான பெரிய காணியில் உயர்ந்த மா மரங்களும், தெண்ணை மரங்களும் நிழல் தரும் சோலையாக.

வீட்டின் முன் விறாந்தை, சுமார் இருபது அடுநீளம் இருக்கும். அதைவிடப் பெரிய ஹோல், தனியான குசினி,

கழிப்பறையுடன் கூடிய படுக்கை வசதி கொண்ட பல அறைகள். இந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் கூர்ந்து கவனித்த இனியவன், இது நோயாளர் தங்குவதற்கு அருமையான இடம் என எண்ணிக்கொண்டான்.

“இந்த வீடு உங்கடை தானே அம்மா?” என்றான் இனியவன் - சுமார் எழுபது வயது மதிக்கத்தக்க நரையுடன் கூடிய தலையும் ஆரோக்கியமான உடற்கட்டும் கொண்ட அந்தப் பெண்மனையை நோக்கி.

“ஓமோம்... என்ன விசயம்... என்ன வேணும்?”

“இந்த வீடு கொஞ்ச நாளைக்கு நாங்கள் பாவிக்க வேண்டியிருக்குது. அதுதான் கேட்டனான்”

“என்ன தம்பி! என்ன சொல்லுறாய்”

“நீங்கள் மட்டும் தானே. இந்த வீட்டில் தனியக் குடியிருக்கிறனியல்?”

இதுக்கு என்ன பதிலைச் சொல்லலாம் என யோசனை செலுத்தியவன் ..

“தம்பி..... இந்த வீடு நான் சீதனம் குடுத்திட்டன. மருமோனின்ரை தமையனவை உங்க உடுவில்லை இருக்கின்ம் வற திங்கட்கிழமைக்குப்பிறகு அவையும் இங்க வந்திருக்கப் போகின்ம். அவர் வந்து நேற்றுத்தான் வீட்டைக் கழுவிப் போட்டுத்; தொட்டிக்கும் தண்ணி நிரப்பிவிட்டுப் போனவர்” அவள் நீட்டி முழக்கினாள்.

“இந்த வீட்டைப் பற்றி இப்ப கதைக்கிறது என்டால் ஆரோடை கதைக்க வேணும்?” - இனியவன் சூரலில் குடு.

“மருமோன்றைதமையன் உடுவில்லைதான் இருக்கிறார். அவரோடைதான் கதைக்க வேணும்..”

“சரி அவரின்றை விலாசத்தை தாருங்கோ.”

நாடு இவ்வளவு கண்டப்பட்டு சனமெல்லாம் எந்தளவுக்கு வேதனைப் படுகிறது. இவையள் கொஞ்சப் பேர் ஒரு நோவரியமும் இல்லாமல் இருந்து கொண்டு என்ன பாடு படுத்துகின்ம - புறுபுறுத்தான் இனியவன்.

சன்முகமும் அவனது ஆதங்கத்தைப் புரிந்துகொண்டார்.

“கனகசபையரை எனக்குத் தெரியும். அந்தாள் நல்ல மனுசன் கேட்டால் தரும் என்டு தான் நினைக்கிறேன் - எனக்கு அவரை ஓரளவுக்கு தெரியும்” எனக் கூறினார் சன்முகம்.

சன்முகமும், இனியவனும், உடுவிலில் கனக சபையின் வீடு தேடிப்பிடிக்கவே இரண்டு மணித்தியாலைத்திற்கும் மேல் செலவிட வேண்டியிருந்தது. உடுவில் ‘டச் ரோட்’ டில் உள்ளமைந்ததொரு பகுதியில், நவீன் பங்களா என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் ஒரு நல்ல வசதியான விட்டில் குடியிருந்தார் கனகசபை.

சன்முகத்தைக் கண்டதும், “எது இந்தப்பக்கம் திரும்பி யிட்டியள்? என்ன விசேஷம்?” கனகசபை கேட்டார்.

“இவை தம்பியவை உங்களிட்டை ஒரு அலுவலாய் வந்தவை அதுதான் கூட்டியந்தனான்” - இது சன்முகம்.

“என்ன தம்பி? என்னவேணும்?” என ஆரம்பித்தவர், போன கிழமை பலாலியில் நடந்த சண்டையில் காயம் பட்டு பிறகு தவறிப்போன லெப். காண்டிபன் தெரியுமோ? அவர் எனக்கு ஒரு முறையில் மருமோன். என்றால் ஒண்ட விட்ட அக்காடமகன். மற்றது இப்ப ஏரியா வேலை பார்க்கிற பரந்தாமன் தெரியுமோ... அவர் எனக்கொரு பெறாமகன் எனக் கூறிக் கொண்டு போனவர், “சரி தம்பி நீர் வந்த விசயம் என்ன அதைச் சொல்லுமன்” என முடித்தார்.

அப்ப நீங்கள் எங்கட ஆள் தானே, உங்களுக்குச் சொன்னா விளங்கும் தானே அண்ணை. உரும்பிராயில் உங்கட மாமியார் இருக்கிற வீடு எங்களுக்குக் கொஞ்ச நாளைக்கு தேவைப் படுகிறது. அதுதான் வந்தனான்... இனியவன் கூறிமுடிக்கும் முதலே, அவரது முகத்தில் ஒரு வித இருள் படிந்தது.

“அது என்ற வீடில்ல. தம்பியிட சிதன வீடு. மாமி அங்க இருக்கிறா. நாங்கள் கூப்பிட்டாலும் அவழிஞ்சை வந்து இருக்க மாட்டா” எனத் தொடர்ந்து இழுத்தார் கனகசபை.

“அண்ணை, காலமை நாங்கள் அங்க போனனாங்கள். அவ நீங்களும் அங்க இருக்க வரப் போறதாகச் சொன்னவா. அது தான்.....” இனியவன் கூறி முடிப்பதற்கு இடையில் குறுக்கிட்டார் கனகசபை.

“ஓம் தம்பி. நான் மஸ்கள்ஸ் கம்பெனியில் தானே வேல. இவருக்கும் தெரியும் தானே.” எனச் சண்முகத் தைச் சுட்டிக் காட்டியவர், “இங்கையிருந்து போய் வரக்கூடியது. அதோட இதுவும் வாடகைவீடு தானே, அது தான் வாற கிழமை தொடக்கம் அங்க போய் இருக்கலாமென்டு இருக்கிறன் என்றார்.

“அப்ப நல்லதாய் போச்சு அண்ணை. உங்களுக்கு ரோட்டுக் கரையில் நல்ல வசதியான வீடு. உரும்பிராயி வேயே இருக்கு. எடுத்துத்தாறம். வாடகையும் வேண்டாம் நீங்களும் மாமியாரையும் கூப்பிட்டு வைச்சிருக்கலாம்” இனியவன் கூறினான்.

“எந்க வீட்டைத் தம்பி சொல்லுறீர்?” இடை மறித தார் கனகசபை.

“அண்ணை உங்களுக்கு தெரியும் தானே. தாமரவல்லித் தோட்டக்காரர் கிழஷ்ணபிள்ளை வீடு. பலாவி ரோட்டில் நல்ல வசதியான வீடுள்ளச் சண்முகம் கூறத் தொடங்கியதும்.

“அது அவை சகோதரங்கள் கன பேருக்கு பங்கா
யெல்லோ கிடக்கு” என்றார் கனகசபை.

“பங்கோ என்னவோ தெரியாது அண்ணை ஆனா
அவைஒருத்தரும் இப்ப ஊரில் இல்ல. சம்மா கிடக்கிற
வீட்டைப் பாவிச்சால் என்ன? குறைஞ்சே போம்”
சண்முகம் கூறினார்.

“அது சரி அதுல் நீங்கள் இருக்கலாம் ‘தானேதம்பி’
- இது கனகசபை.

“அண்ணை அது ரோட்டுக்கரை எங்கடபாவிப்புக்கு சரி
வராது அதுதான் யோசிக்கிறம்” என்றான் இனியவன்.

“தம்பி! எனக்குப் பங்குக் கிணறு மற்றையளோட்சோவி
சுறட்டு அது இதெல்லாம் சரிவராது. என்னைக்கொஞ்சம்
நிம்மதியாய் இருக்கவிடுங்கோ” என்றார் கனகசபை.

‘போனகிழமை தான் மண்மீட்பு நிதியெண்டு பத்தா
யிரம் போய் கட்டினது. அதுக்கிடையில் வீடும் வேணுமாமே
வீட்டுக்கு உள்ளையிருந்து ஒரு உரத்த குரல் எழுந்தது.

“சண்முகண்ணை! இனிக் கதைச்சுப் பிரயோசனமில்லை.
எழும்புங்கோ இந்த மண்ணில் இவ்வளவு பெரிய போராட்டம்
நடக்கேக்கை அதன் துங்ப துயரங்களில் பங்கேற்காத
எவரும் இதன் வளங்களை அணுபவிக்கக் கூடாது.

‘வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்களின் சொத்துக்கள் அணைத்தும்
தேசிய விடுதலைக்குப் பயன் படுத்தப்படும் என பிரகடனம்
செய்யும்படி இயக்கத் தலைமையிடம் கேட்க வேண்டும்’
என முனுமுனுத்தபடி இனியவன் எழும்பிப் போய்
சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

* * *

உரும்பராயில் தனிமையான- அமைதியான அந்த
வீட்டின் வராந்தாக்களில் காயம் பட்ட போரவிகள் சிலர்
ஆறுதலாக ஒய்வெடுத்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

“எதிரிகளின் பாசுறையைத் தேடிப் போகிறோம்
தமிழ்ம் மண்ணை மீட்டெட்டுக்க ஒடிப் போகிறோம்.”

என்ற பாடல் வரிகள் காற்றில் கலந்து யிதந்து கொண்டிருந்தன.

நீதி திருமிகா சுமாராலே வைத் தா
பொதுவாக பிழின்கள் தூக்கி வாட்டும்
நீதி வைத் தா நூல்களை வைத் தா
ஏன்கிட வைத் தா என்க வாட்டி போதுமான
“பையி விழுதுக்கு வைத் தா நூல்களை வைத் தா
பொதுவாக பையிக்கு வைத் தா வாட்டி வாட்டு
பொதுவாக வைத் தா
நீதி திருமிகா பையிக்கு வாட்டி வாட்டு வாட்டு
ஏன்கிட வைத் தா வாட்டி வாட்டு வாட்டு வாட்டு
நீதி திருமிகா பையிக்கு வாட்டி வாட்டு வாட்டு
ஏன்கிட வைத் தா வாட்டி வாட்டு வாட்டு வாட்டு

ஹனம் உடவில்தான்

“ ஏ டேய் அனுசன், என்னடா செய்
யிறாய்? ”

“ வையடா வை. அங்க அந்தப் பணக்குப்
பின்னாலை ஒளியுறான்ரா.”

“ டேய் என்னடா செய்யிறாய்..... செற்
றிலை கதையன்ரா.”

“ டேய..... டேய் பயப்பிடாதையடா.
கையிலை குப்பியிருக்குத்தானே. கிட்ட வந்தாப்
மிறகு ஏலாதெண்டால் கடிக்கலாம். யோசிக்
காதை சுடு..... வை..... இலக்குப் பிசுகாமல்
வை..... ! ”

“ ஐயோ..... ஐயோ..... எனக்குக் கொழு
விப் போட்டுத்தா. என்னெண்டா அண்ணைய
வையின்றை முத்தில முறிக்கப் போறன்.”

‘‘எடுத் என்னை விட்டிட்டு, நீங்கள் முன்னுக்குப் போங்கோ. நான் இழுத்து இழுத்து எண்டாலும் பேசக்குப் போறன். ஏலாட்டால் குப்பியைக் கடிக்கலாம் தானே.’’

அரைமயக்கத்தில் கட்டிலில் கிடந்தபடி இப்படிக் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்க அஞ்சலாவிற்கு உடலெல் லாம் சிலிர்த்தது. காயப்பட்டவர்களின் புலம்பல்கள் அல்லது நோயாளர்களின் வேதனை முனகல்கள் அவனுக்குப் புதியவிடயங்கள் அல்ல. இரவு பகல் என்ற பேதமில் லாமல் மாறிமாறிக் கடமைக்கு வரும் வைத்தியசாலைத் தாதியான அவனுக்கு, வேதனை முனகல்கள் பலநாளிலும் அலுப்பையே ஊட்டிவிடும். அதனால் இந்த வேலைக்கு என் வந்தோம் என்று தன்னில்தானே எரிச்சல்பட்ட சந்தாப்பம் அஞ்சலாவிற்கு அதிகம். ஒரு சாதாரண நாளில் ஒரு சாதாரண நோயாளி இவ்வாறு உரத்த குரவில் முன் கியிருந்தால் ‘‘என்தான் எங்களை இப்படி வதைக்குது களோ’’ என்று வெளிப்படையாகத் தன் எரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்திருப்பாள். ஆனால் இன்றோ அரைமயக்கத்தில் அரற்றும் அவனின் கட்டில் அருகே போய், வாஞ்சலையோடு அவனையே பார்த்தபடி நிற்கிறாள் அஞ்சலா. அவனது உதட்டின் அசைவுகளை நுனுகி ஆராய்ந்திட அவளது விழிகள் அவாவுகிறது. வார்த்தைகள் ஓவ்வொன்றும் இரும்பைக் கவரும் காந்தம் போல அவளை ஈர்த்து வைத்துவிட்டிருந்தது.

* * *

மீசை அரும்பத் தொடங்கியிருந்த இளமையின் ஆரம் பப் பருவம் அவனுக்கு. உதட்டிற்கு மேலே மெல்லியதாக ஒரு கறுப்புக் கோடு. எண்ணெய் காணாத வரண்ட தலை முடி. சுமாரான தேகக்கட்டு, இறுகிப்போன முகத்தில் வேத னையின் வெளிப்பாடுகள் எதுவும் தெரியவில்லை. கழுத் திலே இப்போதும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது - கறுப்

புக் கயிற்றுடன் ஒரு வெள்ளை நிறமான குப்பி. ஏதோ ஒரு நினைவில் அவனது ஆஸ்பத்திரி டிக்கட்டை எடுத்துப் பார்த்தாள் அஞ்சலா, பெயருக்கு நேரே ஹென்றி என்பதும், வயது 19 வருடம் என்பதும் எழுதப்பட்டு, அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்துகள் பற்றிய விபரங்கள் குறிக் கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குறிப்பேட்டில் சொல்லப்படாத பல செய்திகளை அவனது தோற்றமும் உதட்டசைவும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. உள்ளக் கிடக்கையை உடுப்பு புலப்படுத்தியது. என்ன வேட்கையைக் குரல் தெரிவித்தது. இவனது பாசத்தின் எல்லை தேசமாக விரிந்து கிடந்தது. உணர்ச்சி நரம்புகளில் இயக்கம் முறுக்கேறியிருந்தது. ஒரு சாலின் முழங்காலுக்குக் கீழான பகுதி முற்றாகத் துண்டிக்கப்பட்டு, பெரிய கட்டுக்கள் போடப்பட்டிருந்தது. தலையிலும் உடலின் பல பாகங்களிலும் ஆங்காங்கே திட்டுத் திட்டாகப் பல காயங்கள். அவனது வாழ்க்கைக் காலம் இன்னமும் நீடிக்குமா இல்லையா என்பதை உறுதியாகச் சொல்வதற்கு 24 மணிநேரம் பொழுது கடக்க வேண்டும் என, டொக்ரர்கள் கொடுத்த கால அவகாசத்தின் இறுதிப் பகுதியை அவன் எட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்.

தேசத்திற்காக காயம்பட்டவர்களிடம் ஒரு விதமான பரிவு கலந்த அனுகாபத்தை அஞ்சலா கொண்டிருந்த போதிலும் கூட ‘ஜீயா பாவம், என இதுகள் இப்பிடிக் கஷ்டப்படுகுதுகள்?’ என்றுதான் பொதுவாக என்னிக் கொள்வாள். மயக்கம் தெளிந்து நன்கு பேசக்கூடிய நிலை வந்ததும் இவனுக்கு, இனிமேல் இப்படியான சண்டைகளுக்குப் போக வேண்டாம் எனப் புத்திமதி சொல்லித் திருத்த வேண்டும் என ஆலோசித்துக் கொண்டாள். இந்தச் சண்டையள் ஏன்? இந்தச் சண்டையில்லாட்டால் ஆருக்கு என்ன கெட்டுப்போகும்? என்பதுவே அவளின் சித்தாந்தம்.

ஒரு சமாரான மத்தியதாக் குடும்பப் பின்னணியை கொண்ட அஞ்சலா ‘தானுண்டு, தன்பாடுண்டு’ என்னும் குறுகிய சுயநலவட்டத்தின் உள்ளே கட்டுண்ட சாதாரணப் பெண்தான். ஆனாலும் இந்தத் தாதி வேலைக்கு வந்தலையால் பல போராளிகளுக்கு அளிக் கப்படும் சிகிச்சைகளில் பங்குகொண்டதால், சுயநலம் மீறிய தியாகங்களின் அர்ப்பணிப்புகள் கண்டு அவள் சிலாகித்தது உண்டு.

பொருத்தப்பட்டிருக்கும் மின்விசிறிகள் சுழலவிடப்பட முடியாத நிலை. குளிருடிகள் இயங்க முடியாத நேரம், சூரியக் கதிர்கள் கீற்றுக்களாய் எட்டிப் பார்க்கும். மழையோ கட்டில் மெத்தை வரை வந்து சுகம் விசாரிக்கும். தலையணையின் நாற்றம் வயிற்றைக் குமட்டும், ஆஸ்பத்திரி மணம் என்னவோ செய்யும் இத்தகைய சூழலில் இயங்கும் வைத்தியசாலையில் தாதிகள் மற்றும் சிப்பந்திகள், வைத்தியர்கள் வரவு யிக்குறைவு. இதனால் அதிகரித்த வேலைப் பளுவின் சுமை தாக்க, அப்பால் நகர்ந்து சென்றாள் அஞ்சலா; ஒருசில நாட்களும் நகர்ந்தன.

அவசர சமிக்ஞை ஒவி எழுப்பியபடி வந்த வாகனம் நின்று வைத்தியசாலையின் வெளி விறாந்தையில் தரித்தது. ‘ஸ்ரெட்சர்’ விறாந்தைக்கு விரைந்துவர, வாகனத்திலிருந்து அவசரம் அவசரமாக இறக்கப்பட்ட ஒருவர் அவசரசிகிச்சைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். வைத்தியசாலையின் கட்டிலொன்றில் படுக்கிருந்த ஹென்றி இவற்றை அவதானி த்தான். ‘என்ன சம்பவம்? எங்கு நடந்தது? யார் யார் காயப்பட்டோர்?’ என்பதை அறிய ஹென்றியின் மனம் அவாவியது. ஓரளவு மட்டுமே தேறி யிருந்த உடல் நிலையிலும் கட்டிலில் எழுந்திருக்கவும் முடியாத அந்நிலையிலும் அவன் செய்தி அறியத் துடித்

தான். அதற்காக, கடமையிலிருந்த தாதியை அழைத் தான். அஞ்சலா அப்போதுதான் வந்திருந்தாள். காயப் பட்டு வந்தவரின், விபரங்களை அறிந்து வருமாறு வேண்டினான், அவன் அஞ்சலாவிடம். அவளோ “ உமக்கேன் அதெல்லாம். சும்மாயிரும். நீர் உம்மட உடம்பைச் சுகமாக்கிற வழியைப் பாரும் ” என்றவாறாக மறுமொழி சொன்னாள். இதனிடையில் வைத்தியசாலையின் பிறி தொரு பகுதியில் தங்கிச் சிகிச்சை பெறும் அருண் ஒடி வந்து, “ ஹென்றி அண்ணை, நகுலன் அண்ணைக்குத் தலையில் செல்பட்டுப் பெரிய காயம் ” என்றான்.

இந்தச் செய்தி கேட்ட மாத்திரத்தில் துள்ளி எழுந்த ஹென்றி கட்டிலிலிருந்து இறங்கி, மெதுவாக நகுலன் இருக்குமிடத்தை நோக்கி நகர எத்தனித்தான். அதற்காக அருணையும் துணைக்கு அழைத்துவைத்துக்கொண்டான். ஒருக்கையை அருணின் தோளிலும் மறுகையால் கட்டில்கள் மற்றும் சுவர் போன்றவற்றையும் பிடித்துத் தாவி..... கெந்திக் கெந்தி தங்கியிருந்த ‘வார்ட்டின்’ முற்பகுதிக்கு ஹென்றி வந்துசேரச் சுமார் அரைமணி நேரம் வரையில் எடுத்திருக்கும். அதனிடையில் அது நிகழ்ந்தவிட்டது. ஆம்! நகுலனின் மரணச்செய்தி பரவத் தொடங்கிவிட்டது “ அண்ணை நிலலுங்கோ நான் போய் முதல் பார்த்திட்டு வாரேன் ” என்றபடி அருண் ஒடிப்போக, ஹென்றி மரத்துப் போன மனநிலையில், ஒரு ஐஞ்னவின் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி நின்றிருந்தான்.

திரும்பிவந்த அருண் செய்தியை உறுதிப்படுத்தினான். இதனிடையில் அங்குவந்த பொறுப்பாளர் ஹென்றியைக் கண்டுவிட்டார். உச்சக்குராவில் “ நீர் என் இப்படி நடந்து திரிகிறீர். உம்மட இடம் எங்க. இதில நிக்க வேண்டாம் கட்டிலுக்குப் போம் ” என்றவாறாக ஏசவும்,

அஞ்சலா ஓரு 'வீல் செய்யரே'த் தள்ளிவந்து ஹென்றியை ஏற்றிக்கொண்டு கட்டிலுக்குச் சென்றாள். அருணும் அவனுக்கு உதவியாகச் செயல்பட்டு இழைத்துக் கொண்டிருந்த ஹென்றியைப் பார்த்து, "ஏன் இந்த வேலை? இப்ப ஏன் அங்க போன்னீர்? இங்க பாரும் காவில இரத்தம் கொட்டுது." என்று கூறியபடி அவள் ஹோர் விக்ஸ் கலந்து கொண்டிருந்தாள். எதுவுமே பேசாமல் மெளனமாக இருந்தான் ஹென்றி. ஹோர்விக்ஸ் கிளாஸ் ஹென்றியிடம் நீட்டியபோதுதான், அவனது கண்களிலிருந்து நீர் தாரையாகப் பெருகுவதைக் கண்டாள். அஞ்சலாவுக்கு திக்கென்றது. மெல்லியதாக அடித்தொண்டையிலிருந்து வரும் நடுங்கிய குரவில், "நகுலன் உங்களுக்குச் சொந்தக் காரரோ?" என்று கேட்டாள். "எங்கடை சொந்தம் எல்லாம் இயக்கந்தானே?" என்று பதிலளித்த ஹென்றி, "நான் மீண்டும் சண்டைக்குப் போக எத்தனை நாளாகும்?" என்று கேட்டான்.

"உம்மால இனியும் சண்டைவிடிக்க ஏலுமென்டு நினைக்கிறீரோ? என்றாள் அஞ்சலா அவனது காலைப் பார்த்தபடி. "செயற்கைகால் பூட்டலாம்தானே?" என்ற வாரே உதடுகள் அசைய, வலது கையைத் தூக்கி ஆட்காட்டிசுட்டுவிரலை அசைத்துக் காட்டினான். "துப்பாக்கியின் விசையை அழுக்க இதுபோதும் என்ற குரல் வெளிப்பட, "எத்தனை நாட்களில் எழுந்து நடக்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்பதை மட்டும் நீங்கள் சொல்லுங்கோ" என்றான்.

அவனது சத்தியமான உணர்ச்சிகளின் முன்பு அஞ்சலா விக்கித்து நின்றாள். அஞ்சலாவின் மனம், செயற்கைக்கால்பூட்டியபடி ஹென்றி போர்க்களத்தில் நிற்கும் காட்சியைக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டது.

10 . 11 . 1990

புதிய நிலையில் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை விரும்புவதற்கு முன்னால் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை விரும்புவதற்கு முன்னால் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை விரும்புவதற்கு முன்னால் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை விரும்புவதற்கு முன்னால் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை விரும்புவதற்கு முன்னால் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை விரும்புவதற்கு முன்னால் குழந்தை வரும்படி கூடும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அன்னை மடியில்

“‘ஜில்தி ஜில்தி’’ என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டெடுமுந்த பொன்னம்மா வாசல் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்த போது, வளவுக் காணியின் ஊடாக இந்தியப்படை ஜவான்கள் சென்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். முய லைக் கண்ட நாய் ஒடிப்போவது போன்றதொரு விரைவில் அவர்கள். அவ்வேளையிலும் எலுமிச் சம்பழம், மாங்காய் தேங்காய் போன்ற பொருட்களை தமது கால் சட்டைப் பொக்கற் றுக்களில் திணிப்பதைக் கண்டு, கோபப்பட மட்டுமே பொன்னம்மாவிற்கு முடிந்தது.

‘இண்டைக்கு என்னடாப்பா விடியக் கால மையே, இந்தச் சனியங்களிலதான் முழுவியள மாய்க் கிடக்கு’ தன் மனதுக்குள்ளேயே சலித் துக் கொண்டாள். தடிவிளக்கு மாற்றை எடுத்து முற்றத்தைக் கூட்டித் துப்பரவுபடுத்த தயா

ரான போது, “தம்பி இருக்கா? ” எனக் கேட்டுக் கொண்டு தலைப்பாவும் தாடியுமாக ஜவான் ஒருவன் முன்னுக்கு வந்தான்.

“தம்பி இல்லை” எனக் கையை விரித்துக்காட்டிய போதே ‘பொறு பொறு. ஒரு நாளைக்கு அவன் வந்து உங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிப்பான்’ என, அவள் மனம் எண்ணிக்கொண்டது.

“கொக் கொக்...” எனக் கொக்கரித்துக்கொண்டு வந்த கோழியைக் கண்டதும், “முருக்கி...முருகி” என உரக்கச் சத்தமிட்டபடி கோழிக்குப் பின்னால் ஒழியது அந்தத் தாடிக்காரத் தலைப்பா.

வட்டக்கச்சியின் ‘சிவிக் சென்றர்’ பகுதியில் முகாமிடப்பட்டிருக்கும் இந்திய ஜவான்களின் தினசரித் தொல்லை தாளாமல், அநேகமான குடியிருப்புவாசிகள் இடம்பெயர்ந்து போயிருந்தனர். ஒற்றைத் துவாய்த்துண்டை மட்டும் இபெபில் கட்டியபடி, ஒரு போத்தல் நிறைந்த தண்ணீருடன் நடந்து செல்லும் சிப்பாய்களைக் கண்டால் ஆண்களோடு முகம் சுழித்து ஒதுங்கிக்கொள்வர். இரவு பகல் என்ற பேதமில்லாமல் வளவின் ஏந்தப் பகுதிக்குள்ளிருந்தும் வேலிகளைப் பிய்த்தடித்துக்கொண்டு “ஜல்தி ஜல்தி”

“சலோ சலோ” எனக் குரல் கேட்டால், ஒருவித மிரட்சி யோடு பெண்கள் தனிமையைத் தவிர்க்க முனைவர். ஆனாலும் இத்தகைய நெருக்கடிகள் எல்லாம் இருந்தபோதிலும் பொன்னம்மா மட்டும், தான் இருந்த இடத்தை விட்டு அசையவில்லை. நோய் கண்டு படுத்த படுக்கையாகியிருக்கும் கணவனைக் கொண்டு போய் வைத்துப் பராமரிக்க வேறு இடமில்லை என்பது ஒரு காரணம். சந்தைக்கு வியாபாரத்திற்காக அவள் போய் வருவதற்கு இந்த இடத்தில் இருப்பது வசதி என்பது பிறிதொரு காரணம்.

குரிய ஒளிப் பொட்டுக்கள் கூரைவழி வந்து உள்ளே இருப்பவரின் சுகத்தை விசாரிக்கும் பகல் பொழுதுகளில் கிடுகுகளினால் வேயப்பட்ட கூரைக்கு வயது மூன்று ஆண் கஞ்சகுக் குறையாமல் இருக்கும். நாலு பக்கமும் வரியப் பட்டிருக்கும் பணமட்டைத் தடுப்புகளில், ஆங்காங்கே நாய்கள் தாம் போய் வருவதற்குப்பாதை வைத்திருக்கும்.

பொன்னம்மாவின் கணவன் ஆறுமுகம் உழைக்கக்கூடி யவனாக இருந்தபோது கட்டிய சிறு கூடுதான் இந்த வீடு. என்றாலும் பொன்னம்மாவிற்கு இது ‘வசந்தமாளிகை’ போலத்தான். மூன்று ஏக்கர்வரை வியாபித்த அந்நிலப் பரப்பில் ஆங்காங்கே தோட்ட, எலுமிச்சை, பப்பாசி என் பவற்றுடன் தென்னைமரங்கள். இரண்ணமடுக் குளத்திற்குச் சமீபயாக கட்சன் ரோட்டில் அமைந்திருக்கும் அக்காணி யின் வரும்படி அவளது சீவனப்பாட்டைச் சமாளித்தது. அத்துடன் கிளிநொச்சிக்கு சந்தை வியாபாரத்திற்குப் போய் வருவதனால் கிடைக்கும் வருமானத்துடன் தனது வழக்கையை நடத்திவந்தாள் பொன்னம்மா.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக ஆறுமுகத் தைக் காதலித்துக் கைப்பிடித்ததன் வாயிலாக ரமேஸ் என்ற மைந்தனுக்குத் தாயானவள் அவள்.

ரமேஷ் இருபத்து மூன்று வயதைக் கடந்துவிட்ட போதிலும் அவளைப் பொறுத்தவரை அவன் குழந்தை தான். சுமார் மூன்று அல்லது நான்கு வருடங்களில் அவனைச் சந்தித்தது எத்தனை தடவை என்பதை விரல்விட்டு எண்ணிடலாம். ரமேஷ் என்ன செய்கிறான்? எப்படி அவனது செலவுப்பாடுகளை எல்லாம் சமாளிக் கின்றான்? என்பது போன்ற பல கேள்விகள் அவளது மனத்திரையில் எழும். அடுத்த முறை நேரில் சந்திக்கும் போது கேட்கவேண்டுமெனத் திட்டம் போடுவாள். ஆனால்

அவன் தூரத்தே வரும்போதே “அம்மா” எனக்கூப்பிடும் குரல் கேட்கும் ஆனந்தத்தில் அத்தனை கேள்விகளும் மறந்து போகும். எப்போது வருவான் என்பதும் அவள் அறியாள். ஆனால் வீட்டுக்கு வரும் வேளைகளில், “அம்மா செலவுக்கு வச்சுக்கொள்” எனக் கூறி ஐம்பது அல்லது நூறு ரூபாய் கொடுப்பான். “அப்பாவுக்கு மருந்து எடுத்துக் கொடுங்கோ” எனக் கூறுவான். தந்தை படுத் திருக்கும் கட்டிலுக்குச் சமீபமாகச் சென்று அவருடன் சிறிது நேரத்தைச் செலவிடுவான். “அம்மா நான் போட்டு வாறன்” எனக் கூறிக்கொண்டு கிளம்பி விடுவான். மீண்டும் அடுத்த சந்திப்பிற்கு அவள் ஆவலுடன் காத் திருப்பாள்.

இந்தியப் படைகள் வந்த ஆரம்பத்தில், சில நாட்கள் தொடர்ச்சியாக அவன் வீட்டில் தங்கியதுன்று. அப்போது தான் அவன் இயக்கத்துடன் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த தகவலும், நாட்டு விடுதலைக்காக அவன் போராடிய செய்தியும், இதுபோன்ற பல விடயங்களும் அவனுக்குத் தெரிய வந்தன. வளவு வேலைகளில் தனது முழுக்கவனத் தையும் பசித்து ஈடுபட்டிருந்த ரமேஷ் சில நாட்களில் மீண்டும் காணாமற்றோனான். “இந்தியன் ஆயியோடை புலிப்படைப் பெடியன் சண்டை தொடங்கிவிட்டான் களாம்” என்ற செய்தி பொன்னம்மாவின் காதுகளுக்கு வந்து எட்டியிருந்தது.

* * *

காலை நேரப் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு காலை நேர உணவிற்காக சென்று கொண்டிருந்த வேலையில், “அண்ணை உங்களைச் சந்திக்க வரட்டுமாம்” என்று நரேன் வந்துசொன்னான்.

ரமேஷ் திரும்பிச் சென்றான். முகாம் பொறுப்பாளர் பாடு, “ரமேஷ் இங்கவாரும். வட்டக்கச்சி கிலிக் சென்றர், இராமநாதபுரம் சந்தையடிப்பக்கமெல்லாம் இடங்கள் உமக்கு வடிவாய்த் தெரியும் தானே?”

“ஓமோம். என்ற சொந்த வீடே கட்சன்றோட்டில தானே இருக்கு” - பதிலளித்தான் ரமேஷ்.

“அந்தப் பகுதியில் இருக்கிற இந்தியன் ஆமியால் சனம் சரியாத் தொல்லைப்படுது. ஒண்டு அல்ல இரண்டு குடுத்தால் பிறகு உப்பிடிக் கண்ட பாட்டிற்கு வெளிக் கிட்டுத்திரிய மாட்டினம் எண்டு நினைக்கிறன். அதுதான் உம்மோட்டயோசிக்கலாம் எண்டு நினைச்சன்” பாடு கூறிக் கொண்டே போக ரமேஷிற்கு ஒரு மகிழ்ச்சி முகத்தில் கோலமிட்டது.

“அப்ப நான் முதலே போய் அதுக்கு தெருக்கியனள எடுக்கட்டுமே”? ரமேஷின் கேள்வி.

“உம்மால் செய்ய ஏலுமே..... சொந்த இடமெண்டா உம்மைத் தெரிந்தவை ஆரும் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டினமோ?”

“அதொண்டும் வராது நான் சமாளிப்பன். இந்த வேலையனள என்னட்டை விடுங்கோ” ரமேஷின் வேண்டுதல்.

* * *

வெகு நாட்களுக்குப் பின் ரமேஷைக் கண்ட மகிழ்ச்சி பொன்னம்மாவிற்கு. சந்தைக்குப் போகப் புறப்பட்டவள் தன் நிகழ்ச்சி நிரலை ஒத்திவைக்க முற்பட்டாள். “தேத் தண்ணி ஒண்டைத் தந்திட்டு நீங்கள் சந்தைக்குப் போட்டு வாங்கோ” நான் அஞ்சாறு நாளைக்கு இங்கதான் நிற்பன்” என்றான் ரமேஷ். ‘நல்ல காய்கறி வாங்கி வந்து நல்லாய் சமைச்சுக் கொடுக்கலாம்’ எனக் கணக்குப் போட்டவளாக, ‘அப்ப சாப்பாட்டுக்கு நிற்கிறாய் தானே’ எனக் கேட்டாள். ‘ஓமோம் நான் இங்கதான் நிற்கிறன். நீங்கள் சந்தைக்குத்தானே போற்றிங்கள்...போட்டு வாங்கோ’ ஏனப் பதிலளித்தான்.

ஒருசில நாட்கள் வெற்றிகரமாகக் கழிந்துவிட்டி ருந்தன. ‘அம்புஸ்’ கொடுக்கத் தேவையான தகவல்கள் அனைத்தையும் திரட்டிக்கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான் ரமேஷ். ஒருசில மணித்தியாலங்களில் தனக்குத் தேவையானவை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தான்.

மத்தியான வேளை என்னைய தேயத்துக் குளித்து விட்டுவந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். “என்னடா ராசாவேணும்... கறி வைக்கட்டுமே? குழம்பு விட்டுமோ?” என்று ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டுக் கேட்டு பொன்னம்மா பரிமாறிக் கொண்டிருக்க, ரமேஷ் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். தூரத்தே நாய்கள் குரைக்கும் ஒசை மெல்லிய தாய்க் கேட்டபோதும் சாதாரண ரோந்துக்காக இந்தியன் ஆழி போகுதாக்கும் என நினைத்துக்கொண்டவனாக அசட்டையாக இருந்த ரமேஷ், திடமிரென பளபளக்கும் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி பச்சை உடுப்புகள் தன்னைக் குறிவைத்துச் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றான். அதே வேளையில் “அடேய் ரமேஷ் இன்டைக்கு நீ தப்ப முடியாதடா வாடா வெளியால்” என்று நல்ல தமிழில் அழைத்த அந்தலூர்க்காரன் ஒருவனின் குரல் ஒவித்தது.

ரமேஷ் எதுவும் பேசாதவனாய், கறுப்புக் கயிற்றில் தொங்கிய வெள்ளைக் கண்ணாடிக் குப்பியைக் கடித்தான். உள்ளே வந்த இந்தியச் சிப்பாய், “இவென் புலி” எனக் கூறி உதைத்தான். ஆனால் “என் மகன்” எனப் பொன்னம்மா அந்தப் புகழுடலைத் தன் மடியில் தாங்கிக்கொண்டாள்.

உயிரின் துடிப்பு

உதடுகள் பிரித்து - நா அசைத்து சொற் களை உதிர்ப்பது அவ்வளவு கஷ்டமான காரியம் என்று யாரும் சொல்ல முடியாதுதான். ஆணால் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் - ஒரு சில விடயங்களைச் சொல்ல நேரும்போதுதான் அந்தச் சிரமத்தை அனுபவிக்க முடியும். அத ணைச் சொல்வதைவிட மலையைப் புரட்டி வீடு வதுகூட இலகுவானது போலத் தோன்றும் அந்தச் சில கணங்களில். என்றாலும்கூட இப்படியான சில கணங்கள் இப்போது அடிக்கடி வருவது சங்கடத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. உள்மன அரங்கில் சலிப்பை ஏற்படுத்தினாலும்கூட இந்த இழப்புக்களுக்கு பழி தீர்க்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி மேலெழும்போது மரத்துப்போன நிலையில் சாவி கொடுக்கப்பட்ட பொம்மை போலவும் செயற்பட முடிகின்றது.

ரஞ்சன் தன் சைக்கிளை மிதித்துச் செல்லும்போது நெஞ்சில் எழுந்த உணர்வுகளில் சிலவற்றை இப்படித்தான் வடிக்கமுடியும். ஆஷா! இப்போது உனது உடல் மட்டும் தான் எம்மவர்களிடம் இருக்கிறதாம். உனது ஆவி பிரிந்து விட்ட செய்தியை நான் எப்படிப்போய் சொல்லுவது. நீ போன்முறை வீட்டுக்கு வந்தபோதுகூட தனது மடியில் இருக்கி சோறு குழைத்து ஊட்டி விட்டதாக சொன்னாவே உனது அம்மா. அவரிடம் போய் இந்தச் செய்தியைச் சொன்னால் எப்படித் தாங்கிக்கொள்ளப் போகிறான்? எம் மவர்களுக்கு நியொரு கப்டனாக விளங்கியவன். ஆனால் உனது அம்மாவுக்கு இப்பவும் நீ குழந்தை. உம்மட அப் பாவுக்கு நீர் ஒரு செல்லப்பிள்ளை. உனது காலில் முள் குத்திவிட்டால்கூட தனது கண்ணில் காயம்பட்டதாக கலங்கி விடும் உள்ளம் அவருக்கு! நீர் செய்த குறும்புத் தனங்களால் எவ்வளவு பெரிய நட்டங்கள் வந்தபோதும்கூட உம்மைத் தண்டிக்கும் தைரியம் அவருக்கு இருந்ததில்லை என்று என்னிடமேகூட எத்தனைதரம் சொல்லியிருப்பார். இப்படி எத்தனையோ விடயங்களை அறிந்த நானே நேரில் போய் “உங்கட மகள் இனி வரமாட்டா” என்று எப்படிச் சொல்லுவது?

ரஞ்சன் மிதித்து வந்த சைக்கிள் தானாகவே வேகத்தைக் குறைத்துக்கொண்டது. வீதியோரமாக இருந்த நிழலில் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு, நிலத்தில் காலை ஊன்றிய படியே யோசனையில் ஆழந்தான்.

* * *

கோப்பாய்ப் பகுதியிலுள்ள முகாமொன்றில் தங்கியிருக்கும் புலிப்படைப் போராளி ரஞ்சன். அவன் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு ஒரு சில வருடங்கள்தான் ஒடியிருக்கும். கூட இருந்தவர்கள் மரணத்தை தழுவிக்

கொண்ட சம்பவங்கள் - சற்றும் எதிர்பாராத முறையில் திடீரென மரணீத்துப்போன நண்பர்களோடு கழித்தபழை நினைவுகள். இனிமேல் காணமாட்டோம் என்று நம்பவே முடியாமல் இருக்கும் சிலரது மறைவுகள் - இப்படி எத் தனை எத்தனையோ விடயங்கள் மனத்திரையில் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தன.

* * *

மீதை அரும்பும் பருவம் அவனுக்கு புவிகளின் சிரு டைக்குள் புகுந்திருந்த அவனது உள்ளத்தில் எழுந்த அத் தனை உணர்ச்சிகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது முகம். நிலத்தில் ஊன்றியிருந்த கால் சைக்கிளை மிதிக்க உந்தினாலும் யாரோ வரவேண்டும் என்று காத் திருப்பதுபோல மனம் மறுத்தது. அவனுக்குள்ளேயே ஒரு போராட்டம் - ஒரு ஒத்திகை நடந்து கொண்டிருந்தது.

* * *

இன்பம் வீரமரணம் அடைந்த செய்தியைச் சொல்லப் போன்போது அவனது தாயார் அழுது குழறி ஊரைக் கூட்டிய சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

“ஆனையிறவில் காலமை சரியான சண்டை. எக்கச் சக்கமான அடிப்பிடி.” என்று தொடங்கியபோது ஆவலாக விரிவாகக் கேட்கத் தொடங்கினாள் அந்தத் தாய்.

“என்ன மாதிரித் தம்பி? என்ன நடந்தது? எல்லாம் விளம்பரமாய்ச் சொல்லு எனக் கூறிக்கொண்டே குசி னிப் பக்கமாகச் சென்றாள் அவள். குசினிக்கு வெகு சமீப மாகவே தலைவாசல் கொட்டகையும் அமைந்து இருந்தது. தலைவாசல் திண்ணைக் குந்தில் இருந்த ரஞ்சன் மேற்கொண்டு எதையும் பேச முடியாதவனாக தொண்டை கட்டிக்கொண்டது போலாயிற்று. ‘இவ்வளவு ஆர்வமாக சண்டையைப் பற்றி விசாரிக்கும் இவளிடம் எப்படி உங்கட-

மகன்கள்.....’ என்று சொல்ல முடியும். தடுமோறினான் அவன். மெளனமாகக் கழிந்த அந்தக் கணங்கள். ஒரு யுசத்தின் சோகக் சமையாகி தோள்களில் அழுத்தியது.

தேநீர்க் கோப்பையுடன் வந்த அம்மா, ரஞ்சனின் கண்களில் கோலமிட்டிருந்த கண்ணீரைக் கண்டு கலக்க மடைந்தாள். அவள் தேநீர் கோப்பையை நீட்டி அவனைக் குடிக்கச் சொல்லவும் வாயவிட்டே அழுதுவிட வேண்டும் போல வேதனை முட்டியது அவன் நெஞ்சில். ஆனால் பல்லவைக் கடித்து சமாளித்தவனாக தேநீர் கோப்பையை வாங்க கையை நீட்டினான்.

‘‘என்ன தம்பி! என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்?’ அவளாகவே கதையைக் கிளறினாள்.

‘‘இல்லையம்மா. இன்டையான் சண்டையில் எங்களி லும் சில பேர்.....’’வார்த்தையை முடிக்க முன்பே துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

‘‘என்ன நடந்திச்சு.... விளம்பரமாய் சொல்லுமன். இதென்ன அழுகை. இந்த நாளில் பொம்பிளையன்கூட இப்பிடி அழ மாட்டினம்’’ அவள் தெரியமுட்டினாள்.

‘‘ஆனையிறவு காம்பில் இருந்து வெளிக்கிட்டு வெளிய வரப் பார்த்தானுகள். அதில சண்டை தொடங்கிச்சு. ஜீப்பு, ரக்கு, கவச வாகனம், அது இது எண்டு கனகக் வரிசையா வர எங்கடை ஆக்கஞும் அடிச்சினம். துப்பாக்கியால் சுட்டானுகள். ஆர்.பி.ஜி அடிச்சினம், சரியான சண்டை நடந்துதாம். அந்த நேரத்தில் அவரோப் பிளேன் வந்து பீப்பாயை தள்ளி விட்டுட்டான். அது எங்கட ஆக்கள் இருந்த பொயின்ற ஒன்டில் விழுந்து வெடிச்சது. அதில எங்கட பெடியள் கொஞ்சப் பேர் சாகவேண்டி வந்திட்டுது’’

என்று ஒரே மூச்சில் பல்லைக் கடித்தபடி கூறி முடித்த ரஞ்சன், நியிர்ந்து அந்த அம்மாவின் முகத்தை ஒரு தடவை பார்த்தான்.

‘‘வந்தவனுகள் திரும்பிப் போட்டாங்களோ’’ என்றாள் அவள்.

‘‘ஓமோம்’’ எனத் தலையை அசைத்தவன் கூடவே ‘‘இன்பழும் போயிட்டான் அம்மா’’ என நிதானமாக அறுத்துச் சொன்னதான் தாமதம், கையில் இருந்த தேநீர்க் கோப்பை தரையில் உருள், ‘‘ஐயோ என்ற ராசா எனக் கதறி தலையில் அடிக்கத் தொடங்கிய அவளின் குரல் கேட்டு, ஊரே கூடிவிட்டது.

வந்தவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலளிக்கும் மனத்திடத்தை இழந்து அழுது வடியும் கண்களும், கலங்கிய நெஞ்சமுமாக அங்கிருந்து வெளியேறிய ரஞ்சனின் மனத்திறரையில் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சியாக ஆது பதிவாகியது.

* * *

இதேபோல பிறிதொரு தடவை ‘‘ஜெயா அம்மான்’’ ‘வீரமரணம் அடைந்து விட்டான்’ என்ற செய்தியைச் சொல்லவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டபோதும் நடந்த சம்பவங்கள் நினைவில் வந்து மின்னியது ரஞ்சனுக்கு.

மன்னார்ப் பக்கம் நடந்த சண்டையொன்றில் ஜெயா அம்மான் வீரமரணத்தை தழுவிக்கொண்டுவிட்டான் என்பது மட்டுமே ரஞ்சன் அறிந்த செய்தியாக இருந்தது. ஜெயா அம்மானின் விட்டுக்காரரோடு நெருக்கமான - இயக்கரீதியான தொடர்பு இல்லாதபோதும் ஓரிரு தடவை களில் மட்டும் அவன் போய்வந்திருக்கிறான். அதனால் பெரிய சிரமம் எதுவும் இல்லாமலேயே சொல்லி முடித்து விடலாம் என்ற நினைப்போடுதான் அவன் அங்கு சென்றிருந்தான்....,

ஆனால் வாசற்படலையைக் கடந்து அவன் உள்ளே போன்போது வானொலிப் பெட்டியில் சந்தோசமான பாடல்வரிகள் போய்க்கொண்டிருந்தன. அதற்கு முன்பாக ஒரு கதிரையில் அமர்ந்தபடி காலை ஆட்டிப் பாட்டை ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள் ரதி அக்கா.

“வாரும் தம்பி, ஏது இந்தப் பக்கம்? என்று வரிசையாக அடுக்கிக் கொண்டே கதிரையில் அமரும்படி சைகை காட்டினாள்.

“இருக்க நேரமில்லையக்கா. ஒரு அவசர அலுவல். ஐயா, இல்லையோ” என்று பரபரப்பு பட்டபோது அவன் சொன்னாள்-

“கொஞ்சம் இருங்கோ. தம்பிக்கு ஒரு கடிதம் தர வேணும் என்று இருந்தனான். வளவுக்க நிற்கிறார் ஐயா. கூப்பிடுறன். நீங்கள் இருங்கோவன் வாறன்” என்றபடி தாவிக் குதித்து வெளியே ஓடினாள். ஏதோ ஒரு வித மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதிக்கும் இந்த நிலைமையில், எப்படி இந்த வீட்டில் இந்தச் செய்தியை சொல்லுவது என்றே விளங்காமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஐயா வந்தபோதும் சரி... பிறகு அம்மா வந்து கதைத்து போதும் சரி... அவனால் வாய் திறந்து எதையும் சொல்லி விட முடியவில்லை. இதனிடையில் அவசரம் அவசரமாக எழுதிய கடிதத்தை நான்காக மடித்து என்வலப்பில் போட்ட படி ஒடி வந்த அக்கா “இந்தக் கடிதத்தை கட்டாயம் தம்பியிட்டை குடுத்திடுங்கோ” “என்று நீட்டிய போதும் கூட, மௌனமாகக் கடிதத்தை வாங்கிக் கொள்ளத்தான் முடிந்தது. எப்படி எடுத்துச் சொல்வது? எப்படி இந்தச் சந்தோஷமான சூழலை குழப்புவது? தடுமாறிக் குழம்பி அவன் விரைவாக வெளியேறினான்.

இரண்டொரு வீடு தள்ளியிருந்த இன்னுமொரு ஆதரவாளர் வீட்டுக்கு போன்போது “ரதியக்காவுக்கு, இன்று திருமணம் நிச்சயமாகி இருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். விம்மி வரும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு செய்தியை தெரிவிக்க வேறொரு மார்க்கத்தைத்தான் தேட வேண்டும் என முடிவு செய்தவனாகினான் ரஞ்சன்.

இந்தப் பழைய நினைவுகள் மீண்டும்... மீண்டும் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. “என்ன ரஞ்சன் யோசிக்கிறீர்? ஏன் இந்தப் பக்கம்?” என்றவாறாக கண்ணன் குரல் கொடுக்கவும் ரஞ்சன் தன்னிலைக்கு வந்தான். மீண்டும் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

“இல்ல இதில் பக்கத்தில ஒரு வீட்ட போகவேணும்” என்றவன், தலையை ஒரு கணம் தடவிக்கொண்டான். வீட்ட போயிற்று மெதுவா கதைய ஆரம்பிச்சு ஆஷா அக்காவுக்கு காயம் என்று தொடங்கி, கொஞ்சம் கடுமையான காயம் என்று கூறி ஐயாவைக் கூட்டிக்கொண்டு அலுவலகத்திற்கு வர புகழுடலும் வர சரியாக இருக்கும் எனத்திட்டம் ஒன்று வகுக்கப்பட்டு இருந்தது ரஞ்சனின் மனத்தில்.

“தேய் நீ இப்ப எங்க போறாய்” என்றான் ரஞ்சன்

“லைப்பிரரியில் போய் பேப்பர் பாப்பம் எண்டுதான் வந்தனான் ஏன் கேட்கிறாய்?” கண்ணன் பதிலளித்தான்.

“அப்ப வாறியே இதில ஒரு வீட்ட போட்டுவருவம்”

“கன நேரம் செல்லுமோ?”

“இல்ல, சுணங்காமல் வரலாம். வா போட்டுவருவம்” எனக்கூறிய ரஞ்சனின் சைக்கிளுக்கு சமாந்தரமாக கண்ணனின் சைக்கிளும்.

* * *

முத்திரைச் சந்தியைக் கடந்து, செம்மணியை நோக்கிச் செல்லும் தார் ரோட்டில் விரைந்து, சின்ன ஒழுங்கையில் திரும்பி தட்டிப் படலையின் வாசல் ஒன்றில் வந்து நின்றது இரு சைக்கிள்களும்.

* * *

சைக்கிளின் மணியை ஒலித்து வீட்டுக்காரரைக் கூப்பிட டான் ரஞ்சன்.

“என்ன இண்டைக்கு புது நூதனமாய்க் கிடக்கு வாச அுக்கை நின்டு மணியடிக்கிறது.” ரஞ்சனை இனம் கண்டு கொண்ட ஆஷாவின் தாயார் கூறினார்.

“ஓரு அவசர அலுவல். அதுதான் வந்தனான்.”

“அது கிடக்கட்டும். உள்ள வாருமன்”

‘இனி ஒண்டும் சொல்ல ஏலாது. போய்த்தான் ஆக வேணும்.’ மனம் நினைத்துக்கொண்டது. சைக்கிளை வீட்டிறங்கினான் ரஞ்சன். இருவருமாக வாசல் படலை தாண்டிஉள்ளே சென்றனர்.

“இயா இல்லையே”

“அவர் உங்கதான் மாட்டுக்கு தண்ணி வைக்கிறார் உங்கள் ஆரையும் காணவேணுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர்.” அவள் தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன்! என்ன விசேஷம்?” என்றான் ரஞ்சன்.

“அது கிடக்கட்டும். வந்த விசயத்தைச் சொல்லுங் கோவன்.”

“இண்டைக்கு கட்டுவன் பக்கத்தில் வெஷல் அடிச்சது எல்லே” என்றான் ரஞ்சன், கண்ணனைப் பார்த்தபடி.

“ஓமோம் வடக்குப் பக்கமா ஓரே சத்தமாய்க் கிடந் தது. கட்டுவன் பக்கத்தில் ஷல் அடிச்சவங்களாம்.” என்று அவள் கூறவும், ஜயா வந்து சேரவும் சரியாக இருந்தது.

“ஜயா ஒரு விசயம்” என்று தனியாக அவரைக் கூடிட்கொண்டுபோய், “கட்டுவனில் ஆஷா அக்காவுக்குக் காயம்” என்று மெல்லிய குரவில் இழுத்தான் ரஞ்சன்.

ரஞ்சனின் முகத்தை சுட்டெரிப்பதுபோல் இருந்தது அவரது பார்வை. “காயம் எந்த இடத்தில்” கேட்கும் போதே அவரது குரல் தளத்தது.

“கொஞ்சம் பெரிய காயம். நீங்கள் வந்து பார்த்தால் நல்லது.....” ரஞ்சன் மேலும் இழுத்தான்.

“எங்க வரவேணும். ஆஸ்பத்திரிக்கோ அல்லது.....”

“எங்கட ஒபீசுக்கு வந்தால் சரி.”

“அவருக்கு முழு விசயமும் விளங்கியிருக்கவேணும்.”

“அப்ப தம்பி, ‘பொடியை’ எப்ப வீட்டெகாண்டு வரவாம். அதுக்கு நாங்கள் என்ன ஆயத்தம் செய்யவேணும்?”

அவர் தொடர்ந்தபோது ரஞ்சன் விக்கித்தான்.

அவன்து கண்ணிலிருந்து சிந்திய நீர்த்துளிகள் தாரை தாரையாக.

காவடிகள் சேறாகிக் கொண்டிருந்தது.

“போராட்டதில் இழுப்புக்கள் வருவது இயல்பு தானே!” அவர் கூறிய ஆறு கல் வார்த்தைகள் அவன்து கண்ணீர் ஆற்றுக்கு அணைக்ட்டப் போதுமானதாக இல்லை.

நடவடிக்கை செய்ய விரும்பும் நடவடிக்கை நடவடிக்கை போதுமான நடவடிக்கை நடவடிக்கை நடவடிக்கை

நான் கூறுகிறேன் சில வருடங்களுக்கு முன்பு
நான் கூறுகிறேன் சில வருடங்களுக்கு முன்பு

உதிரம் கொரியும் விழிகள்

**“கீரட மமைக்கு குடுக்கப் போறான்
டோய்.....”**

சுரேசனின் இரைச்சல் அந்த வயல்வெளிப்
பரப்பெங்கும் பரவியது.

“எடேய! அக்கா வெளிக்கிடுற நேரமாப்
பாத்து ஏன்டா உப்பிடிக் கத்துறாய்?” என்றான்
பிரசாத் உரத்த தொனியில்.

அக்கா இனியும் தாமதித்தால்... மட்டக்
களாப்பு நகரிலுள்ள உங்கள் வீட்டுக்குப் போய்ச்
சேருவது சிரமமாகிவிடும் என்பதைச் சூசகமாகத்
தெரிவிக்க இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்
கொண்டு விட்டதாக, அவனுக்குள் ஒரு நினைப்பு.

ஊர்க் குடிமனைகளின் ஒதுக்குப்புறமாக -
காட்டுக்களோயோரமாக - அமைந்திருந்த அக்குடி
கையின் பின்புறமிருந்த ஒரு மாமரத்தின் நிழலில்

சாவகாசமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த வேணு அண்ணெயும் ஐமுனாக்காவும், தமது உரையாடலை நிறுத்தி மௌனமாகினர்.

காலை பத்து மணியளவில் அக்கா வந்து சேர்ந்தது முதல் நண்பகலைத் தாண்டும் இந்த நிமிடம் வரையில் தனிமையில் பேசிக்கொண்டிருந்த வேணு அண்ணெயை நோக்கி, “நான் போட்டு வரட்டுமா” என்று ஐமுனா கேட்டபோதே, அவவின் குரல் தளதளத்து.

“ஓ மோம்- இனிக் கிளம்பினால்தான் செங்கலடி வரையும் நடந்துபோய் அங்கால பஸ் எடுத்து ரவுணுக்குப் பொழுது சாய முன்னம் போய் சேரலாம். பின்னையஞம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் என்று கூறிய வேணு அண்ணை நிமிர்ந்த போது, ஐமுனாக்காவின் கண்ணிலிருந்து சொரிந்த நீர் காலடி மண்ணைச் சேறாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

“ஐமுனா... என்ன இது குழந்தையள் மாதிரி நீர் இருக்கிறீர்? எண்ட மனஆறுதலில் தானே நான் இங்க இருக்கிறேன். நீரே உப்பிடியெண்டா குழந்தையளை ஆர் தேற்றுகிறது” எனச் சொல்லிக்கொண்டபோதே அவருக்கும் குரல் தளதளத்து.

இந்த உரையாடலுக்குச் செவிமடுத்த பிரசாத் “எனக்கா.....இன்டைக்கு ஒரு பொழுது இங்க இருந்திட்டு. நாளைப் பொழுதுக்கு மட்டக்களைப்புக்கு போகலாம் தானே? நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தானே. உங்களுக்கு ‘பாங்க’ கும் இருக்காதுதானே?” என்று கேட்டான்.

“நாளைக்கு வேலையில்லைத்தான் தம்பி... அனால் அபராஜி காவும், பிரவீனாவும் படிக்கிற நேர்சரியில்” பெற்றோர் தினம் வைக்கினமாம், அதுக்கு கட்டாயம் போகத்

தானே வேணும். இவரும் போகேலாது. நானெண்டாலும் போகாட்டால் பிள்ளையள் அநாதையள் மாதிரியெல்லே போயிடும்' ஜமுனாக்கா பதிலளித்தாள்.

"ஜமுனா..... நீர் போட்டு வாரும்... பிள்ளையளையும் கவனமாய் பார்த்துக் கொள்ளும்..... அப்பா பக்கத்தில் இல்லையெண்ட குறை அதுகருக்குத் தெரியாமல் வளக்கி ரது உம்மட பொறுப்பு' எனக் கூறிய வேணு அண்ணை ஜமுனாக்காவை வழியனுப்பி வைத்தார்.

* * *

ஊர்மனைகளைக் கடந்து சன சஞ்சாரமற்ற - பற்றைக் காடுகள் மலிந்த பாதைகள் வழியாக கால்நடையாகப் பயணித்துக்கொண்டு இருந்தனர். காந்தன் ஒரு பதினைந்து யார் தொலைவில் முன்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் காட்டிய பாதை வழியில் பிரசாத்தும் ஜமுனாக்காவும் சென்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால், சிறிது தூரம் தள்ளி சுரேநும் வந்துகொண்டிருந்தான்.

ஒரேசிரான வேகத்தில் சுமார் 2 மணிநேரம் நடந்து சென்ற பின்னர் காந்தன் ஓரிடத்தில் தரித்தான். இவர்கள் அண்மித்ததும் "இனித் தார் ரோட்டில் கொஞ்சத்துராம் போகவேணும். எதுக்கும் நான் முதல் போய் 'ரெக்கி' பாத்திட்டு வாறன். இங்கணை இருந்து கொள்ளுங்கோ" என்று கூறிவிட்டு முன் சென்றான்.

அங்கும், இங்கும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு நான்கு பக்கங்களிலும் கண்களைச் கழலவிட்டுக்கொண்டிருந்தான் பிரசாத். அடார்த்தியான மெளம் போர்த்திருந்தது போல் ஒரு சூழல். "சுரேன்.. தண்ணிக் கான்டு வந்தனியா", என்றான் பிரசாத். "ஓமண்ணை ஆனால் திரும்பிப் போகுமவரையும் வேணும். ஆனாலும் கொஞ்சத்திலை நீங்கள் ஊருக்குப் போய்சூலீங்கள் தானே" சுரேன் பதிலளித்தான் - தண்ணிக் கானை எடுத்து நீட்டியபடி.

“இதுல தெரியற இடிஞ்ச கட்டிடம்தானே - பழைய ஜி. பி. எஸ்?” என்றாள் ஐமுனா. “இடிஞ்ச கட்டிடம் இல்லையக்கா. நாங்கள் இடிச்ச கட்டிடம் - இல்லாட்டா இப்ப இதுலயும் ஆமிதான் இருக்கும்” எனக் கூறினான் கரேன்.

இந்த வேளையில் பற்றையொன்றுக்குள் கிடந்த பவு டர்பேணி ஒன்றை கண்ட பிரசாத் எதேச்சையாக எழுந்து சென்று அதை எடுத்தான். “ஆரோ விழுத்திப்போட்டுபோயிருக்கின்மாக்கும் எண்டு பார்த்தா அதுக்க ஒருசொட்டும் இல்லை” என தனக்குத்தானே பிரசாத் கூறிக்கொண்டதும் கலகலத்துச் சிரித்த கரேன். “அவருக்கு இப்ப பவுடர் தான் தேவைப்படுகிறது ஆக்கும்” என்றான் விஷமம் எதுவுமில் வாமல்.

“ஏண்டாப்பா நான் பவுடர் போடக்கூடாதோ” என பிரசாத் கேட்கவும், “இதெல்லாம் தேவையற்ற ஆடம் பரங்கள்” என நிதானமாகப் பதிலளித்தான் கரேன்.

கரேனின் பதில் கேட்டு அவனுக்குள் உறைந்திருக்கும் கோபத்தை அளவெடுத்துக் கொண்ட ஐமுனா. “அடுத்த முறை வரேக்கை பிள்ளைக்கு என்ன வாங்கிக் கொண்டு வாறது” என்றாள் அன்பொழுக.

“அடுத்த முறை நீங்கள் வரும்வரைக்கும் நாங்கள் இருப்ப பமெண்டு எப்படிச் சொல்லுறந்து. நான் சொல்லி விட்டு நீங்கள் வாங்கிக்கொண்டந்து, தற்சமயம் நான் இல்லையெண்டால் பிறகு எவ்வளவு கவலை வரும் உங்களுக்கு. இதெல்லாம் வீண்தானே. இங்கு எங்களுக்கு அவசியமான தேவைக் கெல்லாம் இருக்கு. இருக்கிறதை பங்கிட்டு சமாளிக்கிறம்” என்றான் பக்குவமாக.

இதனிடையில் அந்தப் பவுடர்ப் பேணியிலிருந்த வேலைக் கிழித்தெடுத்த பிரசாத், அதிலிருந்த பி. என்ற எழுத்தை மட்டும் வேறாக்கினான். “இதை மட்டும் ஏன்

கிழிச்சு எடுக்கிறீர்’’ என ஜமூனாக்கா கேட்கவும் அதனை அவவிடம் கொடுத்து, ‘‘பிரசாத்திற்கு பவுடர் வேணும்’’ என்பதற்கு ஞாபகார்த்தமாக இது இருக்கட்டும் எனக் கூறி னான். அவனும் அதனைத் தனது கைப்பைக்குள் போட்டுக் கொள்ளவும், காந்தன் ‘‘வாருங்கோ போகலாம்’’ எனக் கூறவும் சரியாக இருந்தது.

* * *

தார் வீதியில் இரண்டு முதியவர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ‘‘செல்லக்கண்டு அண்ணே, அக்காவைச் செங்க வடியில் பஸ் ஏத்தி விடுங்கோ. நீங்கள் வந்து விஷயம் சொன்ன பிறகுதான் நாங்கள் இங்க இருந்து போவும்’’ எனக் கூறினான்.

‘‘ஓமோம்..... அது செய்யலாம்...அப்ப நாங்கள் வரட்டுமோ?’’ எனக் கேட்டார் செல்லக்கண்டு.

‘‘எடேய நீ... பிரசாத்தெல்லே... எங்க மிச்ச நாளாய்காணயில்ல’’ என்றார் கூட நின்ற போடியாரப்பு.

‘‘இங்கதான் இருக்கிறன்....’’ எனக் கூறிய பிரசாத். ‘‘மறந்து போயிருப்பியன் எண்டெல்லோ நினைச்சன்’’ என்றான்.

‘‘நீதான் எங்களை மறந்து ‘துண்டு’ கொடுத்திட்டாய் எண்டா நாங்களும் அப்படியோ’’ எனப் போடியாரப்பு கேட்கவும், என்ன பதிலைக்கூறுவது எனத் தெரியாமல் திகைத்தான் பிரசாத். ‘‘அப்பநான் போட்டு வாறன். கவன மாய் இருங்கோ அவரிட்டியும் சொல்லுங்கோ’’ - கூறிய படி ஜமூனாக்கா நடக்கத் தொடங்கினாள்.

* * *

‘‘இந்த ஜமூனாக்கா பாவும்டா’’ என்றான் காந்தன். ‘‘ஜமூனாக்கா மட்டும்தானோ பாவும். மறறவையன் எவ் லாம் புண்ணியம் ஆகரும்’’ கிண்டலடித்தான் பிரசாத்.

“‘ஒருத்தரின்றை ஆழ அகலம் தெரியாமல் உப்பிடிக் கதையாலையடா’’ எனக் காந்தன் உரக்கவும், “‘நீங்கள் சொன்னாத்தானே அதைப்பற்றி மற்றவைக்கும் தெரிய வரும்’ எனப்பதிலிருத்தான்.

அதுசரிதான் எனத் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்ட வனாக காந்தன் பழையை நினைவுகளில் மூழ்கி முததெடுத்து, பிரசாத்துடன் பகிர்ந்துகொண்டான்.

“‘ஐ முனாக்காவிட முறை மக்கினன்... ஒருவர் இருந்த வர். அவருக்கும் இவ்வுக்கும் தான் சம்பந்தம் செய்யிறதெண்டு சானக கூறை கூட விரிச்சிருந்தவையள். ஆனா அவர் கொழும்பில் போய் ‘லோ’ படிச்சாப் பிறகு, இவ்வை வேண்டாமெண்டு சொல்லிப் போட்டாராம். அதாலதான் கலியாணம் கட்டின பிறகு - தன்றை புருசனும் ‘லோ’ படிச்சுப் பாஸ் பண்ண வேணும் எண்டு அக்கா படாத பாடு எல்லாம் பட்டவவாம். உண்மையைச் சொன்னா என்ன, வேணு அண்ணை சட்டத்தரணியாக இருக்கிறதே அக்காவால தானே’’ எனக்கூறி நிறுத்தினான் காந்தன்.

“‘ஆ... அப்படியோ... ’’என்ற ஒரு வியப்புக்குறியோடு காந்தனை நோக்கினான் பிரசாத்.

“‘அது...மட்டுமில்லையடா... வேணு அண்ணை ‘கோப பறைட்டிவ்வில்’ செய்த வேலையை விட்டுப்போட்டு கொழும்புக்குப் போய் படிக்க... அக்கா இந்த ‘பாங்கு’ வேலைக்கு போய்த்தான்டா தன்றை செலவையும் பாத்து வேணு அண்ணைக்கும் காசு அனுப்பிப் படிப்பிச்சவவாம். இதை வேணு அண்ணையே எத்தனை தரம் நினைச்சு நினைச்சு சொல்லியிருப்பார் தெரியுமே’’ காந்தனின் சொற்கள் செவிப்பறைக்குள் இறங்க பிரசாத்தின் விழிகள் ஆச்சரியத்தோடு மின்னின.

“வேனு அண்ணை இப்ப பேருக்கு சட்டத்தரணிதான் ஆனால் அதை வைச்சு மற்றவை மாதிரி உருளி புரளி பண்ணி காச உழைக்காமை இங்க எங்களோடை இருக்கிறதை நினைக்க... அவரோட இருக்கிற நாங்கள் பெருமைப்பட வாம் போல” என்று பிரசாத்தின் உதடுகள் அசையவும், காந்தன் இடைமறித்தான். “அண்ணை கலியாணம் கட்டி குடும்பம் எண்டு சிவிச்ச காலத்தை விரல்விட்டு எண்ண லாம் எண்டுதான் நினைக்கிறன்” என்றான் அவன். “என் அண்ணை?” “ஏனோ... கலியாணம் கட்டின சில மாதத்திலேயே கொழும்புக்கு ஸோ படிக்கப்போனார். அது முடிச்சு மட்டக்களப்புக்கு வந்து கொஞ்சநாளிலேயே அவருக்கு இங்க இருக்கேலாமல் பிரச்சினையன் வரத்தொடங்கியிட்டுது. அதோட தலைமறைவாகினார். பிறகு இந்தியன் ஆழி வந்தாப்போல குடும்பத்தோட இருப்பம் எண்டு வர, அவங்களும் அவரைப் பிடிச்சுக்கொண்டு அடைச்சுவைச்சானுகள். அவனுகள் போகேக்கை தானே அண்ணை நிலிஸ் பண்ணினிவனுகள்” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பினான்.

“அவங்கள் போய் கொஞ்ச நாளில பிறகு சண்டை தொடங்கிச்சு. அதுக்குப்பிறகு அவர் எங்களோடை தானே இருக்கிறார்” எனக் கூறி நிறுத்தினான் பிரசாத். “அபராஜிதா பிறந்த போது அண்ணை தலைமறைவு. பிரவீனா பிறந்தபோது அண்ணை இந்தியன் ஆயியினர் சிறைக்குள்ள” எப்படியிருக்கும் யோசிச்சுப்பார். ஜமுனாக்கா பாவம்தான். காலம் தான் எவ்வளவு வேகமாய் போகுது... அபராஜிதாவும் பிரவீனாவும் இப்ப நேர்சரிக்குப் போகின மாம் எனக் காந்தன் கூறினான்.

அப்போது மிகத் தொலைவில் கறுத்தப் பாலத்திற்கு சமீபமாகத்தான் இருக்கவேணும்- வெடிச் சத்தங்கள் பட்ட... பட்ட படப்படப் பார் சரமாரியாக கேட்டன. காந்தனும் பிரசாத்தும் திகைத்துப் போய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“அடேய் அங்க பாரடா... பிரசாத்... ஆரோ ஓடி
வருமாப் போல்” காந்தன் கூறினான்.

* * *

தனது துப்பாக்கியைச் சரிசெய்தபடி குறிவைக்க ஆயத் தமானதொரு நிலையில், காந்தன் தூரத்தே தெரிந்த மனித உருவத்தையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சில கணப்பொழுதுகளிலேயே ஓடி வருவது செல்லக் கண்டு அண்ணை தான் என்பதை ஊகித்துக்கொண்டவனாக “ செல்லக்கண்டு அண்ணை” என்று உடுகள் அசைய வும், கால்களில் வேகம் எடுத்தது பிரசாத்திற்கு. காந்தன் தன்னிடமிருந்த ‘வோகுகிட்டாக்கு’யை இயக்கி, “ ரேமன்... ரேமன்...” என்று அழைத்தான்.

ரேமன் ஹியர் என்ற குரல் கேட்டதும் “ கில்மன் ஹியர்” என்று கூறினிட்டு, அடுத்த ஒலி அவைக்காகக் காத்திருந்தான் காந்தன்.

தூரத்தில் ஓடிவந்து கொண்டிரப்பது செல்லக்கண்டு அண்ணை கான் என்பதை அவன் கணகள் உறுதிப்படுத் திய அக்கணத்தில், அவர் நிலை தமிழாறி நிலத்தில் உருண்டார். அதற்கிடையில் பிரசாத்தும் அவருக்கு சமீபமாக சென்றுவிட்டான்.

“என்ன அண்ணை? என்ன நடந்தது? அக்கா எங்க?” பிரசாத்தின் குரல் தளதளத்து.

“வெடி கொள்விப் போட்டுத்தா தம்பி” என்று தொடங்கிய செல்லக்கண்டு அண்ணை மேலும் தொடர்ந்தார்.

“கறுத்தப் பாலத்தடியில் நிற்கிற ஆமி சுடுரான். போடியாரப்பு வெடிப்பட்டு ஓடிப்போய் பார் பிள்ளை ஜமுனா தனிய...” என்று சோற்களை உதிர்க்கவும் அவரது விழிகள் மூடி... மயக்கமடையலானார்.

அணிந்திருந்த சேர்ட்டின் ஒரு பகுதியைக் கிழித்து முழுங்கைக்கும் தோன்பட்டைக்கும் இடையே பெருகிக் கொண்டிருந்த இரத்தத்தைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு கட்டுப் போட்டபின் அருகிலிருந்த குட்டையொன்றில் இருந்து இரு கைகளிலும் நீரை எந்தி வந்து அவரது முகத்தில் தெளித்தான்.

இதனிடையில் காந்தனும் அவ்விடத்திற்கு வந்துவிட்டான். இருவருமாக செல்லக்கண்டு அண்ணையைத் தூக் கிக்கொண்டு ஊர்ப்புறத்திற்கு வந்து சேரவும் ஊர்ச்சனங்களும் ஆதரவாளர்களுமாக பலர் கூடிவிட்டனர். அவர்களது பொறுப்பில் செல்லக்கண்டுவை ஒப்படைத்தனர். அப்போது சாடையாக கண் விழித்த செல்லக்கண்டு, பிள்ளைக்கும் வெடி கொழுவி.. தூக்கிக்கொண்டு போங்கோ எண்டுக்கத்தினது..... தூக்கிறதுக்கு குனிஞ்சபோது தான் எனக்கு வெடிபட்டது.... "என அரற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

* * *

"இண்டைக்கு முன்டு நாளாய் போச்சு.... அவளின்றை ஒரு சதைத் துண்டு எண்டாலும் எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ.. அதுக்காவது இறுதி அஞ்சலி செலுத்த வேணும்" வேணு அண்ணை கூறியபோது இரத்தம் அப்படியே உறைந்து விடுவது போல சோகம் நெஞ்சை பிழிந்தது.

"இப்ப நாங்கள் போறம் அண்ணை.... தேடிப்பார்த்துக் கொண்டு வாறும்..... நீங்கள் இருங்கோ அண்ணை" பிரசாத்தின் குரல் கம்பியது.

"வெடிபட்டிருந்தாலும் சில வேளை அவமட்டக்களப் புக்கு போயிருப்பா. இல்லாட்டிலும் ஆற்றையும் வீட்டிலை யும் தங்கி நிற்பா..... எல்லாத்தையும் யோசிச்சு கவனமா பார்த்து வாங்கோ" என்றார் விம்மலுக்கிடையே. பிறகும்

என்ன நினைத்தாரோ தெரியாது, “அவனுக்கு ஒண்டும் நடந்திராது. செங்கலடியில் மணியத்தார் வீடு. குடியிருப்பில் ஆறுமுத்தார் வீடு அங்கினையும் விசாரிச்சுப் பாருங்கோ. சிலவேளை போயிருப்பா” என்றார் ஓரு வித உறுதியுடன். “ஓமண்ணை நாங்கள் போட்டு வாறும்...”

“ரவுண்ட்சுகள் மற்றதுகள் காணுமே..... அரும் பொட்டாய் கொண்டுபோட்டு பிறகு தடுதாளிப் படா தைங்கோ!” வேணு அண்ணை மேலும் கூறினார்.

“அண்ணை நீங்கள் முகத்தை கழுவிச் சாப்பிடுங் கோ..... அவியள் போட்டுவரட்டுக்குமன்” என வீட்டுக் குள்ளிருந்த வயதான பெண்ணொருத்தி குரல் கொடுத்தாள்.

“நாங்கள் போட்டு வாறும்...” என்ற கூறியபடி காந்தனும் பிரசாத்தும் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தனர்.

தறுத்தப் பாலத்திற்கு சமீபமாகச் சென்று, அன்று சம்பவம் நடைபெற்றதாக செல்லக்கண்டு அண்ணை குறிப்பிட்ட ‘இலுக்குப்புல்லு’ நிறைந்த பகுதியெல்லாம் சல்லடை போட்டுத் தேடினர். நிலத்தை நன்கு உற்றுப் பார்த்து தடயப்பொருட்கள் ஏதும் கிடைக்காதோ என ஏங்கிக்கொண்டிருந்த வேளையில், பெண்களுக்கான கைப் பையொன்று அணாதரவாக வீசப்பட்டுக் கிடப்பது தெரிந்தது. ஒடிச் சென்று அதனை எடுத்த பிரசாத் பிரித்துப் பார்த்தான். அதற்குள் அவன் போட்டிருந்த ‘P’ என்ற எழுத்துக்கிடந்தது. தன்னையும் மறந்தவ னாக, “அக்கஸவிட கான்பாக்” என்று கத்தினான். அதனை வாங்கிப் பார்த்த காந்தன் இரத்தத்தின் நெடில் வீசுகிறது..... ஆகவே அக்காவுக்கு கடுமையான காயம் பட்டிருக்க வேணும் போல...” எனக் கூறிக் கொண்டு, அதே திசையில் மேலும் முன்னேறித் தேடி னர். கா,கா எனக் கத்தியபடி காகங்கள் சில பறப்

பதும் பின்னார் மரக்கிளையில் வந்து அமர்வதுமாக இருந்ததை அவதானித்தனர். இந்த பகுதியை முற்றிலும் சோதனை போட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்ட காந்தன்.....நில மட்டத்திற்கு சில அடி கீழே நீர் நிறைந்திருந்த கிணறு ஒன்றைக் கண்டான். விரைந்து சென்று கிணற்றை எட்டிப் பார்த்ததும் “அக்கா!” என வாய்விட்டுக் கதறினான் அவன்.

கிணற்றிலிருந்து சடலத்தை மீட்டபோது அக்கா அணிந்திருந்த சேலை முழுவதும் ரத்தக்கறை படிந்தி ருந்தாலும் மேல் சட்டையோடு சேர்த்துக் குத்தப்பட்டிருந்த ஊசி அப்படியே இருந்தது. வலது நெஞ்சுக் கூட்டுக்கு ஊடாக கீழே வயிற்றுப் புறமாக குண்டுகள் துளைத்துச் சென்றிருந்தாலும், சேலையில் இருந்த கிளிப்புகள் அனைத்தும் பவுத்திரமாக இருந்தன. காந்தனுக்கு ஒரு வித திருப்தி ஏற்பட்டது. மறுகணமே ‘என்ன விடயத் திற்கு திருப்பிபடுறது எண்டில்லாமல் .. சிநான் என்ன மனிசன் என்று தன்மீதே ஒரு கோபமும் எரிச்சலும் வந்தது அவனுக்கு.

சாக்குகள் இரண்டை எடுத்து உடனடியாகத் தயாரித்த ஒரு ‘ஸ்டெச்சரில்’ அக்காவை - இல்லை சடலத்தை-தூக்கிக்கொண்டு, தமது இருப்பிடப்பகுதியை நோக்கி நடந்தனர்.

ஊரின் எல்லைப்புறத்திற்கு வந்துவிட்ட வேணு அண்ணை, “ஜேயோ ஜமுனா கை நிலத்தில முட்டுது” என்று கத்திய குரல், காந்தனையும் பிரசாத்தையும் திடுக்குறச் செய்தது. வேணு அண்ணைக்கு மட்டுமல்ல அங்கிருந்த அனைவரும் தங்களுள் ஒருவரை இழந்துவிட்டதாகவே எண்ணினர்- அனைவரது விழிகளும் கோபத்தால் சிவந்தன. எனிலும் வேணு அண்ணையை கண்களில் சொரிந்தது கண்ணீராக அல்ல உதிரமாகவே தெரிந்தது பிரசாத்திற்கு.

முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் என்கின்ற ஒரு வகை விவரங்களை கொண்டு நிறைவேற்றுவதை முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் என்கின்றன. முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் என்கின்ற சொல்லை அவைகளை நிறைவேற்றுவதை முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் என்கின்றன. முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் என்கின்ற சொல்லை அவைகளை நிறைவேற்றுவதை முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள் என்கின்றன.

முத்திரையிடப்பட்ட உறவுகள்

PAR AVION என முத்திரையிடப்பட்ட வெள்ளை நிற என்வலப் ஒன்றைக் குபால்கார னிடமிருந்து வாங்கிய கனகப் மாவிற்கு முகம் மலர்ந்தது. “அமெச்டா முக்குக் கண்ணாடிக் கூட்டை எடுத்து வா” எனக் குசினிக்குள் இருந்த மருமகளை நோக்கிக் குரல் கொடுத்தபடி, முன் விறாந்தையில் இருந்த ஈவி சேரில் சாய்ந்து கொண்டாள். சமார் எட்டாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் ஜெர்மனியில் இருக்கும் மகள் பரணி யுடன் ஏதோ நேரடியாசப் பேசப் போகிறோம் என்ற உணர்வுடன் ‘என்வலப்’ கூட்டைத் திறந்தாள். நன்கு மடிக்கப்பட்ட காபன் பேப்பர் துண்டு முதலில் எட்டிப் பார்த்தது. அதனைப் பிரித்துப் பார்த்த போது 10 டொச் மார்க் நோட்டோன்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அத்தை ஆர் போட்ட கடிதம்” கேட்டுக்கொண்டு வந்தாள் அமெல்டா.

“பரணிதானி காச அனுப்பி இருக்கிறான். என்னத் தைச் செய்தாலும் தாய், தகப்பன் எண்ட பாசம் பெம்பி வளாப் பிள்ளையங்க்குத்தான்.”

கனகம்மாவின் கூற்றினால் அமெல்டாவின் மனம் சுருக்கென்றது. அவள் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து சூதினிக்குள் மீண்டும் புகுந்து கொண்டாள்.

‘குமணன் இப்பவும் வெளிநாட்டிலை இருந்திருந்தால் எப்படியெல்லாம் காச அனுப்பியிருப்பான். எத்தனை ஆயிரத் தைச் செலவழிச்சு இந்தச் சனியனை அனுப்பிவிட, இவன் ஏதோ இயக்கம் எண்டு திரும்பி வந்ததும் இல்லாமல் தன்றை எண்ணத்துக்கு ஒரு கலியானம்...’ மனதில் எழுந்த எண்ண அலைகளை மூடி வைத்துவிட்டு கடிதத் தைப் படிக்கலானாள் கனகம்மா.

* * *

வெங்கடேசவரன் வித்தியாசமான எண்ணங்களை சுமந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர். ஒரு இலக்கியவாதி என அழைக்கப்படலாமோ தெரியாது ஆனால் இலக்கிய வட்டங்களைச் சார்ந்த பிரமுகர்களிடையே பிரபலமானவர். யாருக்கும் பாடம் நடத்தி போதனை செய்தவரில்லை. எனினும் பலரும் ‘ஆசிரியர் ஐயா’ என்றே அவரை அழைக்கின்றனர். அறுபது வயதைக் கடந்து விட்ட போதிலும் இப்போதும் இளவட்டங்கள் பெரும்பாலும் அவரை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும். அவர் வீட்டில் முனாமிடிடிருக்கும் இளைஞர் கூட்டத்தை சமாளிப்பதில் திண்டாடிப் போவர் பெரும்பாலும் கனகம்மாதான்.

வெங்கடேசவரன் - கனகம்மா தம்பதிகள் தங்கள் வாரிக் களாகப் பெற்றுள்ளவை நான்கு ஆண் மக்களும் இரண்டு பெண் மக்களும். முத்திரைச் சந்தியிலிருந்து கச்சேரி நோக்கிச்

செல்லும் தார் நோட்டின் அருகாமையில் மூத்த விநாயகர் கோவிலுக்கு சமீபமாகவுள்ள இந்த வீடும், ஒரு சைக்கிணும், சுமார் ஒரு லட்சம் ரூபா கடனும் தவிர வேறு சொத்து எதுவும் வெங்கடேசவரனுக்கு கிடையாது.

குமண்ண படலையைத் திறந்து சைக்கிளை தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போகும் போது, வெங்கடேசவரன் சாமி படங்களின் முன்பாக நின்று நாராயணஸ்தோத்திரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதாவது மாலை நேரம் ஆறு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

உடை மாற்றி, முகம் கழுவி கை, கால் அலம்பி முன் விறாந்தைக் கதிரைக்கு வந்து விட்ட குமண்ண “அமெல்டா என்னப்பா செய்யுறீர்” என்றான் செல்லமான அதட்டல் தொழிலில்.

“இந்தாங்கோ உங்களுக்கு தேத்தண்ணி” என்றபடி தேநீர் கோப்பையுடன் வந்தாள் அமெல்டா.

“இதுக்குத் தானோ குசினிக்குள்ளை இவ்வளவு நேரம்”

“இல்லையில்லை, இரவுக்கு சாப்பாடு செய்யிறன்”

“ஏன் அம்மா இல்லையோ”

“இல்லை. பரணி மச்சாளின்றை கடிதம் வந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு பவானி மச்சாள் வீட்டை போட்டா. பொழுதுபட முன்னர் வந்திடுவன் என்கு சொன்னவா”

“என்னவாம் பரணி. என்ன எழுதியிருக்கிறா?”

“நான் கடிதம் பார்க்கேல்லை. ஆனா காசு அனுப்பி யிருக்கிறா”

“அப்பிடியெண்டா ஏதும் சாமான்களும் வாங்கி அனுப்பச் சொல்லி எழுதியிருப்பாலோ!” குமண்ண அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கவும், வெங்கடேசவரன் தனது பிரார்த்தனையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வரவும் சரியாக இருந்தது.

“அவள் என்ன எழுதியிருக்கிறாரோ தெரியாது. நானும் இன்னும் கடிதம் பார்க்கேல்லை. ஆனால் அவளைப் பற்றி தேவையில்லாமல் கதைக்கத் தேவையில்லை... விளங்குதோ?”

தனக்கும் கணவருக்கும் இடையிலான உறையாடவில் மாமன் வெங்கடேசவரன் தலையிட்டதும் அவ் இடத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டாள் அமெல்டா. குமணன் மௌனமானான்.

* * *

“பத்து டொச் மார்க்கை அனுப்பிப்போட்டு, பத்தாயிரம் ரூபாய்க்குசாமான் வாங்கி அனுப்பச் சொல்லி அவள் எழுதுவாள். இவையனும் அதுதான் முக்கியமான வேலையெண்டு திரிவினம். இதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது” தனிமையில் அமெல்டாவிடம் முன்னுழைத்தான் குமணன்.

“உங்கட தம்பி, உத்தமன் இஸ்டைக்கு வந்தவர் பரணி மச்சாள் கேட்டசாமான்களை வாங்கி அனுப்ப எண்டு ஐநாறு ரூபா குடுத்தவர் அத்தைக்கு. பவாணி மச்சாளும் இருநாறு ரூபா குடுத்தவவாம். மிச்சக் காசைத்தான் உங்களிட்டக்கேட்டவா” அமெல்டா கூறினாள்.

அந்த மெல்லிய ஒளியிலும் கூட அவனது முகமாறு றங்களை துல்லியமாகத்தெரிந்து கொண்டாள் அமெல்டா.

“அவனுக்கு என்ன. அவன் என்ன செய்யிறான் எண்டு ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. எப்பாலும் இருந்து போட்டு ஒரு ஐநாறு அல்லது ஆயிரத்தை விட்டு ஏறிஞ்சு போட்டுப் போனா அவன் நல்ல பிள்ளை. உழைக்கிறான் எண்டு பேர்போட்டிடுவினம். அவனை மாதிரிக் கள்ளத் தொழில் செய்யிறதெண்டா நான் இப்ப கோழகவரன். இவையனுக்கு லட்சமெண்ண கோடி குடுத்தாலும் பரவா

யில்லை. ஆனால் நான் அப்பிடியில்லை. ஏதோ ஸ்தியத்தோட சிவிக்கத் தெண்டிக்கிறன். அதை இவையள் விளங்கமாட்டன் எண்டா நான் என்ன செய்ய’

‘‘நீங்க சொல்லுறது சரிதானப்பா. ஆனா என்ன செய்யிறது. பரணி மச்சாளினரை குழந்தைக்கும் ஏதோ சுகமில்லையாம். அதுக்குத்தானே ஆயுள் வேத மருந்துச் சாமான்களும் மற்றக் கொஞ்ச சில்லறைச் சாமான்களும், ஒரு வெள்ளி அருணாக் கொடியும் தானே வாங்கி அனுப்பச் சொல்லியிருக்கிறா. கையில் கிடக்கிற காசு போகமிக்சம் ஒரு ஐநூறு ரூபா தான் தேவையாம். இதைக் குடுக்கிறத விட்டிட்டு நீங்கள் கத்தப் போனால் ஒண்டுமில்லாமை வந்தவளாதான் தங்களுக்குக் கஷ்டம் எண்டு என்னோடை தானே கோபிப்பினம்’’ அமெஸ்டா தனது நியாயத்தை எடுத்துக் கூறினாள்.

‘‘அப்பிடியில்லை அமெஸ்டா, பரணிக்குத் தேவையெண்டா அங்கயே ‘‘இன்டியன்சொப்பில்’’ வாங்கலாம். அப்பிடியில்லை எண்டால் அவனுக்கே காசு காணாது எண்டு எழுதலாம். இல்லாட்டி பரிசிலை இருக்கிற தம்பி பரதனிட்டை எழுதிக் கேக்கலாம். அதையெல்லாம் விட்டிட்டு என்னை ஏன் கஷ்டப்படுத்துவான். நான் இவையளை தவிக்க விடக்கூடாது எண்டுதானே வைச்சுப்பார்க்கிறன். மாதம் ஒன்றுக்கு இங்க எவ்வளவு செலவாகுது. இதுகளை எல்லாம் நான் கணக்குப் பார்த்துக் கேட்டனானே. இல்லைத் தானே. பிறகு ஏன் உம்மோடை கோவிக்க வேணும்’’ என்றான் குமணன்.

‘‘உதெல்லாம் கடைக்கப் போனா உங்களுக்குத் தான் கரைச்சல் வரும். உங்களை வெளியில் அனுப்புற துக்குப் பட்ட கடனில் இருந்து இப்ப கட்டின வட்டி வரைக்கும் கடை வளரும். வீண் பிரச்சனை வேண்டாம் உங்களுக்கு’’ அமெஸ்டா இதமாகக் கூறினாள்.

“என்னவோ நான் சொல்லுறதை சொல்லிப்போட்டன். நீர் என்னெண்டாலும் செய்யும். நான் நாளைக்கு முல்லைத்திவுக்கு போறன். வர ஒருகிழமைக்கு மேலையாகும்” எனக் கூறியபடி அமெல்டாவை அனைத்துக் கொண்டான் அவன்.

* * *

“அம்மா, அம்மா” என்ற குரல் கேட்டு வாசற் படலையைத் திறந்தாள் கனகம்மா.

“என்னம்மா. என்னைத் தெரியுதோ” என்றான் கணேசலிங்கம்.

“ஓமோம். போன்முறை வரேக்கை வந்திட்டுப் போன்றீரவ்வே”

“ஓமோம் ஞாபகம் வைச்சிருக்கிறியள் என்ன”

“எப்ப இனித் திரும்ப ஜெர்மனி போறது”

“நாளைக்கு காலை இங்கயிருந்து வெளிக்கிடுவன். எப்பிடியும் ஒரு கிழமைக்குள் ஜெர்மனிக்கு போயி வேண். நீங்களும் ஏதோ சாமான்கள் அனுப்ப இருக்கிறியள் எண்டு அதை வாங்கிக் கொண்டு போகச் சொன்னவர் குமணன். அதுதான் வந்தனான்.

“தம்பி. சொல்லிப் போட்டுத்தான் போனவன். கொஞ்சம் இருங்கோ வாறன்” என்று கூறி அறைக்குள் நுழைந்தாள் கனகம்மா.

அமெல்டா கொண்டு வந்த குளிர்பானத்தை வாங்கிப் பருகிக் கொண்டே கணேசலிங்கன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

கனகம்மா பெரிய கடதாசிப் பெட்டியை கொண்டு வந்து அவன் முன்னே வைத்தாள். கணேசலிங்கன் திகைக்கு துப் போனான். எனினும் அதை முத்திதில் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருகைகளாலும் பெட்டியைத் தூக்கி “எத்தனை கிலோ இருக்கும்” விணவினான்.

“பத்துக்கிலோவும் வராது” கணகம்மாவின் பதில். அதனைச் செவிமடுக்காது மளமளவென அட்டைப் பெட்டியை பிரித்துப் போட்டு ‘‘மிக முக்கியமான அவசரமான சாமான் களை மட்டும் எடுத்துத் தாங்கோ’’ எனக் கூறி ஒரு சுங்கப் பரிசோதனை நடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

தான் கொண்டு வந்திருந்த கைக்கு அடக்கமான பைக்குன் மட்டும் தெரிவு செய்த பொருட்களை அடக்கிக் கொண்டு மிகுதியை அங்கேயே விட்டு விட விரும்பினான். அதற்காக அவன் எடுத்துச் சொன்ன நியாயங்கள் எடுப்பதற்கில்லை. ‘‘மிளகாய்த்தூள், கோப்பித்தூள் போன்ற பொருட்கள் அங்கேயே தாராளமாக வாங்கலாம்’’ என்று கணே சலிங்கன் கூறிய போது கணகம்மாவிற்கு கிட்டத்தட்ட அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது.

நானே தெரிவு செய்து வாங்கி, நானே கஷ்டப்பட்டுப் பக்குவமாக வறுத்து இடித்தது இது. இதிலை எவ்வளவு அன்பு கலந்திருக்கும். கடையில் வாங்குறதும் அப்பிடியே. ஆனபடியா கட்டாயம் எடுத்துக் கொண்டு போங்கோ தம்பி’’ இரங்கினாள். ‘‘அத்தையின் அங்கெல்லாம் கரண்சி நோட்டுக்குள் மட்டுமே அடக்கம்’’ எனத் தெரிந்து இருந்த போதும் அமெல்டா அத்தைக்காக பரிந்து பேசினாள்.

கேவியாகப் பேசும் விடாக்கண்டனான் கணேசலிங்கன், ‘‘அப்படியெண்டால் நான் இதை எடுத்துக் கொண்டு போறன். ஆனால் என்றை சாமான்களோடை இதுகளை யெல்லாம் பிளைட்டில் கொண்டு போகேலாது. எங்கடை இடத்தில் வைச் சிட்டுப் போனா பிறகு வாற ஆக்கள் ஆரிட்டையும் குடுத்து விடுவான்கள் தானே’’ என்றான் கண்களைச் சிமிட்டியபடி.

‘‘அது வேண்டாம். நீங்கள் கொண்டு போற தெண்டா கொண்டு போங்கோ. அங்க வைச் சிட்டுப் போனா உங்கட ஆக்கள் மிச்சம் மீதி வைக்க மாட்டினம் என்றாள் அமெல்டாவும் பதிலாக.

என்ன... என்ன... எங்கட ஆக்களோ. ஏன் உங்கட ஆக்கரும் தானே இருக்கினம். நான் குமணிட்டையே குடுத்திட்டுப் போறனே' என்றான் கணேசலிங்கன் கிண்டல் கலந்த தொனியில்.

‘‘எதுக்குத் தம்பி! வீண் பிரச்சனை. உம்மால ஏலாட்டா விடும். நீர் எடுத்ததுகளை மட்டும் கொண்டு போய்க் குடும். மிச்சத்தை பிறகு நாங்கள் ஏதே வழியில் அனுப்பிறம்.’’ என்றாள் கனகம்மா.

‘‘அது கட்டாயம் செய்வன். அதுக்கு ஒண்டும் யோசிக்க வேண்டாம். நான் விசாரித்தவான் எண்டு குமணி னிட்ட சொல்லுங்கோ. அமெல்டா வேறை என்ன போய் வரட்டுமோ’’ என்று விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

* * *

கஷ்டப்பட்டுச் செய்த பொருட்களை அனுப்பமுடிய வில்லையே என்று கனகம்மா கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை பார்க்க சகிக்கவில்லை வெங்கடேஸ்வரனுக்கு. தன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு எங்கெல்லாமோ கூற்றி ஒரு வழியாகத் தொடர்பு ஒன்று ஏற்படுத்திக் கொண்டார். பரணியின் புருசனின் தங்கையின் கணவரின் சகோதரி ஜூர்மனி செல்வதற்காக கொழும்புக்கு போயிருப்பது தெரிய வந்தது. எனவே நாளை அல்லது நாளைமறுதினம் இங்கி ருந்து புறப்பட்டால் கொழும்பில் அவர்களைச் சந்தித்து இந்தப்பொருட்களை அனுப்பிவிடமுடியும். பரணியுடன் தொலைபேசி மூலம் பேசிவிடலாம். அத்துடன் கடைசி மகன் அருந்தவத்தையும் கூட அழைத்துக்கென்றால் நல்லது. கொழும்பில் தெரிந்த நண்பர்களுடன் அருந்தவத் தை தங்கவைத்துவிட்டால் அவன்து பாதுகாப்புக்கு நல்லது. இங்கேயே அருந்தவத்தை வைச்சிருந்தா வீண் பிரச்சனைகள் வந்தாலும் வரலாம். குமணைத்தேடி

வாறவை அவனில்லை எண்டிட்டு இவனைதும் செய்தாலும் கஷ்டம். ஆனபடியால் இவனையும் கூட்டிக்கொண்டு நாளைக்கு வெள்கிட்டால் தான் சரி. வெங்கடேசவரன் தனது திட்டத்தை மனைவி கனகம்மாவிடம் ஒப்புவித்தார்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கனகம்மா பரணியுடன் தொலைபேசியில் கடைக்க தானும் வரப் போவதாகக் கூறினாள். பரிசில் இருக்கும் பரதனின் கல்யாண ஏற்பாடுகள் தொடர்பாக அவனிடம் பேசவேண்டும் என வலியுறுத்திய கனகம்மா, இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற பணம் எப்படி? எனக்குத் தெரியாமல் ஏதும் காச வைத்தி ருக்கிறோ? என வினவினாள் கணவனிடம்.

அதெல்லாம் நாராயணன் பாத்துப்பான் “என்றார், வெங்கடேசவரன் சர்வசாதாரணமாக.

* * *

இருள் விலகத் தொடங்கிய அதிகாலை நேரம் வெங்கடேசவரனும் கனகம்மாவும் கொழும்பு நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டனர். பஸ் நிலையம் வரை சென்று அவர்களை வழியனுப்பிடிட்டு வீடு திரும்பிய அமெல்டாவை தேநீர்க் கோப்பையுடன் வரவேற்றான் அருந்தவம். மெலிந்த தோற்றம் - மிரண்ட விழிகள் - குழப்பம் நிறைந்த தொரு மனதிலை பிரதிபலிக்கும் முகபாவம். அனைத்தும் சேர்ந்து இருக்கும் அருந்தவத்தைப் பார்த்த போது அமெல்டாவுக்கு ஒருவகை அனுதாபம் மேலெழுந்தது. அத்தை, கனகம்மா புறப்படும் போது “பிள்ளைபிடி காரர்களின் பிரச்சனை தொடர்பாக அருந்தவத்தை எங்கயும் வெளியிலை கடைக்குக்கட விடவேண்டாம் விட்டை விட்டு வேறாங்கயும் அவனை அனுப்ப வேண்டாம் என்றெல்லாம் கூறிய ஆலோசனைகள், அவள் காதுகளில் இன்னமும் ரீங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன.

“அப்பரும் அம்மாவும் திடீரென கொழும்புக்கு வெளிக் கிட்டினேயே. இவையளிடம் இதுக்கு காச ஏது?” கதிரையில் இருந்த படியே அமெல்டாவிடம் கேட்டான் அருந்தவம்.

‘இவனது கனத்த யோசனைகளுக்கு இது தான் காரணமோ? இதற்கு என்னிடமிருந்துதான் பதிலை எதிர் பார்க்கிறானோ’ எனத் தனக்குள்ளேயே என்னிக் கொண்ட அமெல்டா ‘‘மாமா, காச கொஞ்சம் வைச்சிருந்தவர் அதோடை அத்தை என்றை காப்பையும் வாங்கி அடைவு வைச்சவா’’ எனக் கூறினாள்.

‘அப்பா, அம்மாவை வைச்சுப் பார்க்கிறதும் போதா தெண்டு அவையள் நினைச்ச பாட்டிற்கு எல்லாம் செல வழிக்க வேண்டிக் கிடக்கு, பாவம் குமணன் அண்ணை’ அருந்தவத்தின் சிந்தனை கழன்றது-

‘அண்ணி’ என வியப்புடன் அவன் திரும்பிப் பார்த்த பார்வை ‘ஏன் கொடுத்திர்கள்? என்ன காரியத்தைச் செய்து விட்டார்கள்?’ எனக் கேட்பது போவிருந்தமையால் தர்ம சங்கடத்திற்கு உள்ளானாள் அமெல்டா.

‘‘இல்லை. அருந்தவம்! பரணி மச்சாளோடையும் உங்கடை அண்ணன் பரதனோடையும் அவசரமாய் ரெவி போனில் கதைக்க வேணுமாம். மற்றது இந்தச் சாமான் களும் குடுத்து விடத்தானே வேணும். அதுதான் குடுத் தனான்’’ எனச் சமாளித்தவளாய், “‘ஏன் கொழும்புக்கு போக மாட்டன் எண்டு ஒத்தக் காலில நின்டனீர்’’ எனக் கேள்வி தொடுத்தாள்.

‘‘இவையருக்கென்ன? கொண்டுபோய் விட்டிட்டு வந் திடுவினம். பரிசிலை இருந்து காச வரும், ஜேர்மனியிலை இருந்து காச வரும் என்று நான் கனவு கண்டுகொண்டு இருக்க வேண்டியதுதான். அதுகுப் பிறகு குமணன் அண்ணைக்குத் தான் கஷ்டம். இங்க பள்ளிக்குடமுமில்லை....

இப்ப ரீதிகளும் இல்லை. வீட்டோடை இருந்திட்டா பிரச்சனை வராது என்டு நினைக்கிறன்! எதுக்கும் குமணன் அண்ணை வரட்டும்யோசிப்பம் “எனக் கூறியபடி அவன் வானொலிப் பெட்டியை திருகினான்.

* * *

கொழும்பு பஸ் குழிகளிலும், கிடங்குகளிலும் விழுந்து நிமிர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. பஸ்ஸில் இருந்த பிரயாணிகள் அணைவரிடையிலும் இனம் புரியாத ஒருவித அமைதி. ஒவ்வொரு சோதனைத் தடையையும் கடந்து செல்லும் போது ஏதோவொரு வெற்றி பெற்ற உணர்வு.

காலை உணவுக்காக பஸ்கள் தரிக்க வைக்கப்படும் முறிகண்டியில், தனது தெரிந்த நண்பர்கள் யாரும் வேறு ஏதாவது பஸ்களில், வருகிறார்களா எனக் கண்களைச் சூழல விட்டு தேடினார் வெங்கடேசவரன்.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் செல்லும் பஸ் ஒன்றிலிருந்து இறங்கி தேனீர் கடைக்குள் நுழையப் போன சுப்பிரமணியத்தைக் கண்டார் வெங்கடேசவரன். சுப்பிரமணியம் வெங்கடேசவரனிடம் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டவர் மட்டுமல்ல அயல் வாசியும் கூட.

“என்னப்பா வெங்கடேசா! துலைக்கே பயணம்?” என ஆரம்பித்தார் சுப்பிரமணியம்.

“இல்லை கொழும்பு வரையும் போட்டு வர வேணும். மகனுக்கு இரண்டொரு சாமான் அனுப்பவேணும். அதோட பரதனுக்கும் ரெலிபோன பண்ண வேணும்” வெங்கடேச வரன் சொன்னார்.

“எப்பிடி மக்கள் மருமக்கள் சுகமோ? ஊரிலை என்ன விசேஷம்? நாலும் கணகாலம் அங்கால வந்து”

“ ஓ..... பரவாயில்லை. மகஞுக்கு பெண்குழந்தை பிறந்திருக்கு. போட்டோவும் அலுப்பியிருக்கின்றன. பரத முக்கும் பெம்பிளை பாக்கறும், ஹர்க் கதையள் கண்டபடி இப்ப கதைக்கேலாது தானே ” பெருமுச்செறிந்தார்.

“ முத்தவனுக்கு குழந்தை, குட்டி ஒண்டும் இல்லையே? அவன் எங்கை ஊரில் தானே. நான் ஒருக்கால் அவனைக் காண வேணும். ”

“ அவனை நினைச்சால் தான் எனக்குப் பெரிய கவலை. எண்டைக்கு உருப்படப்போகுதோ? இதுகளை எல்லாம் விட்டுப் போட்டுத் திருந்தினால் தான் எனக்கு நிம்மதி. அதுக்காக திருப்பதியானுக்கு கூட நேர்த்தி வைச் சிருக்கிறேன் ” என்றார், சோகம் கலந்த குரவில்.

வழுமையாக இவர் சொல்லுவது தானே இது. மெல்லிய தாக புன்னகை ஒன்றை இழையோடவிட்டார் சுப்பிரமணியம் தன் முகத்தில்.

‘குமணன் தான் இவர்களின்றை பிரச்சனையள் எல்லாம் பார்க்குறான். செலவழிக்கிறான். ஆனா இவையளுக்கு அதெல்லாம் திருப்பதி இல்லை. இவையளைத் திருப்பதிப்படுத்த ஒரு குமணன் இல்லை ஓராயிரம் பேர் வந்தாலும் போதாது ” என நினைத்த படியே, தேநீர்க் கடைக்குள் வெங்கடேசவரனை அழைத்துச் சென்றார் சுப்பிரமணியம். ○

நடராசனை காலையில் சூரியன் வெள்ளுவதை திட்டமிட்டு அதை வெள்ளுவதை முறையில் வெள்ளுவதை என்று கூறுகிறேன். “ அப்பு நடராசனை வெள்ளுவதை காலையில் சூரியன் வெள்ளுவதை வெள்ளுவதை என்று கூறுகிறேன். அப்பு நடராசனை வெள்ளுவதை காலையில் சூரியன் வெள்ளுவதை என்று கூறுகிறேன். ” என்று கூறுகிறேன்.

“சற்றே தள்ளியிரும் பிள்ளாய்”

தில்லையில் ஆடும் சிதம்பர நடராசனைக் கண்டு தரிசிக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் ஒரு தடவையாவது ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி ஆனந்த நர்த்தனமிடும் தில்லை நடராசனைத் தரிசித்து விடவேண்டும்.

நானுக்கு நாள் நந்தனிடம் ஆவல் மிகுந்தது. ஆர்வம் பெருகியது. பக்தி சிரத்தை மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து ஒரு வெறியாவே பரிணமித்து விட்டது. இனியும் அடக்க முடியாது என்ற நிலையில் பக்திப் பிரவாசத்தினால் உந்தப்பட்ட வளாக நந்தன் ஆண்டையிடம் சென்றான். தில்லைக்குச் சென்று நடராச தரிசனம் பெறும் ஆவலை வெளியிட்டான்.

அவனை ஒரு விதமாகப் பார்த்த ஆண்டை, “ உனக்கும் இந்த ஆசை வரலாமோ? இது

தகுமோ? இது முறையோ?" என்று வான்த்துக்கும் பூமிக்கு மாகத் துள்ளிக்குதித்தார். இது உனக்கு மட்டுமல்ல உன் போன்றவர்களுக்கே வரக்கூடாத ஆசை என்று முழுக்கினார்.

நந்தனிடம் குடிகொண்டிருந்த பக்தி என்ன இவே சான்தா? ஆண்டை சொன்னதை அப்படியே எற்றுக் கொண்டு போய்விடுவதற்கு. வாதாடினான். ஆண்டையோடு போராடினான். நான் சிதம்பர தரிசனம் காணச் சென்றே திருவது என்று குள் கொட்டினான். ஆண்டை சற்று இறங்கி வந்தார்.

"சிதம்பரம் தானே செல்ல வேண்டும்! அனுமதி தரு கிறேன். ஆனால் அதற்கு முன்பாக என் விளை நிலம் அனைத்தும் சாகுபடி செய்து நெல் அனைத்தையும் மூடை களாக்கி என் வீட்டில கொண்டு வந்து அடுக்க வேண்டும். அதற்குப் பின்பாக நீ சிதம்பரம் செல்லவாம்.

ஆண்டையின் கூற்று நந்தனுக்கு ஒருவித திருப்தி தந்தது.

· நாளை சிதம்பரம் போவேன் நானே' என்று ஆனந்தக் குத்தாடியபடி வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

* * *

குரியன் உச்சிப் பொழுதை எட்டிக்கொண்டிருக்கும் சமயம். பச்சைப் பசேலென செழித்து வளர்ந்திருந்த நெற் பயிர்களுக்கு களைக்கொல்லி மருந்து தெளித்துக்கொண்டிருந்தான் கோபாலன். இந்தப் பயிர் அறுவடை முடியும் போது தனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வருவாய் பற்றி எண்ணி, அவன் மனம் கும்மாளமிட்டது. இப்பொழுது குடலைப் பருவத்தை எட்டி நிற்கும் இந்த நெற்பயிர்கள் இன்னும் சில நாட்களில் கதிர் தள்ளும். அதன் பிறகு பூத்துக் காய்த்து நெல்மணியாகும். இப்முறை மழை நன்கு

துள்ளதால் குளத்தில் நீர் முட்டி நிற்கிறது. ஆதலால் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் வந்து பயிர் சாவியடித்துப் போகும் வாய்ப்பு இல்லை என்றவாறான கற்பணைகளில் மனது மிதக்க, மருந்து தெளிக்கும் ‘பம்பி’யின் கைப்பிடியை மேலும் கீழும் அசைத்து மருந்து தெளித்துக் கொண் டிருந்த கோபாலன், யதேச்சையாக வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். ‘ஹெலிகொப்டர்’ ஒன்று செட் டைகள் ‘படபட’க்க மிக உயரத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தது. மனம் ஒரு கணம் திக்கென்றது. அப்படியே வைத்த கண் வாங்காமல் விறைத்தபடி நின்றான். சடசடத்துத் திரும்பிய அந்தக் ‘ஹெலிகொப்டர்’ தொடர்ச்சியாகச் சில நிமிடப் பொழுதுகள் வேட்டுகளைத் தீர்க்கும் சப்தம் கோபாலனுக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. மீண்டும் ஒரு வட்டம் அடித்து விட்டு அது செல்லும் திக்கையே, வெறித்தபடி பார்த்தான். ‘‘நாசமறுவான், சுட்டுப் போட்டுப் போறான்’’ ‘‘ஆராருக்கு என்னென்ன பாடோ’’ உதடுகள் முனுமுனுக்க தன் வேலையில் மீண்டும் கவனமானான்.

சுமார் அரை மணி நேரம் கழிந்திருக்கக்கூடும் ‘பம்’ வெறுமையாகிவிட்டது. அடுத்த தடவை மருந்து கரைக்க வெள்ளு வாய்க்கால் கரையை நோக்கி நடந்தபோது, தூரத்தில் வயல் வரம்புகளுக்கூடாக ஒரு மனித உருவம் ஓட்டமும் நடையுமாக வருவதை அவதானித்தான். நிதா வித்துப்பார்த்தான். ஆளை மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. அவன் தன் வேலையை முடித்துவிடவேண்டும் என்ற ஆவலில் அதில் முழ்கினான்.

வாய்க்காலில் ஒடு வரும் நீரை அள்ளிப் ‘பம்பி’யினுள் ஊற்றி களைகொவலி மருந்தையும் கலந்து விட்டான்.

தோளில் கொழுவும் வாரை இருகைகளிலுள்ளும் கோர்த்தபடி, முதுகை வளைத்து பம்பை முதுகில் சாய்த்து

ஓரிரு தடவை கைப்பிடியையும் அசைத்துப் பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் வயலினுள் இறங்கினான். கைப்பிடியை மேலும் கீழும் அசைத்து மருந்து தெளிப்பது மும்முரமாகிக் கொண்டிருந்த வேலையில், “அண்ணே, அண்ணே அவசர அலுவல்” குரல் கேட்டதும் திரும்பினான். ஆறுமுகம் அரக்கப்பரக்க விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தான்.

கோபாலன் வரம்புக்குத் தாவி ஏறினான். “என்னாடாப்பா என்ன பிரச்சனை?”

“அண்ணே இப்ப கெவி சுட்டிலை உன்றை முத்தவனுக்கு காவில் பெரிய காயம்... அக்கராயன் குளம் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகினம்” ஆறுமுகம் பெரிய குரலெடுத்துக் கூறினான்.

பம்ப் போன்றிசை கோபாலனுக்குத் தெரியவில்லை. ஓட்டமாய் ஒடிச் சென்றான். வயலுக்கப்பால் வேவி ஓரமாக பாலை மர நிழல் ஒன்றில் சாத்தப்பட்டிருந்த கைக்கிளில் தாவி ஏறினான். ஸ்கந்தபுரத்திலிருந்து அக்கராயன் குளம்வரை செல்லும் தார்ச்சாலைக்கு மின்னல் வேகத்தில் வந்து சேர்ந்தான். அக்கராயன் குளம் ஆஸ்பத்திரிக்கு சில நிமிடங்களிலேயே அவன் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். ஆனாலும் அதற்கும் முன்பாகவே காயப்பட்டவர்களை ஏற்றீவந்த ‘‘பிக்கப்’’ வாகனம் கிளிநொச்சி சென்று விட்டதாகத் தகவல் சொன்னார்கள். அதிலும் வீட்டில் நின்று விளையாடிக்கொண்டிருந்த 14 வயதுச் சிறுவன் ஒருவனுக்கு பலத்த காயம் அவனை யாழ்ப்பாணமதான் கொண்டு போகவேண்டும்போல அங்கிருந்த தாதி ஒருத்தி கூறினாள். கோபாலனுக்கு தலை கிருகிறுத்தது.

“அந்தப் பிள்ளையின்டை பேர் என்ன என்று தெரிய மோ?” உதடுகள் உலர, வார்த்தைகள் வறண்டுபோய் வந்தன.

அதனிடையில் “ஜோ அண்ணை உன்றை பெடிய னுக்குத்தான் பெரிய காயம். அவனையல்லோ கிளிநோச் சிக்கு கொண்டுபோட்டினம்.” என்று கதறிக்கொண்டு வைத்தியசாலை வராந்தாவில் ஒடிவந்தாள் தங்கம்மா. அவளும் ஸ்கந்தபூரம் வாசி. அவளுக்கும் கையில் பெரிய பந்தம்போல கட்டுப்போட்டு இருந்தது. மெதுவாய் இரத் தம் கசிந்து கொண்டிருந்ததை அவதானிக்கழுதிந்தது

* * *

அதிகாலை வேளை ஆண்டையின் வீட்டு வாசலில் நெல் முடைகள் குவிந்து கிடந்தன. திடுக்கிட்டு எழுந்த ஆண்டை என்ன விடயம் என்று விசாரித்தார். அவரது வயலில் அறுவடை முடிந்துவிட்டதாகவும், அங்கிருந்துதான் நெல் முடைகள் கொண்டுவந்து குவிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் வேலையாட்கள் சொன்னார்கள்.

அது எப்படி சாத்தியமாயிற்று? நேற்று வரையில் பச்சையாகக் கிடந்த நெற்பயிர்கள் ஓரிரவில் விளைந்தது எப்படி? அறுவடை முடிந்து கூடு அடித்து நெல் முடைகளாக்கி விடிவதற்கிடையில் இங்கு கொண்டு வந்துசேர்க்க எப்படி முடிந்தது? ஆண்டைக்கு தலை சுற்றியது, மீண்டும் மீண்டும், இந்தக் கேள்விகளே அவர் மனத்திரையில் எழும்பி அலைக்கழித்தது.

“உடனே நந்தனைக் கூட்டி வா.” ஆணை பிறப்பித் தார் ஆண்டை. சுற்று நேரத்திற்கேல்லாம் நந்தன் ஆண்டை வீட்டு வாசலில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டான். செய்தி அறிந்து வாசல்வரை வந்த ஆண்டைக்கு நந்தனின் முகத்தை ஏற்றுத்துப்பார்க்க இயலவில்லை. அவனது கண்களை கூசச் செய்தது.

“என்ன நந்தன் இதெல்லாம்?”

“என்ன ஆண்டே? எதனைக் கேட்கிறீர்கள்?”

“நேற்றுவரை பச்சையாகக் கிடந்த வயல் திடீரென அறுவடையானதும் திடீரென நெல் முடைகளாய் வந்து குவிந்து கிடப்பதும் இது என்ன செயல்?” ஆண்டை கோபத்தைக் கொப்பளித்தார்.

“யான் ஏதும் அறியேன்? என்செயல் ஏதும் இல்லை?” தோளில் போட்டிருந்த துண்டும் கக்கத்திற்கு மாறிவிட நந்தன் பணிந்தான்.

ஆண்டைக்கு ஆண்டவனின் திருவிளையாடல் புரிந்தது.

“நந்தா. நீ இப்போதே சிதம்பரத்திற்குப் புறப்படு” எனப் பதில் அளித்தார்.

நந்தன் பக்திப் பிரவாகத்தால் ஆனந்தக்கூத்தாடினான்.

“சிதம்பரம் செல்வேன் நான். இடமெல்லாம் போற ரும் சிதம்பர தரிசனம் காண்பேன் நான்” எனப் பாடினான்; சூம்மாளமிட்டான்.

ஆனாலும் என்ன? சிதம்பரம் வரை வந்து சேர்ந்தால் மட்டும் சிதம்பர தரிசனம் கண்டுவிடமுடியுமா? நந்தன் சிதம்பர வாயிலில் நின்றான். முன்னே போகத்தயங்கியபடி ஒற்றைக் காலைத்தாக்கியாடும் நடராச முகூர்த்தம் கண்டு விடுவதைத் தடுக்கும் வகையில் நந்திதேவர் குந்தியிருந்தார்.

ஆண்டவன் வரம் கிடைத்தாலும் பூசாரி கிருபை கிடைக்கவில்லையே என, நந்தன் கவலைப்பட்டுக் கொண்டான்.

* * *

சாறமும், சேட்டுமாக வேர்த்து விறுவிறுக்க கோபாலன் ஆரியகுளம் சந்தியையும் கடந்து ஸ்ரான்லி ரோட்டில் வேகமாக சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தான்.

இதோ யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டேன். இன்னும் சில கணப்பொழுதுகளில் என் மகனைக் காண்பேனென்ற ஆசையினால் உந்துதல் பெற்று, புது உற்சாகம் கோபால ஞகுப் பிறந்தது. ‘எங்கை காயமோ? எப்படிப்பட்ட காயமாக இருக்குமோ? ஏதும் எலும்புகளில் முறிவு பட்டிருக்குமோ? இல்லாவிட்டால் கிளி நொச்சியிலிருந்து அவசரமாக யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பியிருப்பினமோ? பெரிய காயம்தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். பாவம், எப்படித்தாங்கிக் கொள்வானோ. அவனுக்கு இப்ப என்ன தேவைப்படும்? என்னவாங்கிக் கொண்டு போகலாம்? எதுக்கும் முதலில் அவனைப்போய்ப் பார்த்து எப்படி இருக்கி றான் என்பதை கண்டறிந்தபின்பு, தேவையானதை வாங்கலாம்’ என்று பலவாறான எண்ணங்களில் மூழ்கிப்போய் இருந்தவன், தான் போகும்பாதை சரியானதா? என ஒரு கணம் சஞ்சவிப்பட்டான். கட்டிடக்காடுகளால் நிறைந்து கிடக்கும் யாழ்ப்பாண நகரத்திலே அவன் இப்போதுதான் முதன் முதலாக வருகின்றான் என்பதும் அவனது சஞ்சலதி திற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கக்கூடும்?

‘அன்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு எந்தப்பக்கம் போகவேண்டும்?’ என்றான் அருகில் வந்துகொண்டிருந்த இன்னும் ஒருவரிடம். இவனைத் திரும்பி ஒருவிதமாய் பார்த்த பாரவையில் கோபாலன் சூசிப் போனான்:

‘இதாலை திரும்பிப் போங்கோ’ என அவர் பதில் அளிக்கவும், கோபாலன் இடப்பக்கம் சைக்கிலை வெட்டித் திருப்பினான்.

விக்டோரியா ரோட் சந்திக்குச் சமீபமாக வந்தபோது மீண்டும் சந்தேகம். அருகில் நின்றவரிடம் விசாரித்தான்.

‘ஆஸ்பத்திரிக்கு எந்தப் பக்கம் போகவேண்டும்?’
‘இதுதான் ஆஸ்பத்திரி’ உயரமதில் கட்டி உள்ளே நிற்கும் கட்டிடங்களை சுட்டிக்காட்டினார் அவர்.

“உள்ளே போகும் வாசல் எங்கே? அவன் அடுத்த கேள்விக்கு தாவினான்.

அதோ என்று கையை நீட்டிக் காட்டி விட்டு அவர் அப்பால் நகர்ந்து விட்டார்.

கோபாலன் சைக்கிளை மடக்கித் திருப்பி விக்டோரியா வீதியின் பக்கமிருக்கும் ஆஸ்பத்திரி வாசலை அண்மித்தான்.

சைக்கிளை உள்ளே விட “எத்தனித்தபோதுதான், எங்கிருந்தோதேவதுதரிசன் போல வெள்ளாடை உடுத்த இருவார் ஒடி வந்து ‘அண்ணே, அண்ணே எங்கே போதின்றீர்கள்?’”

“தம்பி என்றை பிள்ளை கெவி சுடேக்கை வெடி பட்டு இங்கே கொண்டு வந்தவை பார்க்க” இளைப்பு மேலிட வார்த்தைகள் துண்டு துண்டாய் வெளிப்பட்டன அவனிடமிருந்து.

“இதாலை போகேலாது அப்படியே போய் முன்பக்கத் திலை ஓ. பி. டி. வாசலால் வாருங்கோ’

கிட்டத்தட்ட அழுகையே வந்துவிடும் நிலையில், “அது எங்கே தம்பி இருக்கு” கோபாலன் விம்மமலுகி கிடையே கேட்டான்.

“இப்படியே போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தால் முன் பக்கத்தாலை வரலாம். போங்கோ.” இதனிடையில் ஒரு வேட்டிக்காரர் கோபாலனை விலத்திக் கொண்டு உள்ளே போனார்.

“தம்பி அவர் போறார் தானே! நானும்.....” மெல்ல இழுத்தான்.

“அவர் இங்கை வேலை செய்கின்றவர். நீரும் அப்படியே? உங்களோடை நின்று கதைக்க நேரம் இல்லை வெளியிலை போம்.”

“தம்பி நான் கிளிநொச்சியில் இருந்து வாறன். விளக்கம் தெரியவில்லை கோபிக்காதையும்.”

“அதெல்லாத்தையும் முன்னுக்குப் போய் கேளும்” என உரத்துச் சத்தும் இட்ட வெள்ளைக் காற்சட்டைக்குத் துணையாக இன்னும் ஒரு காக்கிக் காற்சட்டையும் சேர்ந்து கொள்ள, கோபாலன் கதவுக்கு வெளியேதள்ளப்பட்டான். இரும்புக்கதவு இழுத்துச் சாத்தப்பட்டது.

செய்வதறியாமல் திகைத்து வெளியே நின்ற கோபாலன், ஏதோ ஒரு வழியில் ஓ.பி.டி. வாசலைக் கண்டு பிடித்து முன் பக்கத்திற்கு வந்து சேருமட்டும், பொழுது காத்து நிற்கவில்லை. மெல்ல இருள் படரத் தொடங்கிவிட்ட வேளையில் “இப்ப நேரம் போட்டுது. இவி நாளை காலையில் தான் உள்ளுக்கை விடுவினம்” என்பதே கோபாலனுக்கு பதிலாக கிடைத்தது.

* * *

நந்தனின் குழுறல் அதிகமாகியது. ஆண்டையிடம் அனுமதி பெற்றதுமுதல் சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தது வரை பட்ட கஸ்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் நினைவுக்கு வர, தில்லை நடராசனின் ஆனந்த தாண்டவத்தை முழுமையாகத் தரி சிக்க முடியாமல் ‘சீ..... இந்த நந்தி ஏன் குறுக்கே நிற்கிறது?

இந்த நந்தி மட்டும் இல்லாது இருந்தால் ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி ஆடும் தில்லை நடராசனை இருகண்களா ஆம் ஆரத்தமுவலாமே! மனத்திரையில் எண்ணங்கள்

மேலோங்கியது. எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் “சற்றே தள்ளி பிரும் பிள்ளாய்” என ஓவித்தது. அக்குரவின் சத்தம் அந்த மண்டபம் முழுதும் எதிரொலித்தது. நந்தி தேவர் விலகிக்கொள்ள நந்தனின் கணகள் ஆனந்தத்தாண்டவத் தின் ஒன்றிப்போய் இருந்தது. மெய் மறந்த நிலையில் நந்தன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

கோபாலனும் கிட்டத்தட்ட அதே நிலையில் தான் ஆணால் “சற்றே தள்ளிப்பிரும் பிள்ளாய்” என்ற குரல் மட்டும் எங்கிருந்தும் கேட்கவில்லை! ○

நன்றி: சமுநாதம்

போதனை காலம் வருவதை நினைவு செய்து
கொண்டிருந்தது. மத்தியானப் பொழுதின்
வெயில் வெக்கை உடல் முழுவதையும் வியர்வை
யால் நன்றாகி இந்த கிடங்குகளில் விழுந்து எழும்
பினால் கீழே விழுந்து விடுமே என்ற உரைவு,
நந்தனை மிதமான வேகத்திலேயே சைக்கிளை
ஒட்டவைத்தது. அத்துடன் வெள்ளை நிறச் சீருடை
களில் கூட்டம் கூட்டமாகச் சைக்கிளைச் செலுத்
தும் மாணவ மணிகள் நந்தனின் சைக்கிளுக்கு
மட்டுமா வழிவிட்டுக் கொடுத்துவிடப் போகிறார்கள்? எனவே தார் ரோட்டை ‘தொட்டும்
தொடாமலுமாக’ கரையோரமாகச் சென்று

போதனை

அண்டும் குழியுமாகச் கிடக்கும் யாழ்ப்
பாணத் தெருவில் கூட்டமாய்ச் செல்லும் சைக்
கிள்களுக்கு விலத்து நந்தனின் சைக்கிளுங் போய்க்
கொண்டிருந்தது. மத்தியானப் பொழுதின்
வெயில் வெக்கை உடல் முழுவதையும் வியர்வை
யால் நன்றாகி இந்த கிடங்குகளில் விழுந்து எழும்
பினால் கீழே விழுந்து விடுமே என்ற உரைவு,
நந்தனை மிதமான வேகத்திலேயே சைக்கிளை
ஒட்டவைத்தது. அத்துடன் வெள்ளை நிறச் சீருடை
களில் கூட்டம் கூட்டமாகச் சைக்கிளைச் செலுத்
தும் மாணவ மணிகள் நந்தனின் சைக்கிளுக்கு
மட்டுமா வழிவிட்டுக் கொடுத்துவிடப் போகிறார்கள்? எனவே தார் ரோட்டை ‘தொட்டும்
தொடாமலுமாக’ கரையோரமாகச் சென்று

கொண்டிருந்த நந்தனின் வாய், “அடச் சனியனே” என உரத்து குரல் எழுப்பவும், கைகள் தடுப்புகளை அழுத் திச் சைக்கிளை நிறுத்தவும் சரியாக இருந்தது.

ஆனால் அதனிடையில் ‘டொப்’ என்று விழுந்த ஏதோ ஒன்று நந்தனின் தலையில் நிற்க முடியாமல் வழுகி, கண்ணாடியைக் கூட மறைக்கும் அளவுக்குப் பரந்து விட்டது. அடுத்தடுத்து விழுந்த ‘டொப்’ களால் சேட்டும் கறை படிந்துபோயிற்று. இனி என்ன செய்கி றது? இறங்கித்தானே ஆகவேண்டும். எனத் தீர்மானித் தவணாய் சைக்கிளை விட்டு இறங்கினான், அதற்கு முன் பாக தலை நிமிர்த்திப் பார்த்தபோது, தெருவோரத் திலிருந்த பலாமரம் ஒன்றின் கிளைகளில் சில காக்கைகள் அங்கும் இங்கும் தாவிக்கொண்டிருந்தன. “சி... சவியன்கள் எச்சம் போட்டிட்டுதுகள்” என நந்தனின் உதடுகள் திட்டித் தீர்த்துக்கொண்டிருக்க, கண்கள் ஏதாவது பேப்பர் துண்டாவது கிடைக்குமா எனத் தேடிக்கொண்டு இருந்தன. இந்த இடத்தில் அல்லது இதற்குக் கிட்டவாக தெரிந்த ஆட்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா எனச் சிந்தனை செலுத்திப் பார்த்த நந்தன் ஏமாற்றமேயடைந்தான். “குப்பை கூழங்கள் எண்டு எத்தனை பேப்பரை விட்டெறியுறம்....? இப்ப இந்த அந்தரத்துக்கு துடைச்சுப் போட்டுப் போவமெண்டா! சாய் ஒரு துண்டுப் பேப்பர் தானும் கிடைக்க மாட்டன் எண்ணுதே’’ என மனம் வெதும்பிக்கொண்டிருந்தது நந்தனுக்கு.

* * *

“நீ இப்ப அவனைக் கூப்பிடப் போறியா..... இல்லையோ..... எனக்கு இரண்டில் ஒன்று இண்டைக்கு தெரிஞ்சதான் ஆகவேண்டும்’’ உச்சஸ்தாயியில் ஒரு பெண்

வனின் குரல் ஈறுக்குவது தெருவோரத்தில் பேப்பர் துண்டு தடவிக்கொண்டிருந்த நந்தனின் காதுகளில் தெளி வாக்க் கேட்டது-

“அம்மா.....நான் என்ன அவனுக்கு இல்வளவு நாளும் அறிவிக்காமல் இருக்கிறேன் என்டே நினைக்கிற யள்” என்று அப்பாவித்தனமாய் கெஞ்சம் ஒரு குரல் அதனைத் தொடர்ந்தது.

“நான் ஆபத்தான வருக்தமாய் படுத்திருக்கிறன் என்டு தெரிஞ்சால் அவன் வராமல் விடமாட்டான். நான் பெத்த பிள்ளையப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதே” என்றது மீண்டும் அப்பெண்ணின் குரல். நந்தனுக்கு ஒரு யோசனை... “டக்” கெனப் போய் சைக்கிள் மணியை ஒலித்தான். இளவயதுப் பெண்ணெனாருத்தி வீட்டுக்கதவின் அரைப்பகுதியைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தாள். நந்தன் மீண்டும் மணியை ஒலித்தான்.

“என்ன வேணும்..... ஆரைத் தேடுறியள்?”

“ஒரு அலுவல்” நந்தன் இழுத்தான்.

“அண்ணை ஒரு அலுவல்” நந்தன் மீண்டும் இழுத்தான்.

“வாறன்.....வாறன்.....” என்றபடி அவர்படலையை நோக்கி காலடி எடுத்து வைக்கத் தொடங்கினார்.

இவரிட்டை.....என்னத்தைச் சொல்லி..... என்னத்தைக் கேட்கிறது என்ற சங்கடம் நந்தனின் மனதுள் நெளிந்தது.

“எங்க போட்டான் இவன் இப்படித்தான் கேட்ட கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழியில்ல....ஹர் உலாத்தவே போறான்” என்று வீட்டுக்குள்ளிருந்து கூறியதும், “மாமி

.....கொஞ்சம் பொறுங்கோ..... ஆரோ வந்திருக்கினம்' ' என்று பதிலளிப்பதும் படலைவரை தெளிவாகக் கேட்டது.

* * *

"அண்ணைஇதில் வரேக்கை காகம் அசிங்கப் படுத்திப் போட்டுது அதுதான்' என்று நந்தன் கூறத் தொடங்கி முடிப்பதற்கிடையில், காக்கையின் எச்சம் படிந்த முக்குக் கண்ணாடியை ஒரு கையில் ஏந்தியபடி மொட்டந்தலையிலிருந்து வடியும் காக்கை எச்சம், சேட்டின் சில பகுதிகளில் படிந்திருப்பதையும் கண்ட அவர், "பரவாயில்லை உள்ள வாங்கோ..... கிணத்தில் தண்ணி எடுத்து கழுவிவிட்டுப் போகலாம்" என அழைத்தார்.

ஓ.....இது நல்ல ஜடியாதான். என நினைத்தவனாக சைக்கிளை எடுத்து கேற்றுக்கு உள் பக்கமாக நிறுத்தி வான்.

"காகங்கள் எச்சம் போட்டுட்டிது அண்ணை" நந்தன் அசட்டுச் சிரிப்புடன் கூறியபடி திரும்பி பலா மரத்தைப் பார்த்தான்.

தத்தமது அலகுகளுக்கு இடையில் சிறுசிறு குச்சிகளையும், தும்புகளையும் சுமந்தபடி காகங்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன.

சிறிது நேரம் நந்தன் அதை உற்றுப்பார்த்தான்:

"அதுகள் கூடு கட்டுது அண்ணை....." எனக் கூறியபடி..... கிணத்தடியில் வாளியும் தண்ணியும் இருக்கு என்று அவர் சுட்டிக்காட்டினார். நந்தன் அந்தத் திசையை நோக்கி நடந்தான். அவர் நந்தனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

* * *

“கொவ்... கொவ்....” என்று பலத்த இருமதும் அதைக் தொடர்ந்து சில பொருட்கள் வீசி எறியப்பட்டு தூரப்போய் விழுவதுமாக சத்தங்கள் கேட்டன.

“என்னது..... என்ன மாமி இது ... ஏன் இப்படி என்னைப் போட்டு வருத்துறியள். உங்களுக்கு முத்த மகன்தான் வேணுமெண்டா அவரோட போய் இருங் கோவன். நாங்களே வேண்டாமெண்டு சொன்ன நாங்கள் என்ற குரல் கேட்டதுதான் தாமதம்-

“என்னைப் பார்க்கிறதுக்கு என்டு அவன் சனையாய் அனுப்புற காகு குறைஞ்சு போம் எண்டுதானே ... என்னை உவன் அனுப்பாமல் வைச்சிருக்கிறான்..... எனக்கு உது விளங்காதோ” என்ற ஒரு அதட்டல் தொடர்ந்தது.

“எனக்கு என்னட குடும்பத்தைப் பார்க்கத் தெரியும். உன்னை வைச்சு பராமரிக்க நான் படுகிற பாட்டுக்குள்... உந்த நளினக் கதையால் தானே எனக்கு எரிச்சல் வாறது” என அவன் உட்புறமாகத் திரும்பி மெல்லிய குரலில் கூறி னாலும் அதுவும் நந்தனுக்கு கேட்டுவிட, கழுவுவதை ஒரு கணம் நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து அவரையே உற்றுப் பார்த்தான்.

அப்போது அவர் பஸா மரத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

* * *

கா ... கா ...கா என்று காகங்கள் கத்தி இரைவ தும..... எங்கெங்கோ இருந்து சிறு தடிகள், குச்சிகள், தும் புகள் என்பவற்றைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதும் .. பின் னர் பறந்து போவதுமாக அவை, கூடு கட்டும் பணியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி

அவனுக்குள் ஏதோ நினைவலைகளைச் சிளரியிருக்க வேணும். அவன் மெய்மறந்த மாதிரி அதிலேயே வயித்துப் போயிருந்தான்.

காகங்கள் எத்தனை சிரமப்பட்டு இந்தக் கூடுகளைக் கட்டுகின்றன. ஆனால் இந்தக் கூடுகளில் தானே குயில்களும் வந்து நெசாக திருட்டுத்தனமாக முட்டையிட்டுவிடுகின்றன. எது தனது குஞ்சு என்று இனங்கான முடியாமல் போய்த்து வளர்க்கும் காகங்கள், குரவெடுக்கும் போது தானே “கூக்....கூக்....” என்று கத்தும் குயில் குஞ்சுகளை இனங்கண்டு துரத்துகின்றன. பிறக்கும்போதே இத்தகைய அவலத்தோடு பிறப்பதனால் தானோ குயில்களின் குரவின் இனிமை எல்லோரையும் கவர்கிறது.

இந்தச் சிந்தனைகளினாடே தனது குடும்பத்தையும் ஏனோ ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

இத்தனை சிரமங்களுக்கும் மத்தியில் வயதான காலத்தில் தனிய இருந்து தவிக்க விடக்கூடாது என்ற மனநிலையில் எனது அம்மாவை இங்கிருந்து நான் பராமரித்து வருகின்றேன் அம்மாவைப் பராமரிக்கும் கடமையில் ஒரு பகுதி யாவது தமக்கு இருப்பதாக நினைக்கும் சகோதரங்கள் ஏதோ அவ்வப்போது சில தொகைகள் அனுப்புவது உண்டுதான். ஆனால் இன்றைய இக்கட்டான் குழல்களுக்கு மத்தியில் நாளாந்தம் நான் படும் சிரமத்தைப் புயிந்து கொள்ளாமல், ஒரு சில தொகையை மட்டும் விட்டெறி யும் அவர்கள் மீதுதான் அம்மாவுக்குப் பாசம் அதிகம்,

ஓமோம் குயிலின் குரவினிமையை ரசிக்கும் எவரும் காகத்தின் கூடுகளில்தான் அவை பிறக்கின்றன என்பதை நினைக்க வேண்டியதில்லைத் தானே என எண்ணியபோது, அவனது சிந்தனையை அறுப்பது போல நந்தனின் குரல் ஒலித்தது.

* * *

வீர

“மெத்தப் பெரிய நன்றி அண்ணை” என்றான் நந்தன்.

“இதில் என்ன இருக்கு.....நீங்க பெரிசா நன்றி சொல்ல” என அவன் கூறவும்,

“உவன் அங்க ஆரோட பறயிறான்” எனத் தொடங்கி உச்சஸ்தாயியில் “எனக்கெதிராய்த்தான்..... ஏதோ குழ்ச்சி செய்யிறான்... எனக்குத் தெரியும்... ஐயோ என்ற கடவுளே என்னைக் காப்பாத்து...என்ற பிள்ளையிட்டை என்னை கொண்டுபோய் சேர்..... என்னை நிம்மதியா இருக்க விடு:... என்டை கடவுளே.....” என்று கத்திய குரல் கதவுகளி னாடாக காதுகளையடைத்தது.

“அப்ப நீங்கள் வரப் போறியளோ” என அவர் கேட்கவும், மீண்டும் நன்றி சொல்லியிபடி நந்தன் சைக்கிளை எடுத்து மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

குதிரையில் கிடைக்கும் கடல் காலை தீவிரம்
 குதிரை வாய்ச் சுதாவாய்ச் சுதா குதிரை
 குதிரை குதிரை வாய்ச் சுதாவாய்ச் சுதா குதிரை

தொலைந்து போன நாட்கள்

இம்மட்டுக் காலத்தில..... ஒருசன் னாம்புக் கட்டிக்குத் தன்னும் ஆரிட்டாயும் பல இலக்கு காட்டி அறியாத எனக்கு இப்படி ஒரு சிவியம் வந்து வாய்க்க வேணுமோ

நான் இப்பிடிக்கிடந்து கஷ்டப்பட இந்தப் பிறப்பில் என்ன பாவும் தான் செய்தேனா தெரியேல்லையே

சீசீ..... சிவ சத்தியமா இப்பிடிக் கிடந்து கஷ்டப்பட வேண்டி வருமென்டா அங்கினையே கிடந்து செத்து துலைஞ்சிருக்கலாம்.

நாரந்தனை, கரம்பன் பக்கத்தில் இராசையா உபாத்தியார் எண்டு என்ற பேர் கேட்டாலே என்ன மாதிரி எல்லாரும் மரியாதை செய்யுங் கள்

பெங்சன் எடுத்து பத்து வருஷமாய் போனாலும் ஊருக்கை என்றை மரியாதைக்கு என்ன குறை

ஆரிட்டாயும் கடமைப்படாம..... நானுண்டு என்ற பாடுண்டு என்டு இத்தனை வருஷமாய் சீவிச்ச எனக்கு இப்படி ஒரு சீவியமோ

ஜீயோ..... நானென்ன பாவம் செய்தன்..... ஆருக்கும் நான் மனதாஸ்கூடத் துரோகம் செய்த மாதிரி நினை வில்லையே

நினைக்க..... நினைக்க என்ன மாதிரி நெஞ்செல்லாம் எரியது..... மனம் பதறுது

ஊர் விட்டு ஊர் வந்திட்டம் எண்டால் அதுக்காக மானம் மரியதை எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வந்தனாங்களே

அகதிகளாய் ஓடி வந்தனான் எண்டாப்போல, ஒண்டுக் கும் வழியில்லாமல் போய் வந்தவன் எண்டெல்லே! இவை நினைக்கினம்.

எட ஒரு நாலு விறகு தடி கொத்துவம்.. எண்டு கோடாலியை ஒருங்கால் கேட்டால் அவர் என்ன மாதிரி அருக்காணியம் விடுறார்

இந்த நாலு தடியையும் கொத்தினால் என்ன கோடாலி தேய்ந்சு போயிடுமோ

சரி... தரப் புறியம் இல்லாட்டிப் போனால் இல்லையென்டு சொல்லுறது. அவ்வது உமக்கு தர ஏலாது எண்டு சொல்லுறது. அதைவிட்டிரப்போட்டு பிடி முறிஞ்சி போச்சு எண்டு எனக்குச் சொல்லி அரை மணித்தியாலம் ஆகேல்லை..... அவரின்றை மோன் விறகு கொத்துறான்

பங்க பார்... பார்... பார் என்று அவர் கொத்திற சுத்தம் இஞ்சை என்றை காதுக்கை என்ன மாதிரிக் கேக்குது.

ஒண்டில்ல இரண்டு கோடாவி அதுவும் தவளை மார்க்
கோடாவி நானும் வைச்சிருந்தவன் தான். ஆனால் உயிரைக்
காப்பாத்தினால் போதும் எண்டு ஒடி வரேக்கை கோடா
விணை ஆரும் எடுத்தர யோசிப்பினமோ? அல்லது கொண்ட
டரத் தான் ஏலுமோ?

இப்ப அதுதான் பிரச்சனையாய் போச்ச
கோடாவி இருந்தால் தானே...இந்த மொக்குக்கட்டை
யனை நாலு நாராய் பிளந்து அடுப்புக்கை வைக்கலாம்.

இப்ப விறகு விக்கிற விலையில் இது கிடக்கட்டும்
எண்டு போட்டு வேற விறகு வாங்கேலூமோ.

விறகு கிடக்கு ... தண்ணி கிடக்கு தேயிலை,
சினி கிடக்கு, பால் கிடக்கு தேத்தண்ணி வைக்க
ஏதனங்கள், சாமான்கள் சட்டுக்கள் கிடக்கு, ஆனால்
தேத்தண்ணி வைச்சுக் குடிக்க வழியில்லை.

கிடக்கிற விறகை கொத்தவேணும்..... கொத்துற
துக்கு கோடாவி இல்லை,

இதென்ன சீவியம் இந்த அறுபத்தஞ்சு, அறுபத்
தாறு வருஷத்தில் படாத கஸ்டமெல்லாம் இப்ப பட
வேண்டிக் கிடக்கு.

மனம் அலுத்துக்கொள்ள சாய்மனைக் கதிரையில்
இராசையா சாய்ந்து கொண்டார்.

* * *

என்ன மாதிரி ஒருத்தரோட ஒரு சோவி கறட்
டுக்கும் போகாமல் நானும் என்ற பாடுமாய் இருந்தன்.

நானும் என்றை வீடுவளவும், ஆடு மாடு, கோழியும்
எண்டு இருந்த என்றை சீவியம் இப்பிடிச் சீரழிஞ்சு போச்சே.

ஒன்றிற்கு மூண்டு பிள்ளையனைப் பெத்தன். ஒரே ஒரு
பெம்பிளைப் பிள்ளை; மற்ற இரண்டும் பெடியன்கள்.
ஒருத்தன் மன்னாரில் கலியாணம் கட்டி அங்கேயே குடும்பத்

தோட இருக்கிறான். மற்றவன் சினிநொச்சியில் குடும்பத் தோட. மகள் கொக்குவில்ல தான் இப்ப புருஷன்காரன் வீட்டோட இருக்கிறா.

முந்தி..... முந்தி “ஏன் அப்பா தனியக் கிடந்து கஸ்டப்பட்டுறியள் வந்து எங்களோடை இருங்கோவன்” என்னு பல முறையும் கேட்டவள் தான்.

ஆனா வயது போன காலத்தில் ஒருத்தருக்கும் பாரமாய் இருக்கக் கூடாது, என்றை சீமாட்டியும் என்னைத் தனிய விட்டிட்டுப்போட்டாள். அதுக்குப் பிறகும் நான் ஏன் மற்றவைக்கு தொந்தரவைக் கொடுக்க வேணும்? என்ட நினைப்பில் நான் என்றை இடத்தில் யிடுக்காய் இருந்தன்.

சின்ன ஒரு வீடு தான்... என்றாலும் கல்வீடு. அதுவும் நான் இரத்தம் பிழிஞ்சு கட்டின வீடு... அதில் நான் இருந்தால் ஏன் மற்றவைக்குப் பயப்பட வேணும்.

அட்டுப் பாலென்ன..... பசுப்பாலென்ன..... முட்டையென்ன என்னத்துக்குப் பஞ்சம். வளவுக்கை கிடக்கிற மரக்கறியள் என்றை தேவைக்குப் போதும். அரிசி சாமானுகள் மட்டும் தானே விலை குடுத்து வாங்குறநான். சீ... இந்த விறகுகள் எவ்வளவு அங்கை தேடுவாத்துக் கிடக்கும். தென்னை மட்டை, பாளை, ஊமல், சிரட்டை இன்னும் அது.... இது என்னு எவ்வளவு கிடக்கும். அதுகளை விட்டிட்டு இங்க வந்து ஒரு சிரட்டைக்கே ஏழுபக்கத்தஞ்சுசதம் குடுக்க வேண்டிக் கிடக்கே. அது மட்டுமே அங்க கிடக்கிற பழவகையை நினைச்சால் இப்ப கண்ணீர் தான் வருகுது.

உள்ள ஒரே சொத்து அந்த மூண்டு பரப்புக் காணியும்... அந்த வீடும் தானே. வீடு ஒண்டும் பெரிசு இல்லைத் தான். இரண்டு அறை ஒரு விராந்தை. ஒரு குளினி, ஒரு கிணறு..... அதில் தான் என்றை எண்ணுவு

கிற உணர்வும், பிடிப்பும் கிடக்கு. வேறை எங்க தான் போயிருந்தாலும் என்ன, என்ன மாதிரி பொன்னேங்கி கொண்டு வந்து கொட்டினாலும் என்ன..... என்றை என்னுகிற மாதிரி வருமோ? ஒரு பிடிப்பு இருக்குமோ?

எது எண்டாலும் என்றை எண்டிருந்தால் தான் அதில் ஒரு பிடிப்பு வரும். நிம்மதி இருக்கும். இதுகள் எல்லாத்தையும் ஒரே இரவில..... ஓரிரு செக்கன்களில் இழக்கிறது எண்டால் எப்பிடித்தான் மனம் பொறுக்கும். இதை நினைச்சால் எப்பிடி மனம் ஆறும்? எப்பிடித் தான் நிம்மதி இருக்கும்?

* * *

ஆயி வாறானாம் ... என்ற செய்தி காற்றுடித்த திசையெங்கும் காவிச் செல்லப்பட்டது. தூரத்தே பட்,, பட்... படப்... படப் பார் என்று துப்பாக்கி வேட்டுக் களின் ஒலியலைகள் செவிப்பறைகளில் வந்துமோதியது.

எந்தப் பக்கத்தாலையாம் ஆயி வருகுது. ஊர்கா வற்றுறை ஜெற்றியில் இருந்தோ அல்லது எங்கூம் கடற்கரைப் பக்கம் வந்து இறங்கினவங்களோ ... என் பதை நினைக்க விடாமல் ‘சொயிங்’ என்றொருவித இரைச்சலுடன் பறந்துவரும் சண்ணங்கள் எமனின் தூதுக்களை எடுத்துவந்து கொண்டிருந்தது.

கையில் கிடைச்ச சாமான்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு உயிர் தப்பினால் போதுமென்டு ஒட்டமும் நடையுமா வெளிக்கிட்டது தானே?

எங்க போறம்? எத்தின நாள் தங்கப் போறம்? எப்ப திரும்பி வாறது? என்றொரு சிந்தனையும் இல்லாமல் எந்தப் பக்கத்தால் போனால் தப்பலாம்? ஆயி எங்கின நிக்கிறானாம்? என்ற எண்ணங்கள் ஆவைக்

தழிக்க - மிரண்ட விழிகளோடும், சனத்த நெஞ்சத் தோடும், ஒடி வந்த அந்த பின்னேரப் போழுது என்றை சீவியத்தில் மறக்கேலாது.

1958ஆம் ஆண்டுக் குழப்பம் நடந்தபோது நான் சிங்கள நாட்டுப் பக்கத்தில் தான் படிப்பிச்சுக் கொண்டு இருந்தனான். ஆனால் அப்ப கூட இப்படிப் பயப்பி டேல்ல. தமிழன் எண்டு சந்தேகப்பட்டாலும் தலையை மனந்து பார்த்து நல்லெண்ணெய் மனததால் தான் தமிழன் எண்டு முடிவு செய்து போட்டு அடிச்சாங்கள். இதென்ன கண்கடை இல்லாமல் தெரு நாய்களைச் சுடு கிறவன் கூட இலக்குப் பார்த்துத் தான் சுடுவான். இவங்களுக்கு ஆர் எவர் எண்டு இல்லை..... பொழுய வேண்டியது தான் சன்னம் பட்டு தமிழன் செத் தால் என்ன நாய், பூனை செத்தால் என்ன எல்லாம் ஒண்டு தான். எண்ட மாதிரிப் பொழுஞ்சு கொண்டு வரேக்கை ஆர் தான் எதிர்க்க முடியும்?

தல்லோல கல்லோலப்பட்டு ஒடின சனத்தோட சேர்ந்து ஒடினது தான். “ வாறவையள் வாங்கோ யாழிப்பானத்தில் கொண்டுபோய் விடுறம் ” என்றொரு இளைஞன் துணிந்து குரல் கொடுத்தான்.
“ நாங்கள் பூங்குடுதீவுக்கு போவம் ” என்று ஒரு குடும்பத் தறின் ஆலோசனை.

“ அங்க சகோதரியவையும் இருக்கினம் ” என்று அதற் கொரு விளக்கம்

“ எந்தப்பக்கம் எண்டாலும் கெதியாய் போய் ஒதுங்குங்கோ. ஆனால் ஊர்காவற்றுறையால் ஆயி வங்களாவடிக்கு வந்திட்டான் எண்டால், பிறகு யாழிப்பாணம் வாறது நினைச்சுப் பார்க்கேலாது கண்டியோ. ” இன்னுமொரு வரின் வியாக்கியானம்.

இந்த நிலமையில தான், சரி சனமெல்லாம் யாழ்ப்பாணம் தானே போகுது. நானும் அங்கேயே போவம் என்டு யோசிச்சு வந்து சேர்ந்தன.

அகதி முகாமில தங்கினன். மகள் வந்து வரச்சொல்லி கூப்பிட்டா.

இங்கேயே இருக்கிற சனத்தோட இருந்திட்டு சனம் திரும்பிப் போகேக்க நானும் ஊருக்கு திரும்பப் போறன் என்டு அவவை அனுப்பிப் போட்டன். என்டாலும் இரண்டொரு நகை நட்டுச் சாமான்களை வைச்சிருக்க யோசனையாய் கிடந்தாப் போல அதை மகளிட்டையே குடுத்து விட்டிட்டன்.

இரண்டு நாள்தான் அங்க தங்க முடிஞ்சுது. சனத் தோடசனமாய் இருக்க சரிப்பட்டுவரேல்லை. ஒண்டுதுப்பரவு இல்லை இரண்டு சனசந்தடியில ஆமைதியில்ல. மகஞும் மருமதனும் சாப்பாடும் கொண்டு வந்துதந்து திரும்பவும் தங்கவோடை வந்திருக்கச் சொன்னவை தான். ஆனா நான் போகேல்ல.

அகதியாய் ஒடி வந்தாப்போல எங்கவோட வந்து ஒட்டியிட்டார் எண்டெல்லே மற்றவை நினைப்பினம்.

* * *

இப்படிம் அடிக்கடி ரேடியோவில தீவுப்பக்கத்து ஆக்களெல்லாம் அங்கேயே குடியிருக்க வரலாம் எண்டு தான். ஆமிக்காரரும், அரசாங்கமும் அறிவிக்குதாம். ஆனால் என்னெண்டு தான் நம்பி போறது. முந்தியும் ஒருக்கா இப்பிடித்தான் ஆயி வருகுதெண்டு சனமெல்லாம் அவலப்பட்டு ஓட கரம்பன் முதலியார் “எனக்கு சிங்களம் தெரியும். அவர்கள் வந்தா நான் கதைக்கிறன் நாங்கள் எத்தனை பரம்பரையாய் யு.என். பிக்கு

வோட்டுப் போட்டு வாறும். அவங்கள் எங்களை ஒண்டும் செய்யமாட்டான்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டு அங்கேயே நின்டவர்.

ஊர் முழுத்திலும் அவரும், அவரின்றை பெண்சாதி யும் மட்டும் தான் அங்கேயே நின்ட ஆக்கன்.

ஆரி போட்டுதாம..... எண்டு அறிஞ்சாப் பிறகு..... அங்க் போன்ன் எப்பிடியெண்டாலும் அயல் வீடெல்லே, தெரிஞ்ச மனிசர் என்ன பாடுபட்டுதுகளோ... ஒருக்கா விசாரிக்காட்டால் சரியில்லைத் தானே. வீட்டை போன்ன ஒரு சந்தடியையும் காணேவல்ல, படலை திறந்து தானே கிடக்கு.....

உள்ளுக்கை போனன். ஆள் அசுமாத்தத்தையே காணன். கதவுகள் எல்லாம் திறந்தபடி வீட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் எடுத்துச் சிதறி ... வோகேஷ் நிறைய கிடந்த சாமான்கள் ஒண்டையும் காணன். கண்ணாடிச் சிதறல்கள் நிலம் முழுவதும் நிறைந்து கிடந்தது.

முதலியார் முதலியார் கூப்பிட்டுப் பார்த்தன். எதிரொலியை தவிர வேறெதையும் கேட்கவில்லை. கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு நாய் ஒன்று வள் வள் என்று குரைத் துக் கொண்டு ஓடி வந்தது. எட்டிப் பார்த்தன் முதலியார் வளர்த்த 'றேமன்' தான் அது.

ஒட்டிய வயிறும், மிரண்ட விழியுமாக அதைப் பார்க் கவே பரிதாபமாக இருந்தது.

றேமன்... றேமன் எங்கையடா ஜயா என்றேன்.

பெயரைக் கேட்டதாலாக்கும் அது எனக்கு கிட்ட ஓடி வந்தது.

சுற்றி சுற்றி வந்து வள் வள் என்று வாலைக் குழைத்து குரைத்தபடி மோப்பம் பிடித்தது.

பின்னர் வேட்டித் தலைப்பை வாயினால் இறுக்கிக் கவ்விக்கொண்டது.

றேமன்... ரேமன் விடு.. ரேமன் என்று அதட்டினேன். அது விட்டபாடாக இல்லை.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். ஒரு தடி எண்டாலும் எடுத்து விரட்டுவம் எண்டு வீட்டுக்கை எங்க தடி கிடக்கப் போகுது. கதிரை ஒன்றின் முறிந்த கால்தான் கைக்கு எட்டியது. அதனை எடுத்தபடி விடு ரேமன் என்று உரத்துச் சத்தமிட்டேன்.

அதனிடையில் நாய் இழுத்த இழுப்பில் என் வேட்டிபின் ஒரு பக்கம் கிழிந்து அதன் வாயுடன் போனது.

அது வள்... வள் என்று குரைத்தபடி பின் பக்கமாக ஓடியது. வேட்டியை கிழிச்சுப் போட்டதே என்ற கோபத்தில் அதனை விரட்டியபடி அதன் பின்னால் ஓடினேன்.

ஒரு வித உற்சாகத்தோடு ஓடிய ரேமன். பின் பக்கத்தில இருந்த கக்கூஸ் கிடங்குக்கு பக்கத்தில் தரிந்து நின்று கிடங்கைப் பார்த்து குரைத்தது.

கிட்டத்தில் போக முடியேல்லை... ஒரு வித நெடி... சீமெந்துப் பலகை போட்டு முடியிருந்த கிடங்கில் இருந்து நெடி வாறது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. திரும்பி நடந்தேன். ஆனா ரேமன் விடேல்ல. திரும்பியும் வந்து வேட்டியைப்பிடித்து இழுத்தது.

கிடங்கின் அருகாப் போய் பலவீனமாய் குரைத்தது.

நாய் ஏதோ செய்தி சொல்ல முனைகின்றது என அனுமானித்துக்கொண்டவனாக கக்கூஸ் கிடங்கை நோக்கி நடந்தேன்.

சீமெந்துப் பலகையின் நீக்கலுக்கு ஊடாக முதலியார் உடுத்தியிருக்கும் சாறம்பெரிந்தது. ஒரு அலவாங்கை எடுத்து வந்து பலகையை நீக்கிப்பார்த்தன் முதலியாரும், பெண் சாதியும் பின்மாய் கிடந்தனர்.

பரம்பரை யு. என். பிக் காரன் என்றும், எணக்குச் சிங்க எம் நன்கு தெரியும் என்றும் முதலியார் தம்பட்டம் அடித் துக் கொண்டது ஏனோ எணக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

* * *

இது என்னடா, சாய்யனைக் கதிரையில் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் கிடப்பம் எண்டால் என்னவோ, கெட்ட கன வகள் மாதிரி சம்பந்தா, சம்பந்தமில்லாமல் பழைய நினை வகள் தான் வருகுது.

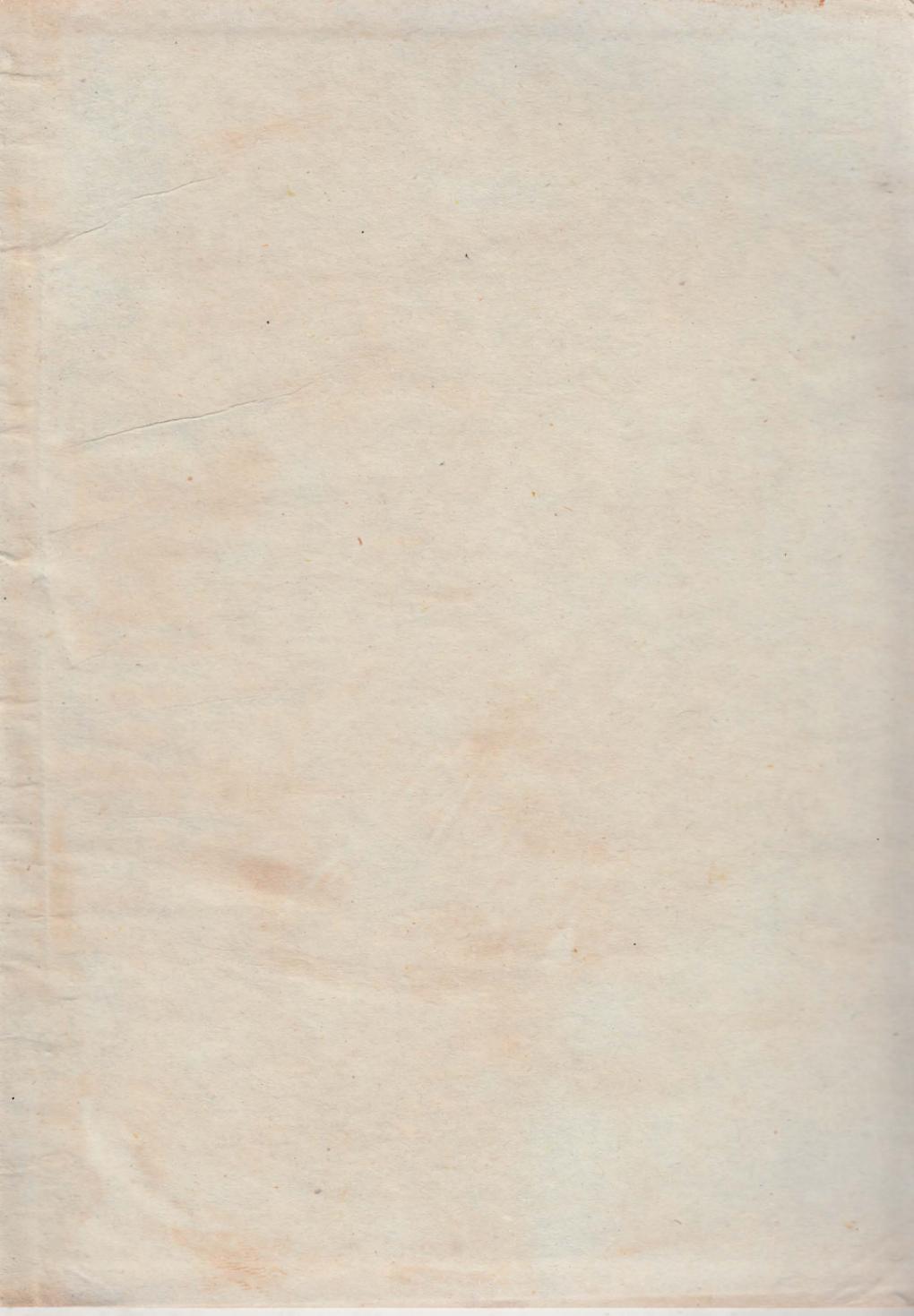
எழும்பிப் போய் சுவையருவியில் ஒரு தேத்தண்ணி யைக் குடிச்சுப் போட்டு ஒரு றாத்தல் பாணையும் வாங் கிக் கொண்டு வருவம்.

செக்கிளில் இராசையா வாத்தியார் சுவையருவியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கவில் “நீர்வளம் உண்டு, நிலவளம் உண்டு நிம்மதி ஒன்று தான் இல்லை” என்ற பாடல் வரிகள் காற்றில் கலந்து கொண்டிருந்தது.

“எல்லைகள் மீறி எதிரிகள் வந்ததால் தொல்லைகள் குழந்தது வாழ்வில்” என்று இராசையா வாத்தியாரின் உத்துகளும் உச்சரித்தன வழுவுமைக்கு மாறாக. ○

“பரந்தகளம், விரிந்த பார்வை, படிப்ப
வனின் உள்ளத்திலே உணர்ச்சிக்களைலைப்
பரவவிடும் உதவேகம், சிந்தனையிலிருந்து
செயலுந்தலை நோக்கித் தூண்டுகின்ற
திறன் என்பன இப்படைப்பின் தனித்தன்மை
கள். இவை நன்கு அமைதற்குப் படைப்
பாளியின் எழுத்தாற்றல் ஒன்றுமட்டும் போதிய
தன்று. உண்மையீது எல்லையீரிய வேட்கை,
வாழுங்காலத்தோடு இணைந்து அதன்
எதிர்பார்ப்புக்களை நிறைவேற்றுதற்கான துடிப்பு
என்பனவும் சேரும்போதுதான் உயிராற்ற
லுள்ள படைப்பு உருக்கொள்ளும். இத்தகைய
உருவாக்கிகளில் ஒருவராகத் தம்மை இனங்
காட்டும் ஒருசிலரில் இளையவன் குறிப்பிடத்
தக்க இடம் வகிக்கின்றார்.”

- சொக்கன்